

WV

vlaams nationaal

Weekblad — 16 jaargang — nr 43 — 24 oktober 1970
Redactie : Sylvain Dupuislaan, 110, Brussel (1070) tel. 02/23.11.98. Beheer : Volderstraat, 71, Brussel (1000) tel. 02/12.51.60, prk. 1711.39.
Prijs per nummer : 8 fr. Verkrijgbaar bij alle dagbladverkopers.

de keuze

Terwijl wij deze regels schrijven onderhandelt de afvaardiging van franstalige brusselse socialistische opnieuw met de h. Eyskens.

De brusselse socialistische hebben voor dat initiatief kennelijk de zegen gekregen van BSP-voorzitter Collard. «De regering is verplicht nog een poging te doen om de grondwetsherziening erdoor te krijgen» zo schreef hij woensdag in de socialistische partijkranten. En daarvoor «moet zij elders steun vinden om tenminste het aanwezigheidskworum te bereiken». Collard verwacht geen heil van een drieledige regering die hij niet wenselijk en zelfs niet noodzakelijk acht. Wie moet dan, volgens hem, voor de ontbrekende aanwezigen zorgen? De waalse PLP? Hij verwacht blijkbaar meer resultaat van een gesprek met de franstalige brusselse socialistische. Men moet zulks dan ook doen, meent Collard.

Dat is het wat nu gebeurt. Zijn de Simonet's, de Pierson's, de Brouhon's en andere Cudell's bereid de regering uit het slop te halen, nu zij zich in hun gemeenten weer voor zes jaar veilig voelen? Zijn zij het beruchte «manifest der 29» vergeten en hun flirt met het «comité du salut public»? Manu Ruys schrijft wel dat sommigen onder hen terugschrikken voor een eskalatie van het anti-vlaamse fanatisme, dat zij vrezen voor een isolement van de hoofdstad en ook voor «hun toekomst als staatsman», maar of zij daarvoor bereid zijn zich af te zonderen van de groep der fransdolle brusselaars? Pierson en Cudell hebben al laten weten dat zij op taalgebied tot geen enkele toegeving bereid zijn. Integendeel, zij willen de fameuze «liberté du père de famille» al vanaf 1971, onbeperkte economische uitbreidingsmogelijkheid van Brussel over heel het arrondissement, en als er in de agglomeratie ooit een paritaire raad komt dan willen ze die gekoppeld zien aan een paritair arrondissementscollege. Ten slotte willen zij «onthaalcentra» voor de franstalige inwijkingen in een grote groep vlaamse gemeenten rond de hoofdstad.

Dat is hun prijs. De «geste» moet weer eens van de Vlamingen komen.

Welnu, dat spelletje zijn alle bewuste Vlamingen al jaren beu. Het is de reden waarom de Volksunie in tien jaar tijds kon oprukken van 1 tot 34 zetels in het parlement. Aan het imperia-

lisme van de franstaligen mag geen enkele toegeving meer worden gedaan. Het is nu eens hun beurt om «gematigd» te zijn. Zij hebben in de laatste honderd jaar met alle middelen onze stad Brussel ingepalmd, er de autochtone vlaamse bevolking in het verdomhoekje gedruimd en tot parias gedegradeerd, en nu zouden wij hen nog de mogelijkheid moeten geven om dat spelletje te gaan herhalen in heel Vlaams Brabant? Gedaan ermee, wie als Vlaming met deze veruende kinderen van de belgische eenheidsstaat nog in het minst toegevend wil zijn, verraadt zijn eigen volk.

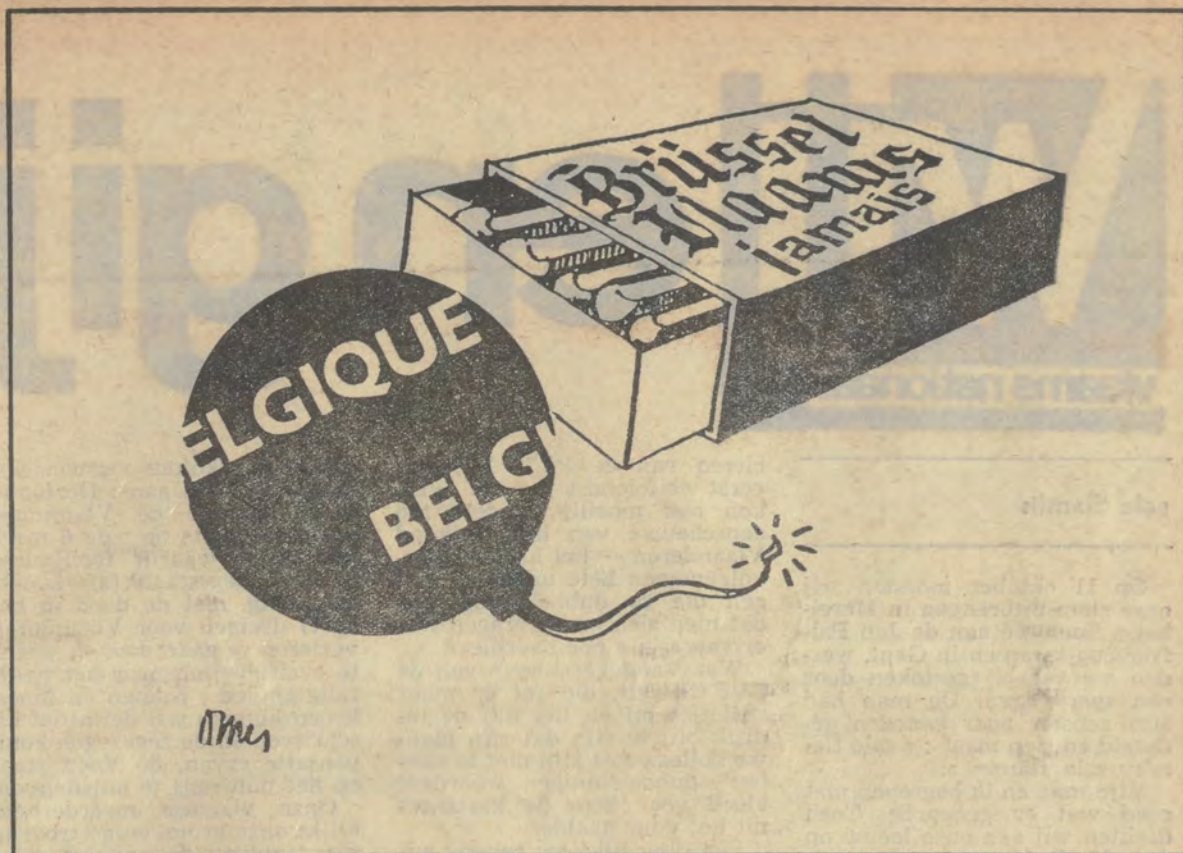
Er is gelukkig niet zoveel kans meer dat die ellendige grondwetsherziening er vooralsnog doorkomt. De Vlamingen in de regeringspartijen hebben de bittere beker van de toegevingen reeds tot op de bodem geleefd. Eyskens zelf is pessimistisch gestemd.

Maar wat nu? Collard schrijft: indien het gesprek met Simonet en zijn vrienden niets oplevert, dan moet de herziening maar worden uitgesteld tot later, ofwel moeten er vervoegde wetgevende verkiezingen komen. Dan «zullen de gemeenschapsproblemen op gans andere grondslagen moeten worden benaderd». Daar zit het hem.

Eyskens zelf heeft maanden geleden plechtig verklaard dat de unitaire staat heeft afgedaan. Misschien was deze verklaring enkel een mistgordijn, waarachter die zelfde unitaire staat met louche middelen werd versterkt? Het moment van de fundamentele keuze komt onafwendbaar dichterbij. De unitaire staat heeft afgedaan. Waarom weigert men dan resoluut de konsekventies te trekken uit deze vaststelling? Waarom weigert men eindelijk optie te nemen voor een federalistische staatsvorming? Waarom klampt Eyskens zich zo hardnekkig vast aan de structuren van die afgeleefde unitaire staat, en wil hij ze maar wat opkalefateren?

Als er morgen moet gepraat worden, dan moet het gebeuren tussen vertegenwoordigers van het vlaamse en van het waalse volk. En de Brusselaars, die toch zo van hun «liberté» houden, kunnen dan vrij kiezen. Zij zijn Vlamingen of zij zijn Walen. Zij die niet willen kiezen zijn verfransde en verbrusselde Vlamingen.

Niet zij hebben te bepalen hoe het nieuwe België er moet uitzien. Zij moeten zich alleen maar zo vlug mogelijk aanpassen. Dat is al

De kleurpartijen, en vooral dan de regeringspartijen, die tot 11 oktober 's ochtends volhielden dat de gemeenteraadsverkiezingen geen enkele nationale betekenis hadden, zijn vanaf 11 oktober 's avonds begonnen met het tegendeel te beweren. Zo menen zij, uit de verkiezingsuitslag een wapen tegen de Volksunie te kunnen smeden. Jammerend stellen zij vast dat er in en rond Brussel een FDF-vloedgolf is geweest en daarbij beschuldigen zij de Volksunie ervan, door haar «vaandelvlucht» Vlaams-Brabant in gevaar te hebben gebracht.

Dit wapen is al evenzeer van karton als het «schild en zwaard» dat de CVP enkele jaren geleden hanteerde. Om de brusselse agglomeratie te beperken tot de negentien gemeenten, om te beletten dat vlaams gebied rond Brussel zou verloren gaan, is er geen grondwettelijke meerderheid nodig; de gewone meerderheid volstaat. En die meerderheid van Vlamingen is er! Op 212 volksvertegenwoordigers — om ons tot de Kamer te beperken — zijn er 120 Vlamingen;

de maagsnijders van brussel

dat is de helft plus veertien, genoeg om paal en perk te stellen aan de frankofone eisen. En nu is de vlaamse publieke opinie — vooral dank zij de Volksunie — zo sterk bewust en geradicaliseerd rond het probleem, dat de vlaamse kleurpolitiekers die meerderheid niet kunnen in de steek laten zonder meteen zélf hun eigen politiek doodvonnis te tekenen.

Vlaanderen heeft geen grondwettelijke grendel nodig om zijn gebied rond Brussel te beschermen. En het kon die grendel des te beter missen, omdat het in ruil daarvoor zijn democratische meerderheid had moeten prijsgeven.

Wat zou de toestand vandaag zijn, indien de grondwetsherziening in juli haar beslag had gekregen zoals de regering wenste? De frankofone vloedgolf in en rond Brussel zou er niet kleiner om geweest zijn. Het vlaams-brabants grondgebied zou inderdaad «beschermd» geweest zijn door een grendel, die niet alleen op zichzelf overbodig was, maar die de economische en urbanistische expansie van Brussel — voorbode van de verfransing — absoluut ongemoeid liet. Een door de grendelformules ontcrachte vlaamse meerderheid zou de machteloze getuige moeten zijn van een politiek die, weliswaar met een paar omwegjes maar daarom niet minder doelbewust, uiteindelijk zou neerkomen op de verfransing van Vlaams-Brabant.

Zover is het gelukkig niet gekomen! Vlaanderen beschikt nog altijd — dank zij de Volks-

unie — over zijn democratische meerderheid. En zoals gezegd volstaat deze meerderheid om ons gebied te beschermen. Tenware dat zij, die tans de Volksunie beschuldigen, reeds heimelijk spelen met de gedachte aan een nieuwe kapitulatie.

Het is niet met de gevolgen van een zogenaamde «Volksunie-vaandelvlucht» dat we vandaag gekonfronteerd worden, maar met de gevolgen van het kleurpolitiek beleid dat met wiskundige zekerheid moest uitmonden in een uitbarsting van frankofone driestheid. Door op Hertoginnedal de deur open te zetten voor de faciliteiten heeft men de frankofone expansiedrang zijn tweede adem gegeven. Door in Brussel-Stad de taalwetten te verkrachten en de verfransing stelselmatig in de hand te werken heeft men de frankofone overmoed in leven gehouden. Door uiteindelijk, in het kader van de grondwetsherziening, de fameuze eis van de «liberté du père de famille» bij te treden heeft men zich zélf bereid verklaard, het laatste hekken af te breken waarbinnen de frankofone opgang had kunnen gestremd worden.

Dat men vooral vandaag niet huichele! Er was nog géén FDF-vloedgolf, toen Brussel reeds een stad was waar vlaamse patiënten aan hun maag geopereerd werden omdat ze niet in het Frans konden uitleggen dat ze slechts tandpijn hadden. Er was nog géén FDF-vloedgolf toen de vice-gouverneur keer op keer Vanden Boeynant's brussels stadsbestuur er moest op wijzen, dat de benoeming van een frans-éentalige baas voor het hoofdstedelijk onderwijs onwettig was. Er was nog géén FDF-vloedgolf toen de kleurpolitiekers uit alle drie der partijen er grinnikend een sport van maakten, vlaamse kinderen naar franse scholen te halen.

Vandaag plukt Vlaanderen de bittere vrucht van tientallen jaren schuldige kleurpolitieke zwakte en kleurpolitiek verraad. Alleen op de mestvaalt van het beleid der traditionelen kon de giftige zwam van het FDF groeien.

Er loopt een lijn van stalen wetmatigheid doorheen gans de evolutie te Brussel. De Simonets, de Vanden Boeynantsen en de Cooremans, hun geestesgenoten en voorgangers hebben van Brussel een stad en een agglomeratie gemaakt waarin het FDF kon gedijen. Zij hebben dat alleen maar gekund dank zij de schuldige knechtschap en de medeplichtigheid van hun partners en partijgenoten in Vlaanderen: de van Eynde's, de De Saegers, de De Clercq's en hun voorgangers. De verantwoordelijkheden liggen vast!

● Versterk de kracht van de leeuw!
Wordt NU lid van de VOLKSUNIE.
Hoofdleiden: 80 fr., bijleden: 40 fr.
Wendt u tot uw afdelingsbestuur of schrijft het bedrag over op de prk 14.76.97 van de vzw Volksunie, Voldersstraat, 71, Brussel (1000)

met vermelding «lidmaatschap '71»

● «Europa en het vredesvraagstuk»
Dit is het thema van een tweedaags colloquium dat het Dosfelinstituut organiseert op 14 en 15 november. Zie p. 21.

WIJ en gij

vlaams nationaal

sale flamin

Op 11 oktober moesten wij onze stem uitbrengen in Merelbeke. Toen we aan de Jan Paljijnbrug kwamen in Gent, werden we voorbij gestoken door een sportwagen. De man had zijn venster naar beneden gedraaid en riep maar: « sale flamin, sale flamin ».

Mijn man en ik begrepen niet goed wat er gebeurde. Toen dachten wij aan onze leeuw op de achterkant van onze wagen. De man had wel lef om te roepen, maar toen hij zag dat hij aan de Kortrijkse steenweg naast ons zou staan voor het rode licht, reed hij er pardoos door, uit schrik natuurlijk dat we te goed zijn gezicht zouden gezien hebben.

Het heeft me toch wat geschokt dat wij voor « vuile Vlaming » uitgescholden worden in een vlaamse stad als Gent. Ik dacht dat het alleen in Brussel was dat ons zoiets kon overkomen.

Onze jongen van 7 jaar vroeg me: «moeke, wat roept die mijnheer? » Ik heb het dan maar vertaald. De jongen heeft het natuurlijk niet begrepen, waarom je wordt uitgescholden als je een Vlaming bent en het ook nog durft tonen. En dan maar spreken over verdraagzaamheid. Reeds 15 jaar werk ik in Brussel, en verdraagzaam was ik wel in die tijd. Nu gaat het niet meer. Zij maken ons fanatiek.

P.R. te L.

dubbelzinnig « ja »

In « Trefpunt » vorige week werd door Manu Ruys aan de aanwezige politici de vraag gesteld of zij nog altijd bij het standpunt bleven dat de Brusselse agglomeratie tot de huidige 19 gemeenten moet beperkt blijven.

Zelden heb ik meer dubbelzinnige politieke praat gehoord als uit de mond van Willy De-

clercq van de PVV. Wijl hij eerst weifelend « ja » zei — hij kon ook moeilijk anders ten aanschouwe van heel kijkend Vlaanderen — liet hij daar vervolgens een hele uitleg op volgen die zo dubbelzinnig was dat men zich kon afvragen wat er van « ja » nog overbleef.

Wat Vandekerckhove van de CVP betreft, die zat er maar stilletjes bij en liet mij de indruk blij te zijn dat zijn blauwe kollega met zijn niet te stuiten dubbelzinnige woordenvloed voor hem de kastanjes uit het vuur haalde.

Eén ding lijkt me zeker: onze fiere vlaamse strijders van de kleurpartijen zullen van de FDF-overwinning trachten te profiteren om de Vlamingen tot nieuwe toegevingen te dwingen.

Aan de Vlamingen te tonen dat zij eindelijk rijp zijn geworden — en sterk genoeg — om dergelijke politiek voortaan te doen mislukken en om een einde te stellen aan de voorrechten van de franstaligen.

K.C. te V.

de les van brussel

De ontvullende uitslagen van de gemeenteverkiezingen in het Brusselse en de geplande vormingen van schepenkolleges in de bedoelde gemeenten, leveren de Vlamingen ten minste dit voordeel op dat zij hun toelaten een juiste diagnose te stellen; te zien wat er verkeerd was in het verleden, en lessen te trekken voor de toekomst.

Eendracht over de partijgrenzen heen van alle bewuste Vlamingen in de bedreigde gewesten is geboden en dwingende plicht: de weigering door de Rode Leeuwen en anderen van het aanbod tot vorming van eenheidslijsten, door de Volksunie gedaan, was fout, om niet te zeggen misdadig.

Vlaamse toegevingen in ruil van zoezegde voordelen op papier (zelfs uitgevaardigd door een wet, welke echter niet wordt toegepast) blijken steeds verliesposten te zijn en scher-

pen de frankofone veroveringshonger telkens aan: Hertoginnedal leverde de Vlamingen praktisch niets op; de 6 randgemeenten waarin faciliteiten werden toegestaan (als laatste toegeving, met de dood in het hart) dreigen voor Vlaanderen verloren te gaan door de geëiste overheveling naar het tweetalig gebied; Komen en Moeskroen kunnen wij definitief afschrijven en de zoezegde compensatie ervan, de Voer, staat op het punt ons te ontsnappen.

Onze vlaamse meerderheid blijkt onze grote, enige troef te zijn; zolang de unitaire staat niet is omgevormd tot een tweeledige federale mag hieraan niet worden getornd, onder geen enkel voorwendsel, zelfs niet in ruil van de grootste toegevingen: alle middelen aangewend om deze troef te behouden en elke, zelfs de kleinste grendel, af te weren moeten worden goedgekeurd en toegejuicht.

De 19 gemeenten van Brussel dienen, zoniet rijksgebied te worden, dan toch minstens een speciaal paritair statuut te ontvangen (dat hun zonder grondwetswijziging, bij gewone wet, kan worden opgelegd). Dit blijkt voor de Vlamingen in het Brusselse het enige mogelijke verweer te zijn, in staat hun behoud te verzekeren en verdere verfransing te voorkomen.

In afwachting dat dit speciaal statuut voor Brussel kan worden

verwezenlijkt en België omgevormd tot een tweeledige federale staat, dient de macht en de expansiemogelijkheid van Brussel te worden beknot: het wetsvoorstel Philippart (maatschappelijke zetel van alle vennootschappen verplichtend overgeheveld naar de voornaamste exploitatiezetel) dient onverwijld wet te worden; en de vlaamse delen van de reeds gesplitste ministeries moeten hun administratieve zetel vestigen in het vlaamse landsgedeelte.

B.F. te D.

vu en brussel

Uit een vergelijking van het FDF en de Volksunie te Brussel blijkt maar al te duidelijk wat een modderfiguur de VU daar slaat.

Het FDF is slechts enkele jaren oud maar is in elke gemeente van de Brusselse agglomeratie opgekomen.

De 16 jaar oude VU was daar niet toe in staat.

Het FDF heeft na enkele jaren reeds 167 zetels veroverd en is in Brussel-stad de sterkste partij geworden met 27 % der stemmen.

De VU heeft een paar schamele zeteltjes behaald. Aan wat is dit verschil te wijten? Wij weten het wel: het FDF kan werken in voor haar zeer gunstige omstandigheden en kan rekenen op de steun van financiële en administratieve machten. Doch dit voor het FDF gunstige klimaat is geen verklaring voor het volledig falen van de VU.

Het FDF weet zijn volgelingen te fanatizeren, het heeft een goede organisatie, het voert een dynamische propaganda en getuigt van aanvalsgeest, ook nu weer bij de samenstelling van de Brusselse schepenkolleges.

Van dit alles vinden wij bij de VU te Brussel niets. Ook in

het vlaamse land is de vooruitgang van de VU onvoldoende en veel te traag om op snelle wijze de gebeurtenissen te beïnvloeden. Het loont dus de moeite om de oorzaken hiervan te onderzoeken.

Is het de ideologie van de Volksunie die de massa niet aanspreekt? Of worden de opvattingen van de VU niet op de goede manier aan de massa voorgesteld? Wij denken dat dit laatste het geval is.

De VU zou al zijn krachten op Brussel moeten richten omdat daar alleen de Vlaamse Beweging zal winnen of verliezen.

H.B. te A.

hun kameraden

Eindelijk weten de Vlamingen — althans zij die het nog niet wilden zien — wat er in Brussel voor de Vlaming in « zijn » hoofdstad te wachten staat.

Het mekka voor 's lands bestuur heeft zijn ware gelaat getoond.

Over alle partijen heen, heeft het frankofonisme, de Vlamingen de weg gewezen, hoe het in het vervolg moet gebeuren, om de macht in handen te krijgen.

De kleurpartijen van arm Vlaanderen hebben nu kunnen ondervinden, wat ze aan hun frankofone kameraden te danken hebben.

Het weze hun een les, dat het dolle Brussel alleen het Frans, ver boven de partij verkiezen.

R.J. te A.

De redaktie draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud der gepubliceerde lezersbrieven. Ze behoudt zich het recht van keuze en inkorting voor. Over de lezersbrieven wordt geen briefwisseling gevoerd.

van de redaktie

Brussel, 22 oktober 1970

Betr.: abonneren op 'WIJ'

De Volksunie heeft voor de 'Waalse' grondwetsherziening van de regering-Eyskens een stokje gestoken. Sindsdien ligt zij voortdurend onder het zware geschut van de verenigde traditionele partijen, die van alle hout (politieke) pijlen maken. Geen beschuldiging, geen verdachtmaking, geen leugen is hen daarvoor te min. Zij willen het vertrouwen schokken dat de vlaamsgezinden nog altijd stellen in de Volksunie.

Met onze beperkte middelen moeten wij dagelijks optornen tegen hun machtige pers, hun vele radio- en TV-uitzendingen waarmee zij honderdduizenden stelselmatig de hersenen spoelen. Het is een hardstrijd van één tegen allen. De vlaamse federalistische partij tegen de verenigde verdedigers van het unitaire establishment.

Versterk daarom ons doordringingsvermogen. Win nieuwe abonnees voor 'WIJ', ons enig wekelijks perswapen. Wie nu 300 fr stort op prk 1711.39, ontvangt het blad tot einde 1971.

Wij

ADVERTITEER
IN
de
bond

weekblad van het grote gezin
troonstraat 125
1050 brussel. tel. 02/13.91.70

**302.300 EXEMPLAREN WEKELIJKS
OVER HET GEHELE VLAAMSE LAND
2.100.000 VERBRUIKERS**

WIJ-LEZERS VRAGEN BIJ HUN OPTICIEN

Brilmonturen

Invoerders: VANDERBRUGGEN & Co, Provinciestraat 95 ANTWERPEN
TEL. (03) 36.12.94 - Opticiens: Vraagt het bezoek van onze
verlegenwoordiger.

het vlaams belang

gaat boven

het belgisch kompromis

Mark Grammens schreef vorige week in het weekblad « De Nieuwe » een opmerkelijke analyse neer over de explosieve situatie te Brussel. Hij noemt de overwinning van het FDF « totaal ». « Waar anderen, meestal « socialisten », een genadeloze verfransingspolitiek voeren, komt de FDF-bijdrage deze politiek alleen maar kracht bijzetten door aan de regerende franstaligen duidelijk te maken dat zo'n twintig procent van de bevolking een nóg fanatischer beleid wil... ».

Belangwekkend zijn de konklusies die Mark Grammens uit de politieke evolutie te Brussel trekt. Wij citeren :

« De konklusie die wij trekken uit de overwinning van de FDF, namelijk dat Brussel voortaan een effectieve vertegenwoordiging bezit op nationaal vlak, en dat Brussel, als eerste van de belgische gewesten, voor de behandeling van de kommunautaire vraagstukken een eenheidsfront aanvaardt onder leiding van haar eigen brusselse taalpartij, zal, dat hopen we toch, erg logisch lijken, maar het is een konklusie die hoegenaamd niet van aard is om genoeg te doen aan de grote meerderheid der politici in Vlaanderen en Wallonië, en bijgevolg zullen zij in de komende weken waarschijnlijk al het mogelijke doen om te verhinderen dat de bevolking de konsekventies van deze redenering gaat beseffen.

Is het voorgaande juist, dan volgt daar immers onmiddellijk uit, dat het tans hoge tijd wordt dat aan vlaamse zijde eveneens een eenheidsfront tot stand komt, dat heus niet als een dam hoeft te worden opgeworpen tegen de brusselse franstalige vloedgolf, maar dat dan toch ten minste voldoende reprezen-

tatief moet zijn om aan de onderhandelingsstafel te gaan plaatsnemen ».

★

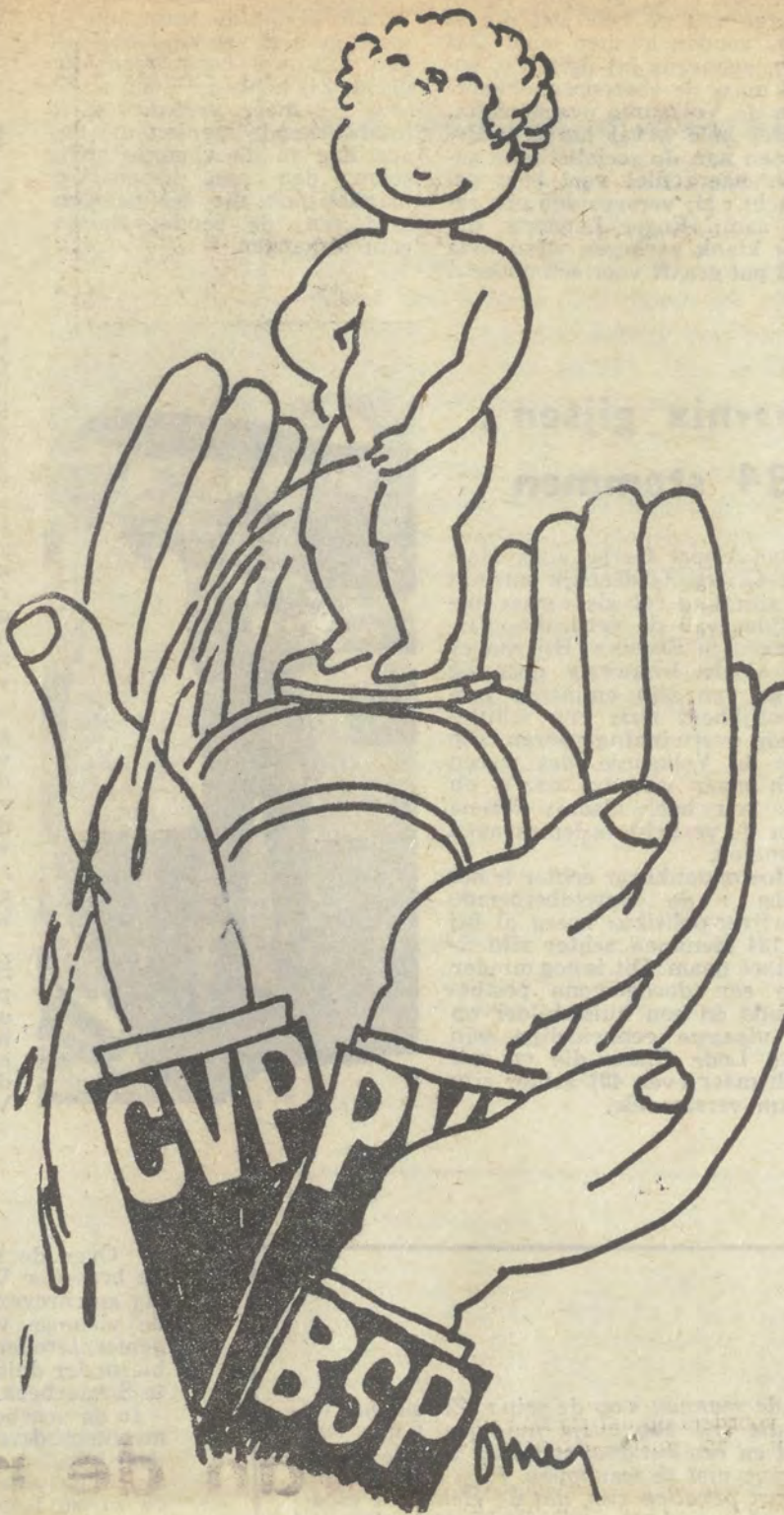
« Vlaamse politici zouden dit moeten leren beseffen : wat de brusselse frankofonie verlangt, is niet het einde van België, integendeel, vermits deze brusselse frankofonie alleen bestaat dank zij de belgische situatie, zoals die historisch is gegroeid. Er is geen brusselse economie, er is alleen een trotse brusselse gemeenschap die steeds van de belgische situatie heeft geprofiteerd en die zich nu schaaft rond voormannen die bereid zijn alles ondergeschikt te maken aan het handhaven van deze profijtjes.

Er is, met andere woorden, slechts één middel om met deze brusselse gemeenschap, veel hechter aaneengesloten dan de volkeren van Vlaanderen en Wallonië, vanuit een ietwat gunstige positie te onderhandelen, en dat is dat Vlaanderen en graag ook Wallonië bij onderhandelingen vooropstellen dat beide volkeren hun eigen weg gaan. Het klinkt vandaag misschien een beetje te radikaal, en het schrijven van deze alinea's bezorgt ons niet de minste voldoening, maar er gaat helaas geen weg buitenom: Vlamingen die bij besprekingen over de toekomstige structuren van België, niet het voortbestaan van België zelf op de helling willen of durven zetten, zijn op dit moment geen woordvoerders van hun gemeenschap, — gewoon omdat wie het voortbestaan van België tot uitgangspunt van zijn beleid heeft gekozen, automatisch, ook indien hij beweert dit niet te willen, in de kaart speelt van de brusselse frankofonie.

De konklusie is dus gewettigd, dat het hoge tijd wordt om een situatie te scheppen waarbij Vlaanderen ten minste even sterk aan de belgische ronde tafel vertegenwoordigd wordt als Brussel ».

★

« Simonet en zijn vrienden hebben een verstandig beleid

gevoerd : zij hebben aangevoeld dat hun gemeenschap niet tot enig kompromis bereid was en zij hebben geweigerd op belgisch « nationaal » vlak de toegevingen te doen die van hen gevraagd werden en die hen van hun gemeenschap zouden hebben losgemaakt. De vraag is : waarom worden de vlaamse politici niet even verstandig als de leiders van de brusselse BSP ? Waarom plaatsen zij ook niet, beslissend en zonder de minste bereidheid tot toegeven, het vlaamse belang boven het belgische kompromis ? ».

★

« Als eerste van de belgische gemeenschappen heeft Brussel een geldige, een democratisch verkozen en vooral een kompromisloze groep van woordvoerders aangeduid. Door hun principiële weigering om zich met de belgische politiek in te laten (noch FDF noch Simonet-BSP denken aan regeringsdeelname tenzij al de toegevingen van de andere zijde komen), maken deze brusselse gekozenen duidelijk waar het voortaan in België om zal gaan,

namelijk om onderhandelingen tussen Vlaanderen en de frankofonie. Als Vlaanderen deze onderhandelingen tans voert, kan het daar nog zeer goed uit te voorschijn komen, doch slechts op twee voorwaarden : 1° de vlaamse gesprekspartners mogen het voortbestaan van België niet langer vooropstellen ; 2° deze vlaamse gesprekspartners moeten bereid zijn tot serieuze, aparte onderhandelingen met Wallonië over de federale en eventueel hun autonome staatsinrichting ».

★

« Tweetaligheid is te Brussel een voorbijgestreefde zaak : men evolueert er met grote spoed naar een situatie waarbij men de Vlamingen zelfs de beperkte faciliteiten zal ontnemen die zij er tans nog genieten, meestal dank zij de inspanningen van het nationaal bestuur. De vraag is nu, of Vlaanderen deze evolutie zal laten voortduren. Zomaar een negatief antwoord volstaat niet men moet ook de middelen durven aanwenden die nodig zijn om een dergelijk antwoord waar te maken ».

progil

(aco) Sedert enkele weken is bekend dat minstens vijf grote buitenlandse bedrijven onderhandelen over een vestiging in het nieuwe havengebied dat zal ontstaan op de linkeroever van de Schelde.

Een der geïnteresseerden is de franse groep Progil. De in te planten fabriek wordt beschouwd als een ongezond bedrijf, waarvan de inwerking op de omgeving zeer hinderlijk is. Om die reden leidden vroegere besprekingen tussen Progil en de nederlandse autoriteiten tot niets. Op korte tijd werd het Progil-projekt als het ware het symbool van een vestiging die de omgeving verpest en bijna onbewoonbaar maakt.

Een Progilvestiging in de noordelijke hoek van het Waasland zou, wegens die voorgeschiedenis alleen al, bitterheid aan nederlandse kant veroorzaken.

Een vestiging zo dicht bij hun eigen grondgebied zou hinderlijk zijn voor de in de grensgebieden wonende Nederlanders.

Anderzijds zouden ze het vanwege België als een onvriendelijke daad aanvoelen dat nu juist een door Nederland geveerd bedrijf wél gastvrijheid vindt in het zuiden.

We zouden ons over deze zaak graag ten gronde uitspreken, maar kunnen het niet omdat de belangrijkste delen van het Progil-dossier slechts in zeer beperkte kring bekend zijn.

Volgens de geldende belgische wetgeving is het aan het provinciebestuur, te oordelen over de verenigbaarheid van een industriële vestiging met de geldende normen inzake kollektieve hygiëne en ruimtebescherming.

Aangezien Progil zich desgevallend zou vestigen op gronden die in de provincie Oost-Vlaanderen gelegen zijn, zal men te Gent een woord moeten meepraten. Door welke normen moeten de betrokken autoriteiten zich laten leiden ?

Dat is de kern van de zaak. De belgische wetgeving inzake industriële vestiging is op het stuk van milieubescherming totaal verachterd, en uitvoeringsbesluiten bleven achterwege.

Het betekent dat bij een behandeling van een zaak zoals de vestiging van Progil, en bij de beoordeling van de schadelijke inwerking op de mensen en op hun leefmilieu, de verantwoordelijke instanties niet kunnen refereren naar normen die sociaal en technologisch objectief vastliggen.

De belgische criteria terzake liggen ver onder de veiligheidsgrenzen die in landen als Duitsland en Nederland wettelijk verankerd werden. Dat opent de weg naar willekeur, onverantwoordelijke beslissingen, polemieken in het vage, gegrond en ongegrond wantrouwen.

Het leidt ook tot een ondoelmatig en verward industrieel vestigingsbeleid.

De openbare mening, die terecht gevoelig is voor deze vraagstukken — dat is een zéér positief punt! — zal niet lang meer dulden dat een zó belangrijk domein van ons economisch en maatschappelijk beleid in zijn negentiende-eeuwse achterlijkheid gespijkerd blijft.

We willen op korte termijn weten of Progil inderdaad gevaarlijk is voor de mensen en hun woonruimte. En zo ja : volgens welke objectieve normen de verantwoordelijke overheden het Progil-dossier zullen afsluiten.

Op lange termijn stellen er zich nieuwe taken aan de wetgevende en de uitvoerende machten.

slechts op de mesthoop van het beleid der traditionele partijen
kon de gifzwam van het fdf groeien

razende bsp-gek

Speciaal ter attentie van onze lezers, die nog met een Laken-komplex zouden rondlopen, dit nakomertje uit de verkiezingsstrijd.

Te Hoeleden (arr. Leuven) werd VU-kandidaat Roger Lenaerts (lijst «Vernieuwing '70») het uitverkoren mikpunt van een stel brutale BSP-rekels, aangevoerd door de zonen van oud-senator Francen. Hun nachtelijke overtuigingsargumenten waren: het doorsnijden van autobanden, het kladden van hakenkruisen en naamloze drekliteratuur.

Lenaerts zette de heren in een verkiezingspamflet eens duchtig op hun nummer. Het maakte een van hen, Willy Francen, zo razend dat hij in de nacht van vrijdag op zaterdag, omstreeks 1 u, als een gek de voordeur van Lenaerts woning kwam instampen.

De rijkswacht kwam eraan te pas en er werd klacht neergelegd bij de procureur des konings. Lenaerts schrijft ons: «Zal het onderzoek nu ook zo snel verlopen als te Laken? Moest ik als VU-«extremist» eenzelfde streek hebben uitgehaald, dan zouden pers, radio en tv het wel hebben uitgeba-zuid.»

En of. Dat een BSP-knokker uit Zoutleeuw onder doodsbreedrengingen in volle nacht een woning bestormt en vernielingen aanricht, dat is blijkbaar het vermelden niet waard. Het is immers bij definitie «on-

denkbaar» dat de grote democraten van de BSP iets dergelijks zouden kunnen doen. Dat kan, eveneens bij definitie, enkel maar de «beroepsknokers» van de Volksunie overkomen...

Het hele geval heeft onder-tussen aan de socialistische geweldenaars niet veel baat gebracht: zij verspeelden een zetel aan... Roger Lenaerts, die met klank verkozen werd. Wie een put graaft voor een ander...

marnix gijsen : 134 stemmen

Jan-Albert Goris, alias Marnix Gijsen, is heerlijk mislukt in zijn late rol als «grote bevrijder van de verdrukte Vlamingen te Elsene». Hij zou er de «rode leeuwen» door de glans van zijn eminente persoonlijkheid naar een schitterende overwinning voeren. Die van de Volksunie, dat waren toch maar vulgaire nazi's, en dus zou heel vlaams Elsene voor de verlichte «demokraat» stemmen.

Hoe ondankbaar echter is het plebs: de wereldberoemde schrijver-politikus kreeg al bij al 134 stemmen achter zijn illustere naam. Dit is nog minder dan een doodgewone postbediende en een huisschilder op de vlaamse eenheidslijst van onze Lode Claes, die er zelf toch maar even 401 achter zijn naam verzamelde.

Waarmee nog maar eens be-wezen is dat de mensen over meer gezond verstand beschikken dan wel eens wordt gedacht. Zij hebben — ook te Elsene — méér vertrouwen in hardwerkende mensen die dag aan dag in de vlaamse strijd staan, dan aan hooghartige mandarijnen die bij gelegenheid eens de eendags-flamingant uithangen.

het windei

van minister van mechelen

Tussen de minister van de Nederlandse Kultuur en zijn franstalige kollega Parisi's boert het al geruime tijd niet. Parisi's blijft in de waalse traditie en wil de helft van de totale cultuurbegroting voor zijn veertig procent franstalige beschermelingen. Dat vindt Frans van Mechelen terecht wat al te grof. Met maandenlang gehaketak over «objektieve criteria» was hij het in juni zó beu dat hij met ontslag dreigde als hij niet beduidend méér voor zijn begroting zou krijgen dan vorig jaar.

Kwam dan de herrie rond de grondwetsherziening. Het werd weer stil rond de touwtrekken-de kultuurministers. Tot Frans vorige week de wereld verblijde met de mededeling dat hij voortaan 56 % van het niet-paritair verdeelde stuk van de globale cultuurbegroting zou krijgen.

Een overwinning? Ach, wat. Hij zal ook wel weten dat dit procent slechts toegepast wordt op amper één vierde van de hele cultuurbegroting. De rest, bijna 3/4, blijft paritair verdeeld. De Senaatsfractie van de Volksunie heeft daar in een mo-

tie nog maar eens extra de aandacht op gevestigd. Zo blijft o.m. de ganse BRT-RTB-begroting een koek die fifty-fifty verdeeld wordt. Wel mogen de nederlandstaligen verder zowat 60 % van de kijk- en luister-gelden blijven betalen... De BRT krijgt op die manier jaarlijks 221 miljoen te weinig, en met dat ronde sommetje mogen de franstalige RTB-broers dan lustig programma's maken waarin de Vlamingen belachelijk worden gemaakt. Frans van Mechelen legt zich daarbij neer. Je kan niet alles tegelijk willen, zegt hij.

In feite krijgt de Nederlandse Kultuur hoop en al 51,7 % van de totale cultuurbegroting voor rondweg 60 % van de belgische bevolking. In cijfers uitgedrukt is dit 350 miljoen per jaar te weinig voor de Vlamingen en 350 miljoen te veel voor de franstaligen.

Frans van Mechelen moet niet zo fier zijn met zijn «overwinning». Het is niet meer dan het klassieke zoethoudertje voor lastige kinderen. Frans is al te vlug tevreden, en het is goed dat de VU-Senaatsfractie hem daaraan nog eens herinnerd heeft.

op de wip

We leven in het tijdperk van de mannen «op de wip». Zo wil het de speciale vorm van democratie die wij nog altijd huldigen: wie met moeite één enkele schamele zetel en een handvol stemmen aan de volksgunst wist te ontwingen, hoeft nog niet te wanhopen. Hem kan immers nog het onnoemelijk geluk te beurt gevallen zijn, dat de elektorale algebra — een spel met véle onbekenden — hem geplaatst heeft in de wiskundig marginale maar politiek centrale positie van man «op de wip».

Er is dan niets verloren! Op de wip kan alles nog gebeuren: naar om-laag vallen inderdaad, maar omhoog vliegen 'evengoed. Met als aanvangskapitaal zegge en schrijve slordigweg zes procent van de stemmen en met alleen maar één enkele zetel onder de bloedeigen kont kan men het desnoods nog wel tot burgemeester schoppen. Het hoeft niet eens oneerlijk te gaan: de man «op de wip» is een algemeen aanvaarde instelling, een schandpaal die zo stevig in onze vaderlandse bodem is geheid, dat een gemeente nauwelijks opkijkt als zij gezegend wordt met een burger-vader die slechts één kiezer op de vijftien vertegenwoordigt.

En desnoods gaat het dan maar een beetje minder eerlijk. Als de man «op de wip» gezegend is met een behoorlijke hoeveelheid aardse goederen, zou hij wel aartsdom moeten zijn om niet een visje in het water te gooien met het oog op de kanjer die hij straks aan zijn trikolore sjerp op het droge wil hijsen. Zo altans oordeelt de volksmond, die in ons lieve vaderland niet al te vaak openvalt van (politieke) verbazing.

We hebben «op de wip» al drama's weten gebeuren. We zouden u het verhaal kunnen doen van meneer Iks die in de gemeente Ipsilon zes jaar geleden net voldoende burgers achter zijn vaandel wist te scharen, om stormenderhand één enkel zeteltje te veroveren. Meneer Iks zat «op de wip» en dat leverde hem de weliswaar eenzame, maar niettemin hoge functie van het burgervaderschap op. Nu was meneer Iks, ondanks zijn aanvankelijke elektorale handikap, een voorbeeldig burgemeester en dertien dagen geleden bleek zijn aanhang te Ipsilon voldoende gegroeid te zijn om van één zeteltje op te rukken naar zeven, meteen de grootste partij van de gemeente. Meneer Iks had de zeldzame krachttoer klaargespeeld om — zoals de goede rentmeester in het Evangelie — zijn talenten te doen opbrengen. Na de eerste overwinningsoes en nog vooraleer de champagne-jeffles kon ontkurkt worden, moest meneer Iks echter ter kennis nemen dat hij wél zeven zetels op de vijftien zetels veroverde maar meteen zijn unieke positie «op de wip» verloren had. De stevige basis van de in zes jaar moeizame arbeid verworven volksgunst volstond niet meer, om er het standbeeld van een tweede ambtstermijn als burgemeester op te vestigen.

We zouden U de ietwat minder stichtende geschiedenis van meneer Zet uit de doeken kunnen doen. Meneer Zet behoort tot de gelukkigen, die tans reeds weten dat zij vanaf 1 januari aanstaande zich zullen mogen opofferen voor het welzijn van hun gemeente en haar bewoners. Meneer Zet zat eenzaam en alleen «op de wip» en hij snoof met welgevallen de reukoffers, die de kandidaat-bestuurders van de twee overige partijen aan zijn voeten kwamen ontsteken. Een paar voorzichtige telefoontjes en een stuk of wat konfidentiële gesprekken leerden hem, dat de ene partij hem eerste schepen en de andere burgemeester wilde maken. Nu wilde het toeval dat de partij, die hem de trikolore sjerp op een zilveren schaal-tje aanbod, precies degene was waarmee hij tijdens de verkiezingskampanje het stevigst gebakkeleid had. In de steenwaste overtuiging dat geen enkele roos in de knop mag worden gefnuikt, dat geen enkel toeval een hinderpaal op de weg naar het sukses hoeft te zijn en dat het geheugen der kiezers korter is dan een sjerp koos meneer Zet het bondgenootschap met wat hij even tevoren nog «de duivel» zou geheten hebben.

Dat ook de Volksunie graag haar mannetjes «op de wip» ziet zitten? Ach, we weten het wel. Het is ons heus niet te doen om meneer Ipsilon of meneer Zet of hoe ze, in alle partijen, dan ook allemaal mogen heten. Het is er ons alléén maar om te doen, in dit tijdperk van de mannen «op de wip», er even aan te herinneren dat het anders zou kunnen. Dat het anders zou moeten. En dat alvast in het Volksunie-programma een hele bos lansen gebroken wordt voor proportionele kolleges, inkluzief de schepene van de oppositie.

Maar zover zijn we nog niet. Daarvoor moet de Volksunie eerst eens in de Wetstraat «op de wip» geraken. Het zij zo...

dio Genes.

Over de spijtige verdeeldheid van de brusselse Vlamingen is reeds uitvoerig geschreven. Wat een schade dit aan de vlaamse vertegenwoordiging in de gemeenteraden heeft toegebracht blijkt biezonder duidelijk in de grote gemeente Schaarbeek.

In de voorbereidingsperiode tot de gemeenteraadsverkiezingen heeft de VU daar alles op alles gezet om tot een eendrachtige vlaamse lijst te komen. Maar de «rode leeuwen» hadden orders gekregen om een apartheidspolitiek te voeren. Dan was er nog het CVP-raads-lid De Kerpel, dat in 1964 mede met de hulp van VU-stemmen verkozen werd. Deze heer heeft plat op zijn buik gelegen om toch maar op de UAB-UTB-lijst van de h. Vanden Boeynants te mogen staan. Het mocht niet baten. Er werden dan maar eisen gesteld aan de Volksunie. Goed, de VU was zelfs bereid die eisen in te willigen. En plots maakte De Kerpel een einde aan de dialoog: hij had ondertussen zelf een lijst in mekaar getimmerd en die ook gestof-feerd met enkele franstalige kandida-ten. Een klein UTB-tje, made De Kerpel dus. Daar stond de VU dan met al haar goede wil, op de vooravond van het indienen der lijsten. De VU-kiezers mochten wel als kiesvee voor de persoonlijke lijst van sieur De Kerpel fungeren, maar meer ook niet.

schaarbeekse

kerpelsprongen

Volkvertegenwoordiger De Facq heeft dan samen met VU-afdelingsvoor-zitter Roggeman en enkele dynamische jonge bestuursleden titanenwerk verricht en in extremis nog een — volledige — VU-lijst gevormd.

De verkiezingsstrijd werd te Schaar-beek niet met handschoenen gevoerd. De VU kreeg het van alle kanten zwaar te verduren, het smerigst van CVP-De Kerpel. Met een minimum aan financiële middelen werd toch een behoorlijk stuk propaganda gevoerd en... het resultaat mag er zijn. Op enkele tientallen stemmen na werd een zetel behaald. De VU-lijst kreeg 2350 stemmen, terwijl de schaarbeekse VU-stemmen in 1964 hooguit op 1200 kunnen worden geschat. Schaarbeek alleen behaalde nu de helft van de VU-stemmen die in 1968 in het ganse kanton (met een aantal volkomen vlaamse gemeenten) werden behaald.

Hadden alle vlaamse groepen te Schaarbeek de handen in mekaar geslagen dan was het mogelijk geweest een 4-tal bewuste Vlamingen naar de schaarbeekse gemeenteraad te sturen. Dit zou wellicht voldoende zijn geweest om de huidige FDF-BSP combinatie onmogelijk te maken, die nu zes jaar in Schaarbeek de rabaat franse plak zal zwaaien...

vvo :

eigen politieke structuren

De Algemene Raad van het Verbond van het Vlaams Overheidsperoneel heeft een onderzoek gewijd aan de uitslagen van de gemeenteraadsverkiezingen in Brussel-Hoofdstad en Randgemeenten.

Deze uitslag, die tot stand kwam met verwaarlozing van de gemeentelijke belangen, is een bewijs niet alleen van de anti-vlaamse maar tevens van de anti-belgische mentaliteit van een groot deel van de franstalige Brusselaars, doordat zij België alleen kunnen aanvaarden zolang het hun toelaat ongebreideld Vlaanderen en Wallonië uit te buiten.

De Algemene Raad van het VVO veroordeelt scherp de nu reeds door het FDF uitgedrukte wil de taalwetten niet na te leven, waarschuwt de brusselse franstaligen voor een nieuw avontuur dat hen helemaal van Vlaanderen en van Wallonië zou doen vervreemden en eist dat de regering stipt zou waken voor de naleving van de taalwetten.

Het VVO roept alle Vlamingen op tot grotere paraatheid ten einde alle verdere toegevingen aan de overheersing van de franstaligen onmogelijk te maken. Het meent dat de vlaamse gemeenschap te Brussel op het vlak van de agglomeratie zo vlug mogelijk politiek moet georganiseerd worden met eigen administratie.

Ter beveiliging van Vlaams Brabant vraagt het VVO de onmiddellijke oprichting van een vlaams kiesarrondissement Halle-Vilvoorde en een provincie Vlaams Brabant.

Ten einde een dam op te werpen tegen de brusselse machts-honger, past het dat Vlaanderen en Wallonië over eigen politieke structuren zouden beschikken.

Het VVO ziet in deze uitslagen een nieuw bewijs dat op bestuurlijk gebied en op nationaal vlak het dringend is over te gaan tot de splitsing van de meeste departementen en andere bestuurlijke diensten, zoals het VVO dit reeds heeft geëist, ten einde niet langer de tweetalige knechten te moeten zijn van de ééntalig franstalige ambtenaren.

de volksunie in de schepenkolleges

Er wordt op tal van plaatsen nog druk onderhandeld over de vorming van de nieuwe schepenkolleges. De informatie daarover komt traag maar geregeld door. Wij geven hieronder een aantal kollegevormingen in de provincie Antwerpen, waarbij de VU betrokken werd. In volgende nummers van « Wij » zullen wij verdere informatie brengen. Ook uit de andere provincies. Wij doen dit uiteraard met het nodige voorbehoud.

Te **Borgerhout** was reeds voor 11 oktober sprake van een hernieuwing van het CVP-VU akkoord. In 1964 waren beide partijen hier opgekomen met een gemeenschappelijke lijst. Ditmaal wou de CVP het alleen wagen, en daar had de VU geen bezwaar tegen. De uitslag loog er niet om: de VU sleepte nu 7 zetels in de wacht tegen 3 in 1964. De CVP behaalde er ditmaal 10 (vroeger 12). Samen vormen zij een comfortabele meerderheid van 17 zetels tegen 12 voor de oppositie van de BSP (9), de PVV (2) en Verrezen. De VU zou er ditmaal twee schepenzetels bezetten waaronder die van openbare werken, en ook het voorzitterschap van de KOO.

Te **Ekeren** kwam een coalitie tot stand tussen de VU, de Vrije Ekerse Gemeenschap en de CVP. De VEG beschikt over 6 zetels, de CVP over 3 en de VU heeft er twee, samen geeft dit een meerderheid van 11 zetels tegenover de 8 van de BSP-oppositie. Lijst-aanvoerder Palinckx van de VEG wordt burgemeester en zijn partij krijgt ook nog 2 schepenzetels. De CVP krijgt een schepenzetel en het KOO-voorzitterschap. De VU zal eveneens een schepenzetel bezetten (de h. Bollen).

Te **Merksem** werd de CVP-BSP-coalitie vervangen door een CVP-VU-coalitie. Daardoor ontstond een nipte meerderheid van 13 zetels (10 CVP en 3 VU) tegen de oppositie van 11 socialisten en 1 PVV-er. De VU krijgt een schepenzetel (de h. Kalingart) en het voorzitterschap van de KOO (de h. Michielssen). De vroegere CVP-burgemeester Wagemans behoudt zijn sjerp, en de CVP-ers De Groot, Masure, Sutherland en Tysmans krijgen een schepenzetel. Het plaatselijk BSP-kamerlid Christiaens zag zijn burgemeestersdroom verzwinden.

In **Schilde** behaalde de lijst VU-Gemeentebelangen op 11 oktober het grootste aantal zetels: 6 van de 13. Met de enige verkozen socialist werd daar een akkoord gesloten. De CVP (2 zetels) en de KVB (4 zetels) komen in de oppositie terecht. Nochtans kreeg de CVP ook een schepenzetel aangeboden, maar die werd geweigerd. Burgemeester van Schilde wordt de h. Ver Berne, schoenbroer van wijlen Etienne Slosse, en de lijst VU-Gemeentebelangen krijgt bovendien nog 2 schepenzetels. De derde schepenzetel gaat naar de socialist Berchmans, en zijn partij krijgt ook het KOO-voorzitterschap.

een duidelijke overwinning

Een rudimentaire telling van het aantal gemeenteraadsleden, verkozen op zuivere VU-lijsten en uitgesproken volksuniegezinde gemeentelijke lijsten brengt ons op het ronde getal 340. In 1964 konden wij in het gehele vlaamse land slechts op 54 VU-gemeenteraadsleden rekenen. Bovendien mogen wij rustig aannemen dat nog eens evenveel VU-mensen werden verkozen op allerlei gemengde lijsten. Niemand zal nog durven betwisten dat onze partij zich daarmee stevig genesteld heeft in tal van gemeenten, en zeker in de grotere gemeenten van Vlaanderen. « De Standaard » maakte een optelsommetje van de uitslagen in de 14 voornaamste steden van het vlaamse land, waar in totaal 418 zetels te begeven waren. De Volksunie sleept er daarvan 57 in de wacht, de CVP 171, de BSP 128, de PVV 54 en dan zijn er nog 8 zetels voor allerlei andere gemeentelijke lijsten. Doordat het aantal zetels, in vergelijking met 1964, met 48 was gestegen konden alle partijen zonder uitzondering van « winst » spreken. Maar ook hier blijkt weer dat de VU met het leeuwendeel van de « winst » ging lopen: + 26 zetels. De BSP-winst, waar Jos van Eynde zo hoog mee oploopt, beperkt zich tot 11 zetels, de CVP wint er 9, de PVV slechts één en de anderen ook één.

Wij mogen rustig aannemen dat de verkiezingen van 11 oktober 1970 de VU-aanwezigheid in de vlaamse gemeenteraden zowat zevenmaal versterkt heeft. Met de VU-mensen op de gemengde lijsten erbij geteld wordt dit vertienvoudiging, en meer zelfs. Wie zei daar ook weer « dat de VU in haar opgang werd afgeremd » ?

Ook in **Wommelgem** zou de nieuwe coalitie vaststaan. Het wordt een CVP-VU-kollege (de CVP heeft 6 zetels, de VU 2) tegen een oppositie van 3 PVV-ers en 2 socialisten. De CVP krijgt de burgemeesterssjerp en 2 schepenzetels, de Volksunie krijgt de eerste schepene en het voorzitterschap van de KOO.

Nijlen krijgt een VU-burgemeester (de h. Lode van Dessel) en bovendien nog een VU-schepene. De lijst van het ACW krijgt 2 schepenzetels en het voorzitterschap van de KOO. De partijverhoudingen zijn er als volgt: de VU behaalde er op 11 oktober 4 zetels (met 29,3 % van de stemmen) en de lijst van het ACW 3 met 19,5 %. Samen hebben ze een meerderheid van 7 zetels tegen de oppositie van de lijst-Vernimmen (5 zetels) en de BSP (1 zetel).

Te **Borsbeek** kwam het tot een overeenkomst tussen de VU (3 zetels) en de CVP (6 zetels). De CVP bekommt er het burgemeesterschap en 2 schepenzetels, de Volksunie de eerste schepen en de voorzitter van de KOO. In de oppositie zitten 4 socialisten.

In **Mol** werd voor het eerst in de geschiedenis de CVP-meerderheid verbro-

ken. Het kwam daar tot een overeenkomst tussen de BSP (6 zetels), de « Vrije Molse Beweging » (1 zetel) en de Volksunie (4 zetels). Samen 11 zetels tegen de 10 van de CVP-oppositie. De socialistische volksvertegenwoordiger Cools wordt burgemeester, de VU krijgt 3 schepenzetels, een andere gaat naar de VMB en de laatste naar een socialist. De BSP krijgt ook het KOO-voorzitterschap. Te Mol heeft de VU herhaaldelijk getracht met de CVP tot een akkoord te komen, maar die partij stelde haar eisen te hoog.

ere aan wie ere toekomt

Vorige week hadden wij het over onze parlementairen in de verkiezingsstrijd en « hoe zij hun mannetje stonden ». Wij vergaten daarbij de namen van volksvertegenwoordiger De Facq die in Schaarbeek een opmerkelijke prestatie leverde (zie elders in dit blad) en van volksvertegenwoordiger dr. Jan Wannijn. Dr. Wannijn veroverde met zijn lijst te Nevele niet minder dan 8 van de 11 te begeven zetels. Kan het overtuigender ?

het gepruts met de ontwikkelingssamenwerking

Minister Scheyven was in het afgelopen jaar het mikpunt van vele parlementaire vragen, interpellaties en commentaren in de pers. Het beleid dat gevoerd werd in de dienst voor Ontwikkelingssamenwerking gaf daar ruimschoots aanleiding toe.

Van twee kanten wordt Scheyven op de korrel genomen.

Er is ten eerste het erbarmelijk schouwspel dat de DOS biedt op het terrein van de taalverhoudingen. De DOS is in werkelijkheid een « office wallon de développement » waar de ruim zestig procent franstaligen het voor het zeggen hebben. Bij de zendingen overzee — in de ontwikkelingslanden zelf — is die verhouding zelfs opgelopen tot ongeveer tachtig procent franstaligen, tegenover twintig procent nederlandstaligen. Scheyven heeft onder druk moe-

ten beloven dat hij de DOS zelf in overeenstemming zou brengen met de taalwetgeving van 1963 (die een 50-50 verhouding voorziet, wat nog te weinig is), maar hij betwist nog steeds de toepasselijkheid van die wetgeving op de « zendelingen » in de landen van de derde wereld.

Maar er is meer. De belgische DOS voert nog steeds een politiek die regelrecht herinnert aan ons koloniale verleden. Kongo, Rwanda en Boeroendi slokken het leeuwendeel op van onze hulpfondsen. De rest wordt verdeeld over « franstalige » afrikaanse landen en enkele zuidamerikaanse staten. Ook met Indonesië zijn enkele kontakten gelegd. « Om de Vlamingen de gelegenheid te geven iets te doen » zoals de minister beweert... De multilaterale hulp, die via de grote internationale

hulporganisaties zou gebeuren, is slechts een schamel restje op de begroting. En die begroting is toch al aan de magere kant, in vergelijking met de normen die voorop gezet worden door specialisten op dit terrein.

Om tegen al die kritiek op te tornen heeft minister Scheyven nu een zogezegde herstructurering uitgewerkt. De DOS zou onder de bevoegdheid komen van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Als dit gebeurt, dan zal de ontwikkelingshulp nog meer een instrument worden van de buitenlandse economische belangenpolitiek van België. Verder zou men, in tegenspraak met een unanieme resolutie van het parlement, slechts 0,70 % van ons bruto nationaal produkt aan ontwikkelingshulp willen besteden tegen 1975. En dit dan nog op de rug van de belastingbetaler via een speciale ontwikkelingsbelasting. Met een klein procent bezuiniging op onze landsverdediging (en dat kan) wordt een groot stuk van die verhoging ruim betaald.

Het VU-partijbestuur heeft, als eerste politieke groep, stevig stelling genomen tegen de intenties

van minister Scheyven en van de regering. Ook de VVB klaagt van de buitenlandse politiek en de ontwikkelingshulp, terwijl aan de vlaamse achteruitstelling nog steeds niet verholpen wordt. Wij zijn benieuwd hoe de kleurpartijen, die steeds de mond vol hebben over de samenwerking met de ontwikkelingslanden nu zullen reageren.

Minister Scheyven krijgt in elk geval zijn « compensatie » voor de likwidatie van zijn eigen departement. Hij zal in de Wereldbank een belangrijke functie gaan waarnemen, zo wordt door insiders beweerd.

Een aantal volksnationaal gezinde personen uit verschillende groeperingen heeft, om de vlaamse stem op dat terrein kracht bij te zetten, een « Vlaams Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking vzw » opgericht.

Voor inlichtingen en aansluiting bij dit VCOS: Tribunestraat, 14 (2e verdieping), te 1000 Brussel. Tel. 02/19.12.02.

E. De Facq
volksvertegenwoordiger
voorzitter VCOS

versterk de kracht van de leeuw ! wordt NU lid van de VOLKSUNIE

« nationale » oplossing

Hoe komen de « nationale » oplossingen tot stand? Men heeft het kunnen vernemen naar aanleiding van het bestuursakkoord dat voor Brussel-Stad gesloten werd tussen PLP, PSB en UTB.

Meneer Cooremans, onbenulliger dan ooit, wenste in ieder geval burgemeester te blijven. Dat kon hij alleen, voor zover hij bleef aanpappen met Vanden Boeynants. En dus was hij voorstander van een « nationale » oplossing. Tegen enkele van zijn partijgenoten in kon hij zijn standpunt doorzetten, omdat de kombine met UTB en PSB tenslotte een schepenzetel winst zal opleveren voor de PLP.

De PSB-ers, sinds decennia uitgesloten van het medebestuur in de hoofdstad, rallieerden zich des te liever bij de « nationale » oplossing omdat ze hen drie schepenzetels opbracht.

Vanden Boeynants was uiteraard de grote kampioen van de « nationale » oplossing, omdat het de enige was die hem toestaat, nog verder te verwijlen op en rond de hoofdstedelijke bouwerven die hem en Charly De Pauw zo dierbaar zijn.

« blauwe leeuw »

Te St Pieters-Woluwe is een bestuursakkoord gesloten tussen het FDF en de PLP. Schepen van onderwijs in dit rabiataat anti-vlaams kollege wordt ene meneer De Jonghe, die naar verluidt een Vlaming is en verkozen werd als PVV-er. De heer De Jonghe verdedigt zijn aanwezigheid in het FDF-PVV-PLP-kollege met dezelfde dooddoener, die steeds gehanteerd werd door de vlaamse knechten van de traditionele partijen in het Brusselse: « Beter één Vla-

ming in het schepenkollege dan tien in de oppositie ».

Terwijl het Liberaal Vlaams Verbond te Gent de uitsluiting uit de partij eist van de PLP-ers die akkoorden met het FDF afsloten, kruipen de « vlaamse » liberalen in de hoofdstad desnoods wel even gemoedelijk onder één laken met hetzelfde FDF.

Waarom ook niet? De allerlaatste franskiljonse lijsten in Vlaanderen zijn precies PVV-lijsten!

alleen de tram ?

Grote titel enkele dagen geleden in de kranten: « Tram op drift te Brussel ». Alleen de trams ?

de enige partij (1)

Om haar verkiezingsoverwinning met een spreekbeurt te stofferen, heeft de brugse CVP er niets beter op gevonden dan de zichzelf « Waal » noemende Vanden Boeynants als redenaar uit te nodigen.

De brusselse superman is in de westvlaamse hoofdstad zijn geestesgenoten komen opwekken om « de weg te versperren voor het avontuur van de Volksunie ».

Zo laten vlaamse mensen zich nog altijd opzetten tegen andere vlaamse mensen door een avonturier die, zélf kleinzoon van mechelse arbeiders, zijn eigen afkomst op de meest groteske en schaamteloze manier verloovent.

Op 11 oktober heeft deze ontwortelde zélf de wrange vrucht van zijn politiek woelwerk voorgeschoteld gekregen: het is op de meshoop van het beleid der traditionelen te Brussel dat de giftige zwam van het FDF kon groeien.

de enige partij (II)

In zijn spreekbeurt te Brugge zegde Vanden Boeynants onder meer, dat « wij de enige partij zijn die hetzelfde programma verdedigt en voor dezelfde zaken ijvert in Vlaanderen, Brussel en Wallonië ».

Dat is inderdaad, men moet het Vanden Boeynants toegeven, een waarheid. Een voor Vlaanderen fatale waarheid overigens. Ondanks het feit dat zij zich om de haverklap « zelfstandig » heten, gaan CVP en PSC broederlijk hand in hand om grendels in de grondwet te duwen, om het gekamofleerde faciliteitenstelsel in de hand te werken, om Brussel economisch te laten uitzwermen over Vlaams-Brabant, om de Voerstreek te verkwanselen en noem maar op.

Het blijft een schande voor de Vlamingen in de kleurpartijen, dat zij dergelijke beschamende verklaringen niet alleen slikken maar dat zij er de hoofdschotel voor hun « overwinningsfeesten » van maken.

benoemingen

Ene meneer Fred Dethier, kabinetschef van minister Dubois, wordt directeur-generaal van het (franstalig) hoger onderwijs. De man is een trouw partijgenoot, een beschermeling van Dubois die op zijn beurt een beschermeling en geparachteerde van Collard is. Als directeur-generaal van het hoger onderwijs slaat Dethier een « schitterend » figuur, vermits hij niet eens een universitaire diploma kan voorleggen...

Ene meneer Dumortier, kabinetsattaché van eerste-minister Eyskens, wordt directeur-generaal van het (franstalig) middelbaar onderwijs. De man is een trouw partijgenoot, ditmaal dan van de PSC.

En terwijl alle traditionele partijen fraaie en ontroerende bladzijden in hun programma's wijden aan de depolitizing van het openbaar ambt, gaan alle traditionele ministers luchthartig verder met het parachuteren van hun beschermelingen op de hoogste trappen van de administratieve ladder.

Alleen reeds in Onderwijs werden sinds 1956 meer dan honderd hogere ambten op die manier weggeschonken aan gunstelingen, met voorbijgaan van de rechthebbenden in het kader.

handen op eenzelfde franskiljonse buik

Te Brussel is een akkoord tot vorming van het schepenkollege gesloten tussen de drie traditionele partijen. De kranten hebben dit nieuws in grote opmaak gebracht en een aantal commentatoren in de vlaamse dagbladers verzoeken ons, dit als een grote overwinning te beschouwen.

We zijn zo vrij, op deze slak een een flinke greep zout te leggen.

Het zou wellicht belangrijk geweest zijn, indien de drie traditionele partijen er voor gezorgd hadden dat het FDF geen enkele bestuurskans kreeg in geen enkele gemeente van de hoofdstedelijke agglomeratie. Dat is echter niet het geval: het FDF is er in geslaagd, dank zij de medeplichtigheid van PVV en BSP, zijn elektoraal sukses te bestendigen door binnen te dringen in een aantal van de belangrijkste kolleges der agglomeratie.

Of Brussel-Stad daar nu wél dan niet bij is, heeft in het licht van heel deze onheilspellende evolutie eigenlijk alleen nog maar symbolische waarde.

Want het is toch duidelijk dat de liberalen en de socialistische UTB, overgoten zijn met hetzelfde franskiljons-imperialistisch sop als hun partij- en geestesgenoten elders in de agglomeratie, die akkoorden gesloten hebben met het FDF. Welke Vlaming zou bereid zijn te aanvaarden dat de liberale manitoc's Cooremans (die burgemeester blijft!), Snyers d'Attenhoven en van Halteren van een voor Vlaanderen minder fatale soort zijn dan hun boezemvrienden, die elders met het FDF heulen? Welke argeloze Vlaming zou bereid zijn te aanvaarden dat de socialistische heren Brouhon en Pierson zowat halvelings « rode leeuwen » zijn geworden, alleen maar omdat ze het anders aan boord leggen om aan een sjerp te geraken dan hun spitsbroeders in de agglomeratie, die dikke vriendjes en bondgenoten zijn van het FDF? Welke Vlaming zou naïef genoeg zijn om in de aanwezigheid van de heer Vanden Boeynants een waarborg voor Vlaanderen te zien? De heer Vanden Boeynants, kleinzoon van een mechelse arbeider, noemt zichzelf een waals politieker. De heer Vanden Boeynants beloofde in 1964, dat zijn partij tot geen enkel hoofdstedelijk kollege zou toetreden indien de taalwetten er niet nauwgezet en stipt werden toegepast. Beide verklaringen zijn groteske leugens: de verfranse Vlaming Vanden Boeynants heeft sinds 1964 zélf gezeteld in een kollege, dat op de meest ergelijke en cinische wijze zijn hakken vaagde aan de taalwetten.

Hoofdstad-Brussel zal vanaf 1 januari bestuurd worden door een schepenkollege, waarin de alibi-Vlamingen niet eens in staat zullen zijn om te verdoezelen dat het tenslotte allemaal koek-één-deeg is: in welke koalities de hoofdstedelijke franskiljons zich ook verenigen, het uiteindelijk resultaat is dat Vlaanderen niet aan bod komt te Brussel.

We laten het aan vromer en argelozer zielen over, te geloven dat de Cooremansen en de Piersons en de Snyers d'Attenhoven en de Vanden Boeynants en de Brouhons uit vlaamser hout zijn gesneden dan heel de brusselse politieke bende die zich van het FDF alleen onderscheidt door de naam, maar geenszins door anti-vlaamse houding en franskiljons rassisme.

hoe kwam het rw uit de slag?

De FDF-vloedgolf in het Brusselse stond zodanig in het centrum van de belangstelling, dat men in Vlaanderen slechts weinig aandacht heeft besteed aan de resultaten van de waalse FDF-bondgenoot, het Rassemblement Wallon.

Volledigheidshalve willen we gauw even de resultaten van deze waalse federalistische partij onderzoeken.

In Waals-Brabant heeft het RW slechts matige uitslagen geboekt. Met 16,50 t.h. en 18,55 t.h. van de stemmen respectievelijk te Nijvel en te Rixensart is het essentiële gezegd.

In de provincie Luik werden heel wat RW-lijsten ingediend, maar de uitslagen zijn niet denderend te noemen. Vrij eenzame pieken zijn de 22,02 t.h. (2 zetels op 13) te Vaux-sous-Chèvremont en de 24,09 t.h. (3 zetels op 13) te Stembert. Het RW legde in de provincie Luik beslag op 32 zetels.

In de provincie Luxemburg werden er praktisch geen RW-lijsten ingediend en valt er dan ook geen enkele uitslag te noteren.

Ook in de provincie Namen waren er slechts enkele RW-lijsten; enig sukses werd slechts geboekt te Jambes, waar 4 van de 15 zetels ver-

overd werden met 26,49 t.h. van de stemmen. In gans de provincie veroverde het RW slechts zes mandaten.

Het eigenlijk zwaartepunt van het RW lag duidelijk in de provincie Henegouwen, en meer speciaal dan in de streek van Charleroi en in gans het industriegebied daarrond. Enkele piekuitslagen: 5 van de 21 zetels in Charleroi, met 23,03 t.h. van de stemmen; 4 van de 15 zetels en 25,51 t.h. te Couillet; 3 van de 13 zetels en 23,43 t.h. te Fontaine l'Évêque; 10 van de 21 zetels en 41,58 t.h. te Jumet; 7 van de 17 zetels en 40,09 t.h. te Marchienne au Pont; 4 van de 21 zetels en 20,50 t.h. te Marcinelle; 3 van de 15 zetels en 23,26 t.h. te Mont-sur-Marchienne; 5 van de 15 zetels en 30,34 t.h. te Roux. Het resultaat in de streek van Doornik is uiterst gering. In het geheel legt het RW beslag op 44 mandaten in de provincie Henegouwen.

Op te merken valt dat er geen enkele RW-lijst ingediend werd in de gemeenten, die bij de taalgrensafbakening van Vlaanderen naar Henegouwen werden overgeheveld.

Behoudens in de streek van Charleroi zijn de uitslagen van het RW dus eerder bescheiden te noe-

men. Het RW heeft bijlange niet de plaats veroverd die de Volksunie in Vlaanderen bekleedt. Daarbij moet echter toch wel worden rekening gehouden met het feit, dat het RW in Wallonië niet de enige federalistische partij is. Officieel is ook de PSB dat en heel wat PLP-ers — onder meer de luikse PLP — hebben goede uitslagen geboekt precies omdat ze zich zonder omwegen uitgesproken hebben voor het federalisme.

In ieder geval zijn de uitslagen van het RW van een totaal andere aard en betekenis dan de FDF-uitslagen te Brussel. Ondanks het FDF-RW-bondgenootschap staat men hier voor twee partijen, die politiek en sociologisch ver uit mekaar lopen. In het waalse federalistische kamp zijn er overigens wel enkele kritische bedenkingen te horen bij de FDF-overwinning. Zo schreef « La Wallonie » dat Brussel gestemd heeft als « een stad van egoïstische bourgeois, een stad van parvenu's ».

Het waals-brussels bondgenootschap, louter gevestigd op de « francophonie », is in de grond tegen-natuurlijk. In afwachting echter bestaat het, speelt het zijn rol en maakt het de zaken voor de Vlamingen stellig niet eenvoudiger...

Wij worden vriendelijk verzocht, zo snel mogelijk onze barbaarse zeden en gewoonten te ruilen voor de schittering van de brusselse kultuur.

straffe praat

CVP-voorzitter Vandekerckhove heeft op het frankofoon sukses bij de brusselse gemeenteraadsverkiezingen gereageerd met een van die straffe zinnen, waarvan hij alleen het geheim heeft: « Ze weten niet wat hen te wachten staat ».

Zou meneer Vandekerckhove zelf wel weten, wat hij met zo'n zin bedoelt? Terwijl hij ons voor extremisten scheldt, verkoopt hijzelf de meest dwaze en inhoudsloze « extremistische » praat die denkbaar is.

Het zal immers niet meneer Vandekerckhove noch zijn partij wezen, die ook maar één

enkel brussels haar zullen krenken. Hun boezemvriend, de zich Waal noemende verfranse kleinzoon van Mechelaars, mag gerust zijn: het enige wat hem vanwege meneer Vandekerckhove en de CVP eventueel « te wachten staat », zijn hand- en spandiensten bij de verfransing-op-termijn.

grootste overwinning

Vanden Boeynants is naar Brugge getrokken tijdens het

voorbije weekend, om er zijn partijgenoten te feliciteren met de «grootste CVP-overwinning» in gans het land ».

Inmiddels zijn de «grootste overwinnaars» van Maele en Vandamme te Brugge alvast bezig, met mekaar het leven zo zuur mogelijk te maken. Het is trouwens méér dan anekdotisch dat Vanden Boeynants zijn denderende verklaring kwam afleggen op een feest dat hij een CVP-feest achtte, maar dat in werkelijkheid een anti-Vandamme-manifestatie was van de van Maele-fans.

De «grootste overwinning» is blijkbaar toch niet groot genoeg, om de twee brugse kemp-hanen gelijktijdig gelukkig te maken.

koalitie's

Jos van Eynde is hoogst opgewonden wegens het feit, dat in een aantal vlaamse gemeenten — waaronder enkele gemeenten in en rond de antwerpse agglomeratie — bestuurskoalities tot stand gekomen zijn tussen de CVP en de VU. Op velerlei manieren oefent hij druk uit op allerlei CVP-instanties en eist hij, dat aan «het sluiten van monsterakkoorden» een einde moet komen.

Dat hij zich liever bemoeie met Brussel. Terwijl hij van de CVP verlangt — en helaas, al te vaak ook bekomt — dat de VU niet als een mogelijke partner zou beschouwd worden, zijn z'n bloedeigen partijgenoten in Brussel volop bezig geweest met het sluiten van akkoorden met het FDF.

Van Eynde heeft daar wel een fors hoofdartikel tegen geschreven, maar dat is dan ook alles: zijn brusselse partijgenoten doen hun goesting.

De door de berchemse kiezers afgestrafte BSP-ondervoorzitter heeft kennelijk méér in de CVP-pap te brokken dan in die van zijn eigen partij.

nemrod

geluk

Er zijn beslist nog altijd vragen die onbeschaamd zijn. Ook voor hen die menen dat zij (mooi Nederlands is het niet!) «alles in vraag stellen».

Zo een onbeschaamde vraag is: wat willen we eigenlijk, geluk of welvaart? Onbeschaamd is die vraag vooral omdat zij een andere vraag veronderstelt, een twijfel, die heel zeker niet mag bestaan, namelijk of geluk en welvaart wel hetzelfde is. Alleen wie die twijfel kent, wie hij een deel van zijn leven is geworden, komt er toe een dergelijke vraag te formuleren.

Verlangen naar geluk, ervan dromen, is wel zo oud als de mensen. Heel lang was welvaart ook zo een droom, was er alleen een groot verlangen. En ervaren werd dat geluk in nood en ellende, in honger en koude, vrijwel onmogelijk was. De zeldzame uren in het leven van een zeldzame wijze die zag dat het goed is veel niet te hebben, buiten beschouwing gelaten.

Nu is er echter niet alleen de welvaart, er is overvloed. Niet overal, beslist niet. Niet voor iedereen, «spijtig genoeg niet», behoort men inderdaad te denken. Maar misschien ontdekken we nu het verschil tussen welvaart, overvloed, en geluk.

Zolang iets droom is, belooft het alles en kan nergens aan getoetst worden! Wie droomt van een auto, meent dat hij droomt van geluk. Wie er twee heeft ondervindt dat zijn droom niet verdwenen is. Maar het geluk is nu geen auto meer.

En hoe moeilijk men ook tot algemene indrukken komt, hoe gevaarlijk het ook is ze te formuleren, er kan ten minste aan worden getwijfeld of onze overvloed ons sterker en beter

heeft gemaakt. Of wij nu meer dan tevoren in het leven kunnen standhouden, de kracht vinden het onontkoombare te dragen, en door pijn en lijden in lichaam en hart niet worden overwonnen. Men mag er toch aan twifelen of de «geestelijke gezondheid» vandaag groter en sterker is dan een paar eeuwen geleden.

Het is, toegegeven, een karikatuur, maar men heeft toch wel ooit gemeend dat de vrede, die andere voorwaarde tot geluk, kon bewerkt worden door het uitdelen van ijskasten en centrale verwarming. Of zonder beeld: dat de economische welvaart zo onoverwinnelijk sterk was dat het tot nog toe onbereikbare er door zou worden bereikt: vrede tussen de burgers en vrede tussen de staten.

Die grote hoop wordt nog maar zelden, en dan veel voorzichtiger uitgesproken. Het blijkt mogelijk te zijn dat mensen met even groot geweld willen uitbreken uit de «gevangenis» van de welvaart als uit de gevangenis van de armoede.

Tegen de leer van Lenin in die duidelijk zei dat een land dat zo iets doet bewijst dat het barbaars is, werden na 1945 jarenlang vele duizenden krijgsgevangenen in de Sovjetunie gevangen gehouden. Wij hebben er gewoon geen voorstelling van hoe dat er toen toeging! Een paar van hen (toen ze papier hadden schreven ze uit het geheugen gedichten op), verlangden niet meer naar «geluk» — maar alleen maar naar «een klein geluk». Voor hen was dat hun vrouw en kinderen terug zien. Niet méér? Nee, helemaal niets meer!

Het moet iets groots zijn te ervaren dat een mens alleen maar naar «een klein geluk» mag verlangen!

† felix wyverkens

Vrijdag 25 september overleed te Halle de h. Felix Wyverkens. Hij kwam net terug van een wandeling in het Halderbos, waarvan hij zoveel hield, toen een auto hem dodelijk trof. Hij werd zeventig jaar oud.

De jonge Felix, zoon uit een hals stevenistisch landbouwersgezin, werd een overtuigd en strijdend vlaams-nationalist die in de vooroorlogse periode zijn man stond. In 1944 kreeg hij dan ook last van de repressie. De gevangenis knakte zijn gezondheid, maar zijn strijdbare vlaamse geest bleef ongebroken. En niet zodra begon de vlaamse beweging te herleven, of hij was er opnieuw bij.

Felix Wyverkens is een van de meest gezagvolle figuren uit het vlaamse stevenisme geworden. Hij dacht aanvankelijk dat ons stevenisme verwant was met de franse Petite Eglise, zoals bleek uit een paar van zijn werken: «het anticoncordatisme of stevenisme», als antwoord op «essai historique sur le stevenisme» van M.J. van den Weghe, en «beknopte studie over het konkordaat van 1801».

Hij deed veel voor de verzoening van de stevenisten. «Onze plaats is in de katholieke kerk, waaruit pastoor Winnepenninckx en onze priesters ten onrechte verdreven werden» was steeds zijn devies. Toen wijlen rektor Emiel Torfs na 1945 een kleine studiekering oprichtte voor de verzoening van de stevenisten, werd Wyverkens daar voorzitter van. Uit onderzoeken van die kring bleek dat ons stevenisme een heel andere oorsprong had dan de franse dissidentie. Die was ontstaan als reactie tegen het konkordaat van 1801, gesloten tussen Pius VII en Napoleon. Onze stevenisten reageerden tegen de «organieke artikelen» die door Napoleon eigenhandig aan dit konkordaat werden toegevoegd, en waarvoor onze bisschoppen uit die tijd maar al te toegeefflijk waren.

Toen mgr Morel op 15 juni 1957 door de paus als eerste bisschop van de stevenisten werd aangesteld, was Wyverkens een van de eerste verzoende stevenisten. Hij verantwoordde die houding in een brochure aan zijn geloofsgenoten hier, en ook tegenover de groepen van de Petite Eglise te Lyon en in Venée.

Felix Wyverkens was een eerlijk idealist. Hij ruste in vrede.

Vorige zaterdag werd op het erepark van de begraafplaats Schoonselhof te Antwerpen een prachtig grafmonument onthuld ter ere van pater Desideer Stracke. Een paar honderd vrienden van de overledene woonden de huldeplechtigheid bij. In een drietal toespraken werden alle facetten belicht uit het strijdbare leven van de grote afgestorvene. Het was mevrouw Dosfel die de leerwag wegnam van het gloednieuwe monument. Het bekende Xaveriuskoor o.l.v. pater Windey luisterde de ontroerende plechtigheid op. Vlaanderen vergeet zijn grote mannen niet.

in de kamer

In de Kamer weegt een roerlose verveling en een troosteloze verlatenheid. De meeste dames en heren blazen nog wat uit van de verkiezingsinspanning, of discussiëren hoogrood, in hun gemeente over een sjerp, nadat de eerste faze van de onderhandelingen koud werd afgebroken. In de koffiekamer vertelt de gewipte burgemeester aan de politieke vrienden wat een onvoorstelbaar loeder, de kerel is die hem dat heeft geleverd. De «politieke» vrienden luisteren beleefd, niet altijd zonder leedvermaak, naar het hartstochtelijk en verward verhaal van de beklagenswaardige kollega, en schudden meelevend het hoofd over zoveel menselijke gortigheid. De kersverse burgemeesters en schepenen doen een prijzenswaardige inspanning om hun triomf te verbergen, en diegenen onder hen die daarbij de partij-oekazen aan hun laars dienden

te lappen, lopen verscheurd tussen hun trots om : hun durf en hun schrik om de gevolgen.

In de openbare vergaderzaal voeren de Walen, uit alle politieke windstreken, nog maar eens een stormloopje op, omdat er opnieuw sprake van is dat een nutteloze en verlieslatende kolenmijn zou worden gesloten. Moreau van het Rassemblement Wallon is de eigenlijke interpellant. Hij is in de gewone omgang een eerder bedeesd man, maar op de tribune, voortgedreven door losgewoelde complexen, is hij vervaarlijk. Hij praat zichzelf warm na een paar zinnen en slaat dan onhoudbaar op hol. Op de Volksuniebanken werd hij reeds herhaaldelijk hard gecounterd en minister De Saeger heeft hem al een paar keer tegen het vilt geslagen, met de koude deskundigheid van een akkountant die de overtuigende cijfers klaar in het hoofd heeft. Dit keer is Moreau wonderlijk rustig en gematigd. De waaalse minister van Economische Zaken Leburton dient hem van antwoord. Hij legt de interpellant uit dat haast 600 fr verlies wordt geboekt bij elke ton steenkool. Dit verlies moet telkens door gemeenschap worden bijgepast. Hij vindt dat onverantwoord en wij met hem

Nieuwe industriën met toekomst dienen aangetrokken. Maar dan valt het zware woord : waar de arbeidskrachten in Wallonië vandaan halen? De Walen willen mede met de centen van de Vla-

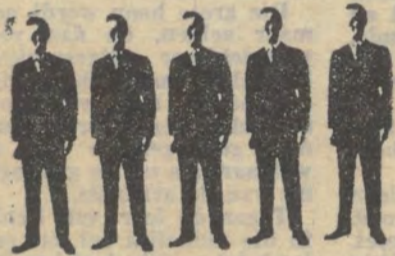
mingen nieuwe fabrieken, die zij niet in staat zijn te bemannen. Het is al even krankzinnig als het in stand houden van overbodige mijnen die miljoenen van de gemeenschap verslinden. Leburton is een pientere jongen en heeft destijds de waaalse socialistische gewaarschuwd voor hun federalistische ijver. Hij zei op een waaalse socialistisch kongres dat hij geen toejuichingen wou oogsten, maar hen een paar nuchtere waarheden wou voorhouden. En hij betoogde dat federalisme voor de Walen nadelig is, omdat zij onmogelijk met eigen middelen hun gestrande economie weer vlot kunnen krijgen. Wij hebben het geld van de Vlamingen nodig, zei hij cinisch, en laten wij de tak niet afzagen waarop wij moeten zitten. Deze nuchtere man is tans minister van Economische Zaken en men doet er goed aan hem stevig in de gaten te houden. Nog vóór een paar dagen had hij een bekegevecht met minister Vlerick. Leburton kreeg zijn zin niet in de commissie en dreigde prompt met zijn ontslag in een brief aan de eerste-minister. Vlerick, een verdienstelijk minister met een normale vlaamse reflexe, ging echter onverwijd door de knieën, na een sussend schouderklopje van Eyskens die een ministersruzie in zijn wrakke regering best kan missen.

Voor verlaten banken wordt de belangrijkste begroting (53 miljard) besproken. Deze bespreking is een aanfluiting van de parlementaire opracht. Want het gaat om de begroting van

1970! Deze begroting is reeds voor de 10/12 opgebruikt zonder dat het parlement zijn zienswijze heeft kunnen laten kennen over het beleid waarvoor de miljarden worden gevraagd.

Vermeylen, die eens een goed minister van Binnenlandse Zaken was, een moedig minister van Justitie, klungelt nu in Nationale Opvoeding, een oeverloos departement, waarvan afdelingen in gangen zijn ondergebracht, ondermijnd door de politieke benoemingen, en gewikkeld in een konkurrentiestrijd met het vrij onderwijs, waar de evangelische geest niet altijd de inspiratiebron is. Een vroeger minister in functie, kapot door de ontmoediging, zei dat er maar een oplossing voor deze jammerlijke janboel was : een bom er onder plaatsen. Vermeylen zit grauw en lusteloos op zijn bank en naast hem zijn waaalse kollega Dubois van wie men met een spotlachje zegt dat zijn spieren goed ontwikkeld zijn.

Vinnig komt Maurits Coppieters op voor de tijdige betaling van de leerkrachten. Hij suggereert oplossingen waardoor aan dit slepend schandaal een eind kan worden gemaakt. Hij verdedigt zijn amendementen waarbij hij de decentralisering van de uitbetalingsdiensten voorstelt, teneinde normale uitbetaling te verzekeren. Hij bepleit de oprichting van een fonds van 50 miljoen, op de huidige begroting, voor een universitair centrum in Limburg. Nik Claes.

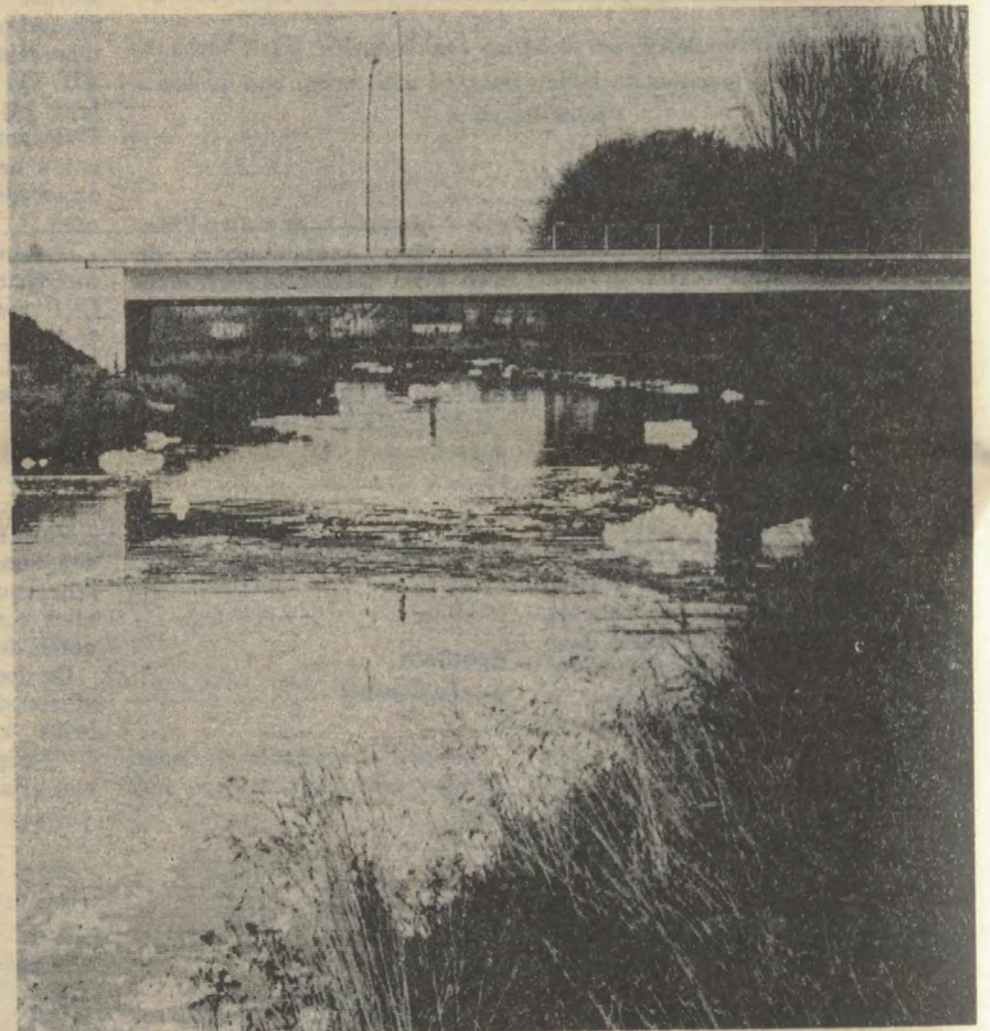

onze parlementairen staan hun man

- Tijdens de eerste vergaderingen in de Senaat kwamen de senatoren Baert, Jorissen en Elaut aan het woord. Senator Baert toonde nog maar eens hoe aandachtig hij juridische teksten volgt en tracht te verbeteren.
- Bij de stemming over de wet met betrekking tot de exploitatie van het stuwdamcomplex Nisramont onthield de Volksunie-senaatsfractie zich omdat het hierbij om een uitsluitend waaalse kwestie ging.
- Bij de bespreking van de wet op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw dienden de senatoren Baert en Jorissen amendementen in. Eén van de amendementen van Baert werd door minister De Saeger aanvaard en goedgekeurd : de verslaggever Beghin «beloofde» senator Jorissen voldoening te geven voor het door hem verdedigde amendement.
- Bij de bespreking van het budget van Nationale Opvoeding kwamen de volksvertegenwoordigers Anciaux

en Coppieters tussenbeide. Volksvertegenwoordiger Coppieters diende twee amendementen in en verdedigde ze.

- Schriftelijke vragen werden gesteld aan de minister van Nationale Opvoeding door volksvert. Coppieters ; aan de minister van Landsverdediging door volksvert. De Facq en Mattheysens, die er zo maar even vier beantwoord kreeg ; door Olaerts aan de minister van Openbare Werken en Coppieters aan de minister van Middenstand. Volksvertegenwoordigers Sels en Raskin ondervroegen de minister van Landbouw, Raskin ook die van PTT en Familie en Woningbouw. Coppieters en Schiltz ondervroegen respectievelijk de ministers Anseele en van Mechelen.
- De senatoren Jorissen en van Haegendoren ondervroegen Vermeylen van Nationale Opvoeding ; Ballet en van Haegendoren stelden verder vragen aan Segers van Landsverdediging en aan Namèche van Volksgezondheid.
- Senator Jorissen volgt de aktualiteit zozeer op de voet dat hij aan van Mechelen al een vraag stelde over de mogelijke afschaffing van de nederlandsstalige afdeling van de gemeentelijke muziekakademie in Watermaal-Bosvoorde (FDF-burcht).
- Volksvertegenwoordigers Coppieters en Schiltz dienden een wetsvoorstel in tot bestrijding van het lawaai, de bedoeling is overdreven en vermijdbare geluiden te verbieden.
- « Vragen en Antwoorden » van het nieuwe parlementaire jaar brengt ook de lijst van de nog altijd niet beantwoorde vragen : senator Jorissen spant « de kroon » : nog drie vragen gesteld in oktober en november 1969 (voor de oudste vraag is de verjaardag al voorbij) en nog één van januari van dit jaar. Zonder enige kommentaar.

Het wordt de allerhoogste tijd dat er werk gemaakt wordt van de zuivering van de oppervlaktewateren. Vele vlaamse rivieren zijn stinkende openluchtrioelen geworden.

in de senaat

De wandelgangen van de Senaat zijn nog weinig druk, en de openbare vergaderingen worden nog niet talrijk bijgewoond. De meeste senatoren zijn nog druk bezig burgemeester- en schepenzetels binnen te halen, hetzij voor zichzelf hetzij voor politieke vrienden.

De PVV-senatoren kijken maar sip. De schepenkolleges van Gent en Leuven zijn hen ontgaan. In beide steden kozen de franskiljons hun mannen op de PVV-lijsten in de gemeenteraad. De CVP, die zoveel mogelijk overal met de BSP meegaat, vond daarin een gereede verontschuldiging om de P.V.V. wandelen te sturen. De echte reden is echter dat

het wachtwoord geldt : de twee regeringspartijen samen in de provinciebesturen en nu ook in de gemeentebesturen. Voor de PVV die een regeringspartij heet te zijn en wil zijn is dit hard. En de franskiljons te Gent en te Leuven die dachten hen te helpen door de gelederen van de CVP te verlaten, altans voor wat betreft de gemeenteraadsverkiezingen, zijn er aan voor hun moeite. De openbare zittingen verlopen mat zodat de senatoren en de belangstellenden rustig de tijd hebben om eens rond te kijken. Daarbij valt er iets nieuws te zien. De portretten van de nationale grootheden die de wanden van het halfrond versieren hebben nederlandsse onderschriften gekregen. Dit was voorheen niet het geval. Toen kon men die namen alleen in het Frans lezen bovenaan de portretten op medalljons. Senator Jorissen weet terzake zijn wil door te zetten. Nadat eerst de zoldering aangepast werd, is nu de aanpassing in de zaal en in de gangen voltooid. Hier er daar is er nog iets niet in orde, maar op elke klacht wordt ingegaan. De Senaat wordt uitwendig en inwendig tweetalig. Wat de vlaamse senatoren van de

kleurpartijen nooit vermochten deden de Volksuniesenatoren.

Deze week werd verder gegaan met het ontwerp van wet houdende wijziging van de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, waarbij Volksuniesenator Baert weer eens blij gaf van zijn uitstekende juridische kennis. Een paar van zijn amendementen werden met algemene stemmen aanvaard.

Nadien werd overgegaan tot de bespreking van de wet op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging. Hier hebben de Walen na jarenlange discussie hun slag thuis gehaald. Het ontwerp bleef inderdaad onder minister Hulpiau in 1967 hangen omdat de Vlamingen toen niet bereid waren aan de Walen extra toegevingen te doen. Intussen zijn de vlaamse politici van de kleurpartijen echter weer door de knieën gegaan en kregen de Walen ongeveer wat ze wilden. De Volksuniesenatoren Jorissen en Elaut stonden andermaal alleen wanneer zij vroegen bij amendement die punten van het ontwerp te schrappen waarbij Wallonië andermaal het leeuwenandeel

kreeg van de voordelen, voordelen die het land miljarden kunnen kosten. CVP-senator Custers kwam verklaren dat zo de vlaamse nadelen zouden blijken, de CVP een wetsvoorstel zou indienen om dit goed te maken, waarop VU-senator Jorissen antwoordde dat de Walen dan weer een compensatie zullen vragen zodat de Vlamingen in het nadeel blijven. De waaalse senatoren volgden unaniem de adviezen van de Economische Raad van Wallonië, terwijl van de Vlamingen de Volksunie alleen het advies van de Economische Raad van Vlaanderen volgde.

Bij de stemming die de Volksunie vroeg over haar amendementen vreesde men dat de Senaat niet in getal was. De voorzitter stelde dan ook voor de stemming met een dag te verdagen. Daar het er de Volksuniesenatoren alleen maar om te doen was duidelijk te laten zien wie voor en tegen zou stemmen, lokte dit van hen geen scherpe incidenten uit. Men beperkte zich tot wat spottend gelach met de meerderheid. Nadien werd woensdag in dezelfde kalme stemming het ontwerp besproken op de bescherming van het grondwater.

burgemeester soens van strombeek-bever :

Wat zijn wij voor masochisten? Wij jammeren maar, en knarsetanden omdat het de vlaamse zaak in het Brusselse niet voor de wind gaat. Wij staren ons blind op de Rex-suksessen van het FDF in een aantal hoofdstedelijke gemeenten, en huiveren voor de toekomst van de zes randgemeenten-van-Hertoginnedal en we merken niet eens dat de triomferende franskiljons in het randgebied van de olievlek lang niet overal hun slag thuis haalden. In Wezembeek-Oppem en St. Genesius-Rode verdubbelden de bewuste Vlamingen toch hun effectieven. Gaan wij deze mensen nu een steek in de rug geven door ons defaultisme?

Maar er is meer. In de vlaamse randgemeenten van Brussel, die in 1963 geen « faciliteiten » opgedrongen kregen, hebben de fransgezinden overal behoorlijk op hun imperialistische donder gekregen. Waarmee nog maar eens aangetoond wordt welk een misdaad de vlaamse CVP-ers, BSP-ers en PVV-ers op Hertoginnedal hebben bedreven met hun onzinnige toegeeflijkheid.

Hét schoolvoorbeeld is Strombeek-Bever, de enige vlaamse randgemeente die een gemeenschappelijke grens van twee kilometer heeft met Brussel. Burgemeester Soens en zijn Volkspartij versterkten daar hun meerderheid tegen het verenigde front van de fransgezinden, en tegen de kleurpartijen met inbegrip van de onbetaalbare « rode leeuwen ».

Strombeek is weer voor zes jaar veilig. Hoe dit mogelijk werd, vertelde ons burgemeester Soens die wij zonder overdrijving een vlaamse rots in de brusselse branding kunnen noemen.

een vlaamse rots

in de brusselse branding

versterkte meerderheid

Om even de vergelijking te maken met de gemeenteraadsverkiezingen van 1964. De Volkspartij van Ernest Soens behaalde toen 7 van de 11 zetels, 3 gingen naar een « liberté linguistique »-lijst en 1 naar een Simonet-socialist.

Op 11 oktober jl. sleepte de Volkspartij 8 van de 13 zetels in de wacht, de andere 5 gingen naar de gekamofleerde FDF-lijst terwijl zowel de Simonet-socialisten als de « rode leeuwen » en de PLP-PVV nul op het rekwest kregen. De fransgezinde lijst kreeg de volle steun van de brusselse liberale federatie van Demuyter, ondanks het feit dat er een « eigen » lijst was. Maar die lijst was besmet door de aanwezigheid van één Vlaming (op de laatste plaats) en dus...

De FDF-lijst wist bovendien enkele nederlandstalige kandidaten aan te lokken, waarvan er één zelfs uitsluitend in het Nederlands publiciteit maakte. De hele operatie was erop gericht de meerderheid van de h. Soens te breken en Strombeek rijp te maken voor de frankofone invasie. Het heeft niet gebaat: de Volkspartij behaalde de volstrekte meerderheid van de stemmen en Ernest Soens kreeg er zelfs 2390 achter zijn naam, dit is méér dan 1/3 van het totaal aantal stemmen (6815) dat in Strombeek werd uitgebracht.

klare toestand

Burgemeester Soens: « Ik ben zeer tevreden over die uitslag, er is nu een klare toestand geschapen. Ik heb het nooit onder stoelen of banken gestoken dat ik Strombeek vlaams wilde houden en dat ik een mogelijke aansluiting van onze gemeente bij de brusselse agglomeratie radikaal afwijs. De mensen van Strombeek zijn het daarmee eens, dat is nu wel bewezen. De fransgezinden trachten niettemin wol te spinnen uit hun nederlaag. Omdat hun lijst 32 % van de stemmen behaalde, beweren zij nu dat er hier evenveel franstaligen wonen. In de hoop dat Strombeek toch nog « faciliteiten » zou opgedrongen krijgen. Maar er zijn hier hooguit 22 % franstaligen. Die tien procent Vlamingen, die zich door de tweetaligheidspropaganda van de « liberté-démocratie »-lijst hebben laten vangen, zijn ons misschien niet goed gezind maar dit betekent nog niet dat het frankofonen zijn.

In feite proberen de fransgezinden hier opnieuw het spelletje te

spelen dat in 1947, bij de talentelling, op zoveel plaatsen is gelukt. Zij trachten steeds mensen, die voor een zekere tweetaligheid zijn, voor hun eentalig-franse wagen te spannen. Zodra zij het dan voor het zeggen hebben, is het uit met het tweetaligheidslidje. Zie maar eens hoe het er in de overwegend franstalige gemeenten van de brusselse agglomeratie aan toe gaat... »

de verhuispremie

Soens vindt deze verkiezingsuitslag de bekroning van zijn jarenlange strijd tegen de verbrusseling van zijn gemeente. « Wij zijn nu over de top van de berg » zegt hij « tot vóór een vijftal jaren bestond de inwijking hier voor minstens vijftig procent uit franstaligen die het nabije Strombeek als woongebied verkozen boven de volgebouwde en lawaaierige stad. Ik heb er niets op tegen dat die mensen zich in het rustiger randgebied willen vestigen, dat is hun goed recht, maar zij moeten niet de pretentie hebben ons hier de wet te komen stellen. Zij moeten zich aanpassen aan onze gemeenschap, niet wij aan hen. Dat is de zaken op hun kop stellen. In 1964 hebben wij hen dat heel duidelijk aan het verstand gebracht. De meerderheid van onze gemeenteraad heeft toen een motie gestemd waarin gezegd werd dat wij hier van geen « faciliteiten » wilden weten, dat wie zich hier kwam vestigen zich maar moest aanpassen en wie dat niet over zijn fransgezind hart kon krijgen moest maar weer verhuizen. Wij zouden hem nog een verhuispremie betalen op de koop toe ».

Die klare taal heeft haar effect gehad. « Sindsdien » zegt Soens « is de franstalige inwijking duidelijk teruggelopen. Ze is nu gestabiliseerd op een jaarlijks gemiddelde van 25 à 30 procent van het totaal aantal inwijkelingen. Met onze motie hebben wij het de kandidaat-inwijkelingen duidelijk willen maken dat zij er niet moesten op hopen dat « over enkele jaren » alles tweetalig, om niet te zeggen louter franstalig, zou worden in Strombeek ».

de onzin der faciliteiten

Ernest Soens is niet te spreken over « faciliteiten ». « De dag dat hier van hogerhand faciliteiten worden opgedrongen, zijn wij verloren. Faciliteiten zetten het sein op groen voor massale inwijking van franstaligen en van hen is ondertussen toch voldoende geweten dat zij zich niet willen aanpassen aan het nederlandstalige karakter van een gemeente. Al die « ont-

haalregimes » om hen toe te laten zich « soepeler » in de plaatselijke gemeenschap te integreren, het is allemaal je reinste larie. Zij wensen zich niet te integreren. Hier in Strombeek zijn misschien honderd plaatselijke verenigingen, van duivenmaatschappij tot kulturele vereniging, welnu geen tien franstaligen maken daar deel van uit. Het zijn individualisten met een stadsmentaliteit zij komen hier alleen slapen en blijven verder — niet alleen beroepshalve — leven met de stad. En als zij zich met de plaatselijke toestanden dan toch inlaten — naar aanleiding van een gemeenteraadsverkiezing bijvoorbeeld — dan is het maar om de zaken naar hun hand te kunnen zetten. Vlamingen die dit spelletje nu nog niet door hebben zijn wel erg naïef ». Hij vertelt hoe het met de randgemeenten al begonnen is in 1947, bij de anti-vlaamse talentelling. « Toen ik de tellingresultaten hier binnenkreeg, zag ik dat 31 % van de inwoners van Strombeek zich opgaven als franstaligen. Ik ken mijn gemeente, en wist dat dit een sterk overtrokken cijfer was. Met de beambte van de burgerlijke stand heb ik dan de lijst overlopen, en zag wie er « gelogen » had. Het was voldoende deze mensen even te wijzen op hun onjuiste verklaring, en klaar was kees. Strombeek bleef onder de klip van de 30 procent. In Wemmel hebben ze maar laten betijen, en de gevolgen van die laat-maargaan houding merk je nu wel ».

bestuur dan de immobiliënmaatschappijen nog een handje toestekt, wordt het nóg erger. Dit is in tal van gemeenten in het Brusselse gebeurd. Hier hebben wij er steeds zoveel mogelijk een stokje voor gestoken. Een gemeentebestuur kan heel wat, als het maar wil ».

met de bandopnemer

Over de manier waarop franstaligen zich in een vlaamse gemeente « aanpassen » weet burgemeester Soens lekkere anekdoten te vertellen. Zoals deze: in 1964 behaalde de « liberté linguistique »-lijst zoals gezegd drie zetels. Een van de drie was een Vlaming, de beide andere kenden geen woord Nederlands, verstonden het zelfs niet. De Vlaming mocht in de gemeenteraad vertaler spelen voor zijn kollega's. Hij vond het uiteindelijk toch maar beschamend en bleef weg. Daar zaten de twee nederlandsonkundigen nu.

Van onze kant moesten zij op geen « faciliteiten » rekenen. Als ze iets in het Frans vertelden lieten wij hen uitpraten en gingen dan gewoon door met de agenda. Zij sleepten dan bandopnemers aan, namen alles op, lieten het vertalen, stelden voor hun tussenkomsten franse teksten op die zij al lieten vertalen en lazen dan in een stuntelig Nederlands hun proza af. Van een debat was er nooit sprake, het was in die omstandigheden totaal onmogelijk. Nu moet je weten dat de ene franstalige al 17 jaar in Strombeek woont, de andere al 25 jaar. Van aanpassing gesproken... ».

een goede burgervader

Burgemeester Soens is een bescheiden man, die nooit luidruchtig aan de weg timmert. Hij is al 31 jaar aan een stuk burgemeester van Strombeek-Bever, van in 1939 en dwars door de oorlog heen. Een unieke prestatie voor een overtuigd Vlaming zo vlakbij het vlaams-vijandige Brussel. « De FDF-mannetjes hebben ook nu nog wel geprobeerd mij te doen doorgaan als een duitse barbaar. Zij schreven: Soens = SS = assassin. Zij hebben er hun eigen ruiten mee ingeslagen, want dat nemen de mensen van Strombeek niet. Zij kennen mij al lang genoeg om te weten wie ik ben ».

Hij is te bescheiden om erbij te vertellen dat de Strombekenaars hun burgemeester in het hart dragen omdat zij in al die jaren hebben ondervonden dat hij gewoon een goed burgemeester is, die weet te besturen. Strombeek is een moderne gemeente geworden onder zijn beleid, met goede wegen, verlichting, zwembad, sport-halle en straks ook een uniek cultuurcentrum. Soens was steeds een burgervader voor al de Strombekenaars, dat geven zelfs gematigde franstaligen toe. Hij maakte van Strombeek een gemeente waar het goed is om te leven.

strombeek gered

« Toch is het mijn laatste ambts-termijn » zegt hij. « Ik ben nu 66, het wordt zo stilaan de tijd dat jongere mensen het werk voortzetten ». Hij wil werk maken van de opvolging, er staat te veel op het spel voor Strombeek. « Gelukkig beschikken wij in onze Volkspartij over een hechte ploeg, en van de eerste tot de laatste zijn zij het allen eens met de tot hertoe gevoerde politiek ».

Er bestaat een heel goede kans dat Strombeek-Bever nu voorgoed Vlaams blijft. De toestand is gestabiliseerd, waarschijnlijk zal de franstalige inwijking nog meer dalen en de autochtone bevolking is door en door vlaams gebleven. Als men ons van hogerhand geen « faciliteiten » of andere « onthaalregimes » opdringt moeten wij ons om Strombeek geen grote zorgen meer maken. Maar de minste toegeeflijkheid kan het werk van jaren teniet doen ».

Als Strombeek voor de vlaamse gemeenschap definitief gered wordt dan zal dit in de allereerste plaats te danken zijn aan de stille frontwerker van Daensistische huize die Ernest Soens is. Vlaanderen kan hem daarvoor niet genoeg dankbaar zijn.

p.m.

de **WUJ** de wereld

vlaams nationaal

De diplomatieke erkenning door Kanada van Mao-China en de lakonische mededeling van de Belgische minister Harmel, dat zijn land reeds twee jaar geleden Peking op diplomatiek vlak heeft erkend (zonder daarom officiële betrekkingen aan te knopen) brengen deze keer het gigantische rijk van Mao tse Toeng in het nieuws, nu eens niet in functie van de verhouding Peking-Moskoo. De diplomatieke erkenning van Peking door Kanada hing al geruime tijd in de lucht, doch is vroeger gekomen dan ver-

machtig china

wacht. Bovendien werd de indruk versterkt dat nog andere westerse landen het kanadese voorbeeld zullen volgen, dat nochtans zoveel jaren na de Franse erkenning komt. Deze evolutie — o.a. tot groot onbehagen van de regering Sato van Japan, die met Mao-China wel zaken wil doen doch zich politiek op de vlakte houdt — wijst ook in de richting van het eventueel aanvaarden van Peking als lid van de UNO, tot nog toe gestrand op westers verzet.

De vraag rijst intussen ook of er kans op Amerikaans-Chinese toenadering bestaat. « Wie vrede wil in Vietnam moet die halen in Peking » schreef vorige week een commentator in verband met de pogingen van Nixon om uit het Vietnam-slop te geraken. De politieke invloed van Peking in Azië valt inderdaad niet te loochenen. Men kan daarover spekulatieve beschouwingen neerschrijven bvb. door verband te leggen tussen de Amerikaans-Chinese contacten te Warschau, en de pogingen van Nixon, om tegen november a.s. (Amerikaanse wetgevende verkiezingen) een positief bilan voor te leggen nopens Vietnam en het Midden Oosten.

Bekijken we echter de economische macht en de technologische ontwikkeling van China dan lijkt het beeld minder indrukwekkend dan de politieke invloed. Men heeft een vergelijking gemaakt met de evolutie van de Sovjet-Unie zoveel jaren vroeger. Sovjet-Rusland heeft zich inderdaad economisch kunnen ontwikkelen in een periode van stagnatie in de niet-russische wereld met uitzondering van Duitsland en Japan. Het Russische expansieritme blijkt duidelijk uit de cijfers van 1928 en 1940. In die periode steeg de waarde aan goederen en investeringen van 8,5 miljard roebel naar 84,8 miljard, hetzij een tienvoudige stijging. China daarentegen heeft in de twintig jaar na de machts-overname door Mao niet dezelfde ontwikkeling doorgemaakt. Het merendeel der buurlanden van China ontwikkelt zich sneller dan China. Er is niet alleen de economische reus Japan, doch ook Hongkong, Singapore en Formosa gingen over van invoer naar eigen productie. Ook al blijft er onrecht en ellende

in deze door Chinezen beheerste centra bestaan (maar dan zonder het rode boekje) de expansiecijfers liegen er niet om. Is het niet opvallend dat Formosa met slechts een vijftigste van de bevolking van China de helft van de buitenlandse handel van Rood China evenaart? Tailand en Maleizië, met Chinese minderheden, gaan dezelfde weg op, terwijl Zuid-Korea eveneens het Japanse experiment tot voorbeeld neemt, met o.a. een industriële investering die nu reeds een uitvoer mogelijk maakt die naar schatting twintig maal hoger ligt dan de cijfers van 1962.

Ondanks bepaalde indrukwekkende verwezenlijkingen blijkt Mao-China de vergelijking met Japan, de Sovjet-Unie en het Westen niet te kunnen doorstaan, ook niet wat de militaire uitrusting betreft, hoewel Peking een zeer aanzienlijk gedeelte van het nationaal produkt gebruikt voor militaire inspanningen. Een westers diplomaat te Peking sprak van een « China dat de trap gebruikt, terwijl de andere industrie-mogendheden of landen die zich industrialiseren, de lift gebruiken ».

Er doen over Mao tse Toeng altijd verhalen de ronde. Een der laatste is dat hij in privé-gesprekken met westerse bezoekers toegeeft dat China op economisch gebied geen grote macht vertegenwoordigt. Tegenover de bijzondere Franse gezant Betancourt verklaarde hij zelfs in aanwezigheid van de man, die als zijn opvolger geldt, Lin Piao en van de « eeuwige » premier Tsjoen en lai « dat zelfs het lanceren van een kunstmaan geen grootse prestatie is, omdat er plus minus tweeduizend voordien werden gelanceerd ». Het is een

relativering uit de mond van een man, die dan toch een belangrijke rol heeft gespeeld en nog speelt in het politieke wereldgebeuren. Deze « kleine zinnestjes » verklaren echter nog niet welke weg uiteindelijk China zal inslaan: deze naar een zuiver maar arm China met eventueel grote ideologische uitstraling of de weg die alle anderen bewandelen of pogen in te slaan, de weg

naar economische macht zonder meer maar met alle andere consequenties die daaruit voortvloeien. In de tweede veronderstelling zou dit niet zonder kommunistische of westerse hulp mogelijk zijn. Maar komt dit wel overeen met de Chinese begrippen over « zelfrespekt » en « eer », die zelfs onder Mao niet blijken af te wijken van een eeuwenoud patroon?

Vanzelfsprekend weet iedereen dat New York een van de vijftig staten is die samen de Verenigde Staten van Amerika vormen en ook een van de grootste steden ter wereld. Dat de stad New York niet de hoofdstad is van de staat zal wel minder bekend zijn. Die hoofdstad is Albany, een stad die in 1965 niet meer dan 127.000 inwoners telde.

Naast stad en staat is er ook nog een soort « Groot-New York ». Dit is echter geen administratieve eenheid, het gebied dat er toe behoort ligt zelfs ten dele buiten de staat New York in de aangrenzende staten New Jersey en Connecticut. Dit gebied krijgt wel de naam « New York metropolitan statistical area » of kort « metropolitan area ». Het feitelijk bestaan ervan wordt echter niet betwist de steden Newark, Jersey City, Paterson, Clifton en andere behoren er toe.

Terwijl dit zogezegd « Groot-New York » een oppervlakte beslaat van zesduizend vierhonderdveertig vierkante kilometer omvat de eigenlijke stad slechts achthonderd zestien vierkante kilometer. En wie zich tevreden stelt met het bekijken van de bekende foto met wolkenkrabbers zou kunnen menen dat New York er helemaal mee is vol gebouwd. Niets is minder waar.

Het eigenlijke New York heeft vijf belangrijke stadsdelen die elk een eigen naam dragen, en Manhattan is er slechts één van. En die bekende foto geeft slechts een enkel beperkt gebied van Manhattan weer. Het is wel het meest indrukwekkende gedeelte en dat wat de reiziger die over zee komt het eerst zit.

new york

Manhattan is wel de kern en het oudste gedeelte van de stad: een rots-eiland dat in 1626 door een Duitser die in dienst was van de Nederlandse West-Indische Compagnie van de Indianen gekocht werd met geschenken die een waarde hadden van een 24 dollars. Voor een oppervlakte van 57 vierkante kilometer in geen enkel geval een te grote koopsom. Maar zeker niet met een dergelijke ligging: dicht bij zee tussen de Hudson en de East River.

Naast Manhattan zijn er nog: Richmond (op het eiland Richmond, 156 vierkante km.); Brooklyn (op Long Island, 197 vierkante km.); Queens (op Long Island, 293 vierkante km.) en The Bronx (op het vasteland, 113 vierkante km.). Het is niet de bedoeling deze stadsdelen volgens belangrijkheid of grootte te rangschikken!

Al voor de laatste wereldoorlog werden de Verenigde Staten wel eens de « smeltkroes van de volkeren » genoemd. Dit zou dan heel zeker voor de stad New York moeten gelden. In een zekere mate zijn dergelijke betitelingen altijd misleidend: niet alleen de negers in Harlem vormen een « groep », ook de Joden met een getalsterkte tussen één miljoen acht-honderdduizend en twee miljoen, kunnen niet genegeerd worden. Maar bovendien werden in 1963 de drieënvijftig dag- en weekbladen van de stad in vierentwintig talen gedrukt: in het Engels of Amerikaans en in drieëntwintig vreemde talen. Volgens de « Collier's Encyclopedia » (1967) bestaan er zelfs nog min of meer eigen distrikten volgens de oorspronkelijke bevolkingsgroepen.

Wie de « Verenigde Staten » zegt, mag niet alleen « New York » denken, en wie aan « New York » denkt mag niet alleen dat klein gedeelte van Manhattan met de wolkenkrabbers « zien ».

deze

week in de

wereld

- In Egypte wordt in alle stilte de strijd tussen de verschillende strekkingen voortgezet: harden en minder harden, meer betrouwend en minder betrouwend op sovjet hulp, en zoverder. El Sadate werd voorgesteld als kandidaat en ook verkozen tot opvolger van Nasser. Hij verklaarde de tegenstemmers te waarderen.
- Zondagmorgen kwam het bericht over de moord op de ontvoerde kanadese minister van Arbeid en Immigratie Laporte. Hij werd teruggevonden in de koffer van de auto waarmee hij werd ontvoerd. De eerst ontvoer-
- De laatste overlevende van de eerste generatie van Algerijnse opstandelingen, Belkacem Krim werd in Duitsland in zijn weelderige hotelkamer vermoord door wurging. Wraak van de actuele president Boumediene? Of iemand die nog steeds op zoek zou zijn naar de geheimzinnige « schat van het bevrijdingsfront »?
- In het noorden van Jordanië breken sporadische gevechten uit tussen de beide partijen in de voorbije burgeroorlog. Na tussenkomst van vredescommissie (voorlopig) staakt het vuren.
- Het Sirische bewind is weer eens veranderd: nog maar eens door een staatsgreep. De nu afgezette president Atassi was al een gans jaar in functie.
- In Californië wordt heel waarschijnlijk de reeks « rituele » moorden voortgezet: een oogarts, zijn vrouw, twee van zijn kinderen en een huisbediende vermoord in zwemkom ontdekt, nadat het huis werd in brand gestoken. Besmetting door pers, radio, televisie?
- De Britse diplomaat Cross schijnt nog in leven te zijn. Kanadese regering verantwoordt haar beleid: toegeven is het einde van de democratie.

deze
wereld
in
woord
+
beeld

statussimbool

Er zijn vaak onverwachte gevolgen verbonden aan al even ongewone gebeurtenissen. Vliegtuigkaperij is iets nieuws: een eigentijdse vorm van zee-roverij en roofridderdom. Onverwacht is ten minste dit gevolg: wie in Washington nog toelating heeft om met gewone lijnvliegtoegen te reizen heeft in zekere zin zijn gezicht verloren, want hij is niet zo belangrijk dat ten allen prijze vermeden moet worden dat hij « gekaapt » wordt. De heel belangrijke heren vermijden nu alle dergelijke vluchten. De « gewoontjes » mogen verder vliegen, maar zijn daar helemaal niet fier over.

meer tabak

Dat de sancties, door de Uno tegen het « onafhankelijke » of het « rebelse » Rodezië uitgevaardigd, vrijwel geen resultaat hebben gehad, zal wel niet meer door zo heel velen worden betwist. Het voornaamste resultaat voor wat de uitvoer betreft (en dat was niet onbelangrijk!) was dat de tabak-opbrengst in het geheim moest verkocht worden. Dat gebeurde dan ook, zij het met moeilijkheden. En daardoor was het tabakplanten ook wel verminderd. Daar komt nu verandering in: de rodezische regering heeft beslist, de tabakproduktie met ongeveer één derde te verhogen. Voor het allergrootste gedeelte van die oogst is een gewaarborgde prijs voorzien. En dit is misschien wel een optimistisch maar toch geen dwaas vooruitzicht: deze regering houdt er terecht ernstig rekening mee dat de nieuwe britse (konservatieve) regering zich minder door ideologie dan door handelsbelangen zal laten leiden, en een andere houding zal aannemen tegenover haar « rebellen ».

belangstelling

Waarschijnlijk zullen ook dit jaar tijdens de senaatsverkiezingen in november in de Verenigde Staten niet méér dan de gewone vijfenvijftig komma vier procent van de kiezers aan de stemming deelnemen. Eigenlijk zouden de Amerikaanse kiezers, zoals « Time » terecht opmerkt, een voorbeeld

kunnen nemen aan de kiezers in Albanië. Volgens het officiële nieuwsagentschap (dat in een dergelijk land steeds de waarheid meedeelt!) hebben vorige week honderd procent van de kiezers deelgenomen aan de stemming voor de Volksvergadering. En (natuurlijk) hebben ze ook nog evenzeer honderd procent voor de kommunistische partij gestemd. « Time » herinnert hierbij aan het verhaal dat Stalin eens (als men alle gegevens optelde) honderdertig procent van de stemmen behaalde. Hij kreeg ongetwijfeld de hulp van Gogol's « dode zielen ».

opiniepeilingen

De « opiniepeilers » geven het maar niet op. De grote vergissing van de britse verkiezingen is nog niet vergeten en daar zijn ze al opnieuw bezig met de senaatsverkiezingen in de Verenigde Staten. Volgens Gallup-Poll (beging ook al een reusachtige vergissing bij de verkiezing van Truman als president!) zou er écht een mogelijkheid bestaan dat de republikeinen een meerderheid halen. Dat zou dan de eerste keer zijn sinds 1934 dat de regeringspar-

tij bij de eerste verkiezingen die volgen op de verkiezing van de president een overwinning zou behalen. Er zijn echter nog andere aanduidingen dat het Nixon toch wel enigszins voor de wind gaat: bekende anti-Nixon senatoren beginnen hun houding bij de stemmingen in de Senaat te veranderen, omdat zij blijkbaar schrik hebben voor de kiezers thuis. Van wie zij dan ook menen dat zij niet langer in meerderheid hun « liberale » houding in de Senaat goedkeuren.

protokol

Er is niet zoveel waaruit helemaal niets kan worden afgeleid. Zelfs het protokol waarmee een of andere meneer wordt ontvangen heeft betekenis. De vorige eerste minister van Jordanië was generaal Daoed, maar de echte man met macht was maarschalk El Majali. Hoe weinig betekenis de eerste-minister had bleek bij zijn aankomst in Kairo: hij werd ontvangen door de Egyptische minister voor... Bewatering. Wie tot dan toe twijfelde, kon nu wel zeker zijn. Daoed was (en is) een verscheurd mens: hij nam ontslag en ging in verbanning.

Noord-Vietnamese soldaten tijdens een zwempartij in gevechtscloeding ergens in de « omgeving » van Vinh-Linh.

bolivië: hoe links is generaal torres?

(Argos) Bolivië heeft weer een regeringswisseling achter de rug. Geen uitzondering in dit land, dat in zijn ruim honderdtachtigjarige bestaan honderdvijfenvertig staatsgrepen of onverwachte regeringswisselingen meemaakte.

Generaal Juan Jose Torres is sinds 7 oktober aan het bewind: hij heeft de rechtse generaal Miranda aan de dijk gezet nadat deze laatste president Ovando had wandelen gestuurd. Miranda mag zich nog gelukkig achten: hij werd niet eens om zeep gebracht, en hem wacht zelfs een post die strookt met zijn graad en bekwaamheid. Dit is alvast een gunstig aspect van de recente boliviaanse situatie die verder niet van verrassingen gespeend is. Naar verluidt zou generaal Torres, duidelijk onder druk van de linkse groepen, instemmen met de vrijlating van Régis Debray die sinds 1967 te La Paz een straf van dertig jaar uitzit. Ironische noot: Torres heeft destijds voortreffelijk en op efficiënte wijze bijgedragen tot de uitroeping van Che Guevara's guerrilleros op boliviaans grondgebied.

Op dit ogenblik legt generaal Torres een laatste hand aan zijn linkse image. Het zou zijn bedoeling zijn een volksparlement op te richten en alle vertegenwoordigers van fascistische en « fascistoiden » landen uit te wijzen. De uitwijzing van rechtse diplomaten zou gekompenseerd worden door het aanknopen van diplomatieke betrekkingen met alle socialistische landen. Toch heeft de linkse generaal al een domper moeten zetten op zijn voortvarende linkse koers waarbij o.m. overwogen

werd de Gulf Oil Company niet langer schadeloos te stellen voor de nationalisatiemaatregel waarvan zij het voorwerp werd. Nu blijkt al dat de vergoeding zal gehalveerd worden. Een winstpunt blijft alvast dat Torres zijn pronunciamiento zonder bloedvergieten kon verwezenlijken. Alleen te Oruro, 169 km te zuiden van La Paz, kwam het tot een treffen tussen leger en arbeiders, waarbij 15 Bolivianen het leven inschoten en vijftig anderen werden gewond.

De grote verliezer bij het jongste boliviaanse experiment is de VSA. In de latijns-amerikaanse samenhang gewaagt « Time » van een Marxist Threat (bedreiging). Immers ook in Chili moet Nixons administratie nu rekenen met de mogelijkheid van nationalisering van buitenlandse investeringsmaatschappijen, ofschoon Salvadore Allende nog niet definitief aan de macht is. In dit verband schreef de « New York Times » een week geleden dat een nieuwe staatsgreep verkieslijk is boven een marxistische bewindsploeg! Hiermee wordt de gebeurtenis van een Amerikaanse « interventie » weer alle twijfelachtige eer aangedaan.

Bovendien heeft de VSA wel andere, dan boliviaanse en chileense zorgen. Te Lima (Peru) wil generaal Velasco Alvarado zijn nationalistische en anti-imperialistische koers voortzetten. De generaal spreekt alleen nog van landbouwhervormingen en controle over noord-amerikaanse maatschappijen. Zijn aandacht gaat hierbij vooral naar de kopermijnen. De Smelting and Refining Co zal door de peruviaanse regering gekontroleerd worden omdat ze niet tijdig haar plannen voor 1971 aan de bevoegde commissie heeft voorgelegd.

In Bolivië zelf hebben de VSA reeds gereageerd op het links nationalisme dat reeds onder het bewind van president Ovando Garcia het hoofd opstak. Sinds oktober 1969 moet een nieuw Amerikaans ambassadeur, Syracuse,

te La Paz orde op (amerikaanse) zaken stellen. De diplomaat ging hierbij zo ijverig en doordravend te werk dat zijn bemoeiingen, i.v.m. het statuut van de buitenlandse (amerikaanse) beleggingen in Bolivië, de bundeling van linkse krachten a.h.w. opgeroepen hebben. Hem dankt Bolivië ten slotte zijn nieuwe linkse regering. Hoe links de regering van Torres is zal de nabije toekomst verder moeten uitwijzen. In het boliviaanse leger zijn de linkse militairen alvast in de minderheid. Torres kwam niet aan de macht via de steun van het leger, maar door de revolutionaire aktie van arbeiders en studenten. Dat Torres vandaag reeds zijn links-revolutionaire ijver moet inbinden zal wel een gevolg zijn van konservatief-militair advies.

Voor de VSA is de boliviaanse situatie bijzonder delikaat. In het Pentagon doemt weer het spookbeeld van een tweede Kuba op. Maar Bolivië is Kuba niet en het krijgt, tot dusver, ook geen Sovjetsteun. Het grenst evenmin aan de VSA. De noordamerikaanse dreiging is dus minder precies maar hierdoor ook moeilijker te bezweren. In die « onzekere » sfeer legt Jose Juan Torres naar het voorbeeld van Peru's Velasco Alvarado, bijna dagelijks revolutionaire verklaringen af. Maar meer dan Allende en Alvarado zit hij in een klem tussen Amerikaanse en konservatieve chantage, en het radikaal opbod van de linkse studenten en arbeiders die hem aan de macht hebben gebracht.

als het stormt op zee komen de gullen mee

EEN RUIGE NOORDWESTER en beukende golven op de kust, dat is zo 't weertje waar de doorwinterde zeehengelaar elk najaar verlangend naar uitkijkt. Eind september, begin oktober mag het voor hem al eens lekker stormen op zee. Dat brengt « ze » wat vlugger onder de wal, zo gelooft hij stellig. En bij de eerste herfststorm informeert hij hoopvol bij kennissen aan de zoekant « of ze er al zijn » en « of er al gevangen zijn ». Het laat hem niet meer los. De « gullen » en « kabeljauwen » worden een ware obsessie. En niet zodra is het verlossende nieuws gekomen, of de lichte zomerspullen gaan definitief de bergkast in en het zwaardere wintertuig wordt extra nagezien. Op de molens komt nieuwe, sterke draad, en er worden vernuftige « montages » gereed gemaakt, voorzien van een forse haak. Het kan niet vlug genoeg zaterdag zijn. En in die dagen welt uit het gemoed van menig stoere visserman de vrome wens : dat ze dit jaar weer even talrijk mogen zijn als in de vette kabeljauwsjaren van 1964 tot 1967.

de vette...

De kabeljauw is op de vlaamse en zeeuwse kusten een tipische najaars-gast. Tijdens de zomermaanden zijn ze spoorloos, en ook in het putje van de winter — in januari en februari — hoor je d'er nauwelijks van. Soms duiken ze nog heel even op in het vroege voorjaar, om weldra weer voor maanden te verdwijnen. Oktober, vooral november en december, dat zijn de kabeljauwsmaanden. Altans, zo zou het moeten zijn, zo is het altijd geweest, maar...

Op de westkust, van Nieuwpoort tot De Panne, kon je het tot voor kort beleven dat de gullen er al omstreeks half september waren. Ze bleven daar dan « rondhangen » — in het Potje achter de Broersbank en in het Westdiep — tot een flinke noordwesterstorm ze over de hele kust verspreidde tot in de zeeuwse stroommondingen toe. De hengelaars haalden hun hart op. Van de kant viszend bij laag water was het geen uitzondering er een half dozijn te verschalken, knapen van drie tot vijf kilo meestal, soms meer. Vanuit een bootje was het vaak een feest : er zijn in de jaren '64, '65, '66 en '67 hengelaars na een dagje op zee met tientallen grote vissen huiswaarts gekeerd.

...en de magere jaren

Maar vorig jaar kwam er flink de klad in. Einde september was er op de visrijke westkust nog (bijna) geen gul gevangen. Dat was een eerste veeg teken. De ganse oktobermaand bleef het in alle opzichten kalm : een warm nazomertje om van de snoepen, géén storm, maar ook... geen kabeljauw.

« Het water blijft te lang warm » meenden de sip kijkende hengelaars. Och, hier en daar werd wel eens een heel enkel gulletje gevangen, maar de algemene indruk bleef onveranderd : « ze » waren er (nog ?) niet. Kwam dan november. Halfweg de maand begon het dichtig te stormen, en uit het « goeie gat ». Veertien dagen lang. De hoop flakkerde weer op, er kwam goed nieuws uit Nieuwpoort, uit Raversijde, uit Cadzand. Maar weldra verflauwden de geruchten weer. Het werd duidelijk : de « grote invasie » was kennelijk niet gekomen. Er waren hooguit wat verspreide groepjes gullen op de kust verschenen, meer niet. Lag het aan de temperatuur van het water, aan de windrichtingen in de periode dat ze « moesten doorkomen »? Invloed van de àl te intense bevissing door de beroepslui, met hun altijd maar sterker wordende scheepsdiezen en hun vernielende netten? Invloed van de toenemende waternverontreiniging? Wie zal het zeggen.

Menig zeehengelaar zit dezer dagen met de bange vraag of die ongunstige evolutie zich zal doorzetten. Pessimisten voorspellen al : over enkele jaren kunnen wij ook onze zeesspullen opbergen, zoals de zoetwatervissers het op zoveel plaatsen moesten doen. De rooibouw mijnheer, en die onnoemelijke vervuiling... Maar er is hoop : in de

zo'n verbouwde reddingssloep is een ideale visboot op zee, gebouwd om zelfs bij woelige zee mensenlevens te redden, ze biedt weinig comfort, dat wel, maar een doorwinterd zeehengelaar is het niet daarom te doen, hij kan er de meest visrijke stekken mee bereiken, en dat is 't manneke !

Scheldemonding is al gul gevangen, en het is nog niet eens november !

gul en kabeljauw

De niet-ingewijde lezer zit wellicht al de hele tijd met de vraag wat nu in 's hemelsnaam het verschil is tussen een « gul » en een « kabeljauw ». Kabeljauwen kennen wij allemaal, uit de viswinkel, maar gullen...

Het is heel eenvoudig : een « gul » is ook een kabeljauw, maar dan een kleintje. In visserstaal noemt men de jonge dieren beneden de halve meter lengte gewoonlijk « gullen ». Grotere exemplaren krijgen al de eretitel « kabeljauw » toegemeten. Toch zijn zelfs de grootste exemplaren die langs onze kusten worden gevangen — en daar zijn knoepers van ruim 10 kg bij — nog maar halfwassen dieren. Een volwassen « gadus callarias », dat is zijn officiële latijnse naam — hoort eigenlijk thuis in noordelijker en dieper wateren. In de buurt van IJsland kunnen ze tot anderhalve meter lang worden bij een gewicht van veertig kilogram. Zo'n kerels worden zeldzaam, want de vissersvloot is nooit ver uit de buurt... Als de kabeljauwen het tot nu toe vrij goed hebben kunnen volhouden tegen de overdadige internationale beroepsvisserij, dan is dit voornamelijk te danken aan hun enorm voortplantingsvermogen. Een groot wijfje kan tot vijf miljoen eitjes bevatten.

Om kuit te schieten zoekt de kabeljauw diep water op met een temperatuur tussen 4 en 6 graden Celsius. De eitjes worden door de zeestromingen soms ver van de paaipplaatsen meegevoerd en daar moeten de jonge kabeljauwen dan maar aan de kost zien te komen. Zij vreten letterlijk alles, in een kabeljauwenmaag kan je de meest onwaarschijnlijke dingen aantreffen. Langs onze kusten moeten zij het vooral hebben van krabben, garnaal, spratvisjes, jonge platvis, zeepeieren. Zelfs stekelige zeemuizen en schelpjes gaan vlot naar binnen.

En zoals het altijd is geweest, uit de maaginhoud van de vis haalt ook de zeehengelaar zijn visserswijsheid.

kieskeurige veelvraten

Tja, daar kijkt een burgerman wel even van op als hij hoort dat hier 's winters aan de kust ook kabeljauw gevangen wordt. Aan de lijn, jawel, zelfs van de kant af. Vraag is nu maar hoe je daarbij te werk moet gaan.

Aangepaste hengelspullen, natuurlijk, maar goed aas is minstens zo belangrijk. En dat wil tegenwoordig nogal eens een serieus probleem zijn.

Hoewel de kabeljauw in het buitenland bevestigd wordt met lepels, bepluimde haken, pilkers (Helgoland) of met sliertjes inktvis (Frankrijk), leveren al die methodes bij ons nauwelijks wat op. Hier wil hij natuurlijk aas geserveerd krijgen van « eigen bodem », en het is

najaarswolken boven de westerschelde.

hem nog niet om het even welk ook. Krabben bijvoorbeeld, vreet hij met tientallen per dag. Wie een gul vangt haalt er steevast een handvol krabben uit. Probeer echter niet met krabben te vissen, de kabeljauw kijkt niet eens om naar uw invalied krabbengeval. Nee, bij ons moeten gullen en kabeljauwen het onbetwistbaar hebben — dat is nu wel bewezen — van de grote zwarte zee-pier. Bedoeld wordt hier een grotere en steviger broer van wat in de zeeuwse delta gemeenzaam een « leegloper » wordt genoemd. Daar zijn het inderdaad « leeglopers » : als je er op duwt barsten ze open en je houdt weldra nog enkel een rood velletje over. Niet zo bij de zwarte « aas »-worm, die zit nog behoorlijk in zijn vlees nadat hij uitgeduwd werd. Zit daardoor ook steviger op de haak. Mijn liefje, wat wil je nog meer ?

pierenpraat

Zeepien huizen — soms vrij diep — in het zand van de lage strandgedeelten, of in het slijk van de slikken. Je merkt hun aanwezigheid aan de talloze zand- en slijbrolletjes aan de oppervlakte. De grote, zwarte « aaswormen », die zo geschikt zijn voor de kabeljauwvangst, vind je niet overal. Je moet daarvoor aan de vlaamse westkust en op zandige gedeelten van de franse noordkust zijn, wanneer het water bij eb ver genoeg wegtrekt. Het spitten van deze wormen vergt heel wat handigheid. Je hebt er eigenlijk een bijzonder tipe kleine spade voor nodig.

« Leeglopers » delven is lang niet zo moeilijk — wél vermoeiend — en het gaat vlot met een stevige « riek ». Wie zei daar ook weer dat vissen toch maar een passieve bezigheid is ? Aangezien wij in een konsumptiemaatschappij leven, met winstbejag als motor, kan je in de meeste hengelsportzaken ook wel zeepien kopen. Daarmee kunnen gemakzuchtige broeders in Petrus ook eens een lijn uitwerpen. Zij hebben voor een kilo pieren soms evenveel over als voor een kilo biefstuk « van de loze rib ».

En dan dit nog : wie zelf zijn pieren wil gaan spitten moet er wel even op letten dat dit niet erg lonend is bij « krank » tij, als het zeewater niet ver terugtrekt bij eb, als er bovendien een steile wind vlak op de kust staat, of als het regent. Uit met de pierenpraat, wij gaan vissen nu.

je kan het ook van de wal af proberen.

kijk eens wat een knaap

zwiepen en pompen

Je kan de pieren er natuurlijk niet zomaar ingooien, daar heb je een werphengel, molen, lijn, afhouder, draainagel en haak en lood voor nodig. Een stevige, maar toch soepele werphengel volstaat het best voor de kabeljauw. Geen stugge pook, geen rijzweep. Het komt er wel op aan te weten waar je gaat vissen : vanaf de wal, of met de boot op zee. Vissend vanaf het strand bijvoorbeeld moet je de beaasde onderlijn een behoorlijk stuk uit de kant kunnen zwiepen, en daarvoor heb je een lange hengel van zo'n 4 m nodig waarin aktie steekt. Op de boot mag de hengel korter zijn. Wat te lang uitvalt hindert alleen maar, en je hoeft toch niet ver te gooien. Maar ook hier is een soepele hengel beter omdat die de voortdurende bootschommelingen natuurlijker opvangt.

De werpmolen is nauwelijks een probleem, de handel biedt een gamma betrouwbare zee-tipes. Wie nu eenmaal een lichter molentje heeft moet nog niet wanhopen. Komt er een heuse kabeljauw aan de lijn, dan hem niet binnendraaien maar « binnenpompen » : hem beetje bij beetje naderbij brengen op de kracht van de hengel, en niet op die van de molen.

kneepjes

Je hebt hengelaars die met de kabeljauw « zeker is zeker » spelen en een (veel te) dikke lijn op hun molen winden. Doorgaans volstaan 50 of 60 honderdsten ruimschoots, eventueel met een steviger onderstuk voor de moeilijke laatste meters. Wie met té dikke lijn vist, zal niet ver gooien, dat remt af. Vissend uit de boot op hevige stroom deugt het ook al niet : door de stroomdruk op de lijn komt het lood voortdurend van de grond, en aangezien je daar precies moet zijn voor de kabeljauw... Hij heeft de meeste kansen die op alle momenten van het getij een juiste verhouding weet te vinden tussen de dikte van zijn lijn en het gebruikte loodgewicht.

En dan de « montage » van de onderlijn. Aan het einde van de hoofdlijn wordt een stuk ankerlood bevestigd. Een halve tot anderhalve meter daarboven (hangt af van de stroming, diepte, wijze van vissen) wordt een zijlijn gemonteerd op een lange, soepele « afhouder ». Die lijn moet lang genoeg zijn om « natuurlijk » mee te deinen in de stroming. De haak is vrij groot want een gul of kabeljauw heeft een enorme bek. Eén zijlijn en één haak volstaan. Je hebt er nog wel die meerdere haken aan de onderlijn hebben, je kan nooit weten dat je er twee tegelijk vangt, niet ? Maar er is méér kans dat je helemaal niets vangt, zoals die visser met zijn twee haken. Hij kreeg een zware gul aan de onderste haak, die weldra met zijn staart ook aan de bovenste bleef zitten. De zwaar zwoegend visserman moest het hele geval dwars tegen de sterke stroom in naar de boot toe halen. Het lukte bijna : op enkele meters van de schuit knalde de lijn. De gul keek niet eens om. Wie te veel wil, krijgt soms helemaal niets.

tip

En dan nog dit (maar het moet tussen ons blijven) : als je kabeljauw wil vangen, dan moet je gaan vissen langs de taluds die een overgang vormen tussen diepere geulen en zandbanken of stranden. Hoe je dat kunt weten ? Tja... wat zou je bijvoorbeeld van een goede zeekaart denken ? Maar doe mij een plezier : laat er nog enkele zitten. Ik zou dit jaar ook mijn deel willen hebben. Want wie weet kan het nog over enkele jaren : Bayer, BASF, strales Progil, wat gooien die allemaal niet in de Schelde ?

Bruno Trapegeers

lieve

laleman,

24 jaar,

wordt schepene

Middelkerke krijgt een 24-jarige jonge vrouw als schepene: LIEVE LALEMAN, moeder van twee meisjes en advokate. Ze werd er verkozen op de lijst «Stem van het volk», een door de Volksunie gesteunde lijst. Die lijst nam het er op tegen de BSP, de lijst « Middelkerkse Belangen », de lijst « Gemeentebelangen » en een PVV-lijst. Ze deed hen allen in het zand van Middelkerke bijten... Met vijf verkozenen, waarvan vier Volksunie-kandidaten,

kwam de « stem van het volk » uit de bus. Onze winnende lijst gooide het er op een akkoord met de ACW-ers. Gevolg: een Volksunie-burgemeester, en een Volksunieschepene: de 24-jarige Lieve Laleman. Meteen werd het bewijs geleverd dat het kongres-parool: jonge mensen op verkiesbare plaatsen geen ijdele slogan is gebleven. Wij wensen Lieve Laleman en de vele andere verkozen vrouwelijke kandidaten goed heil op hun politieke weg.

kinderspelen

Als je ze nu in Jordanië zo ziet vechten, dan denk je even aan de Fedajinkinderen: je weet wel; de jonge woestijnleeuwen, tot guerilla opgevoed tijdens oefeningen onder echte kogelregen. Op de foto's kijken ze je trots aan, de echte mitraljeur in de hand. En herinneren jullie zich het jongetje dat die granaat gooide in het El-Al-kantoor te Brussel? De dertienjarige Ali Ahmad wou moeder wreken. Men liet hem vrij terug naar Bagdad vliegen. Néé: hij was nog even te jong om een vliegtuig te kapen...

Het leek toen nog allemaal spel... maar nu?

En in Guatemala spelen de kinderen « terechtstelling ». Een groepje « is » politie en een eenzame de guerillero. Dan roepen ze allen het geluid van een mitraljeur en het slachtoffer valt languit. Dat hebben ze wel ergens gezien...

En in New-York komt het jongetje van negen voor ty uitleggen hoe marihuanasigaretten zijn geliefkoosd speelgoed werd. Zeg me: wat heeft zo'n kind voor geestesverruimend spul nodig? Om geld echter beginnen de volwassenen, nadat zij hun natuurlijke omgeving hebben vermoord, ook hun kinderen om te brengen.

En in China spelen de pioniertjes met het rode boekje: netjes (ook tijdens de speeltijd) de slogans in het geheugen prikken... het is niet zo lang geleden dat wij ook kinderen-mét-katekismussen hadden...

Nu spelen onze kinderen iets nieuws: vuil-watertje. Je ziet ze in onze oude stad, hand in hand lopen: twee blonde broertjes. Ze tonen onder de witte kop, een bleek stadsluchtsnoetje. Aan het houten bruggetje (nog van de eerste wereldoorlog) blijven ze staan en turen dan aandachtig naar de slijkballen tussen twee weerspiegelende tragevelrijen.

— « Nee » en de oudste schudt aandachtig het hoofdje. — « Nee, herhaalt-ie peinzend, verder is het nog vuiler ». De andere bekijkt hem aandachtig en beoordeelt dan weer het leieoppervlak.

En dan trippelen ze verder, naar die andere brug waaronder het water nog vuiler is. Of de toeristen het merken?

Eigenlijk heb ik een nog aktueller spelletje voor ze, maar daarvoor hebben ze een zéér groot terrein nodig. Hoe « het » heet? Etrimootje.

Huguette D.B.

SPELDE- PRIKJES

moedermelk

Higiënisch, op temperatuur, leuke verpakking, uit het bereik van de kat.

haar plaats

« La place de la femme est au foyer » zei Landru... en hij stopte twaalf stuks in de oven.

begrip

Wie politiek en moraal afzonderlijk wil behandelen, begrijpt noch het ene noch het andere. (John Morley)

drukmiddel

Leden van een Verbruikersunie in de Elzas hebben een aktie ontkend tegen onverantwoorde prijsverhogingen. In zelfbedieningswinkels prikken de dames op artikelen, waarvan de prijs ten onrechte gestegen is, een kaartje met de woorden « je vous ai à l'œil » (ik heb u in het oog). In een aantal gevallen helpt het. De belangstelling van de huisvrouwen is groot.

generaals

Dit jaar heeft president Nixon twee vrouwelijke generaals benoemd. Dit feit is enig in de geschiedenis. Laten wij hopen, dat alle leidende functies die iets met oorlog te maken hebben, gaande van ministeries van Landsverdediging tot de direkties van wapenfabrieken, in heel de wereld in handen komen van vrouwen. Bij voorkeur moeders van vele kinderen...

haar eigen Wijsje

waars nationaal

verbetering

De « Daily Express » vermeldt, dat een recente studie over George Sand een goede anekdote achterwege laat. In een melancholische bui zei George Sand, die heelwat minnaars heeft gehad,

besluit van de rechter

Een herberg is geen privéklub. « Ik ben eenvoudigweg buiten mezelf! » jubelde een New Yorkse, toen zij de beslissing hoorde van rechter Walter Mansfield. Samen met een ander lid van de Vrouwenbeweging had zij klacht ingediend tegen de eigenaar van « Mc Sorley's Old Ale House », de oudste en bekendste herberg van New-York. Sinds 116 jaren was het lokaal alleen toegankelijk voor mannen. Alle vrouwelijke wezens werden bij de ingang afgescheept. De rechter besloot nu dat « Mac Sorley's » een openbare gelegenheid was en geen privéklub. Dat de eigenaar aan een bepaald cliënteel houdt druist in tegen de wetten der gelijkheid. Rechter Mansfield wees in zijn uitspraak op het feit, dat er in de drankgelegenheid ook een kleine verbouwing moest gebeuren. Hij bedoelde een klein vertrek met het opschrift « Ladies ».

op zekere dag aan een goede « vriend »: « mijn hart is een graf! ». Waarop de vriend prompt verbeterde: « U bedoelt een kerkhof ».

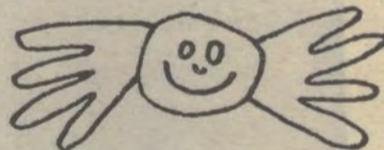
scholing

Waltraut Leuer, gemeenteraadslid van de stad Duisburg in Duitsland, kreeg bekendheid door haar voorstel nietbuitenhuiswerkende vrouwen tussen 25 en 30 jaar een tweejaarlijkse opleiding te geven als verantwoordelijken voor kinder- en peuterscholen. Dit voorstel kende zoveel succes, dat het tans ook bestudeerd wordt in andere steden van de Bondsrepubliek. Ook daar heerst een tekort aan geschoold, en bevoegd personeel.

mannelijk

De 23-jarige Sandra Holt, dit jaar geslaagd in haar proeven voor het besturen van autobussen, kon niet in dienst genomen worden. Haar mannelijke collega's dreigden het openbaar vervoer lam te leggen met een staking en de britse vakbond moest het geschil helpen oplossen. Pas veel later kreeg Sandra toelating. Wie betaalt nu de morele en materiële schade?

grote steden

Keulen en Essen, twee duitse grootsteden met onderscheidenlijk 850.000 en 700.000 inwoners kunnen er zich op beroemen een vrouwelijke burgemeester aan het hoofd van de bevolking te hebben. Deze steden hebben aan kleur en charme gewonnen.

paniek

De-deur-valt-toe-paniek, zo noemt een nederlands blad de ouderdomsverschijnselen. Terwijl de gerontologie — de studie en leer van het bejaardenvraagstuk — een snelle vlucht heeft genomen, blijft zij vrij eenzijdig gericht op de lichamelijke gevolgen van het ouder worden. In de Bondsrepubliek breekt er een stroming door, die zich meer wil bezig houden met de innerlijke, zielkundige gevolgen van de verschijnselen en de gevolgen van die « deur-valt-toe-paniek ».

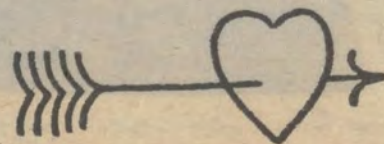
mister 1970

Dolle Mina reikte bij de zoveelste miss-verkiezingen in de zoveelste stad een pamflet uit waarop te lezen stond: « Is het hier een veemarkt? Een markt voor slavinnen? Een luxe-bordeel uit de goeie ouwe tijd? Weg met de missverkiezingen. Weg met de vrouwenexploitatie ». Wat we graag onderschrijven. Trouwens, waarom niet eens een « misterverkiezing » inrichten, waarbij een vrouwelijke jury oordeelt over het aantal haren op borst en buik, de maat van schoenen en kraag of stand van wenkbrauwen? Wij willen graag deel uitmaken van de jury.

Onze eerste prijs een kosteloos abonnement op het Staatsblad.

anders

Dr Edgard Berman uit Washington, die in een openbare discussie met een kongresafgevaardigde beweerde had, dat vrouwen lichamelijk niet bij machte zijn hoge ambten met verantwoordelijkheid te bekleden, zoals o.m. het presidentschap van de VS is de hieruit ontstane strijd beu. Hij heeft zijn mandaat in de democratische partij neergelegd om te beletten dat de oppositie zou aanvallen. Dr. Berman was lange tijd de lijfarts van de voormalige vice-president Humphrey. Hij zegt nu nog steeds overtuigd te zijn, dat vrouwen « fysisch, psychisch en fysiologisch anders zijn dan mannen, maar nooit beweerd te hebben dat zij minderwaardiger zijn dan mannen. Ze zijn alleen anders ».

dom modest van assche (1891-1945)

als brankadier-aalmoezenier

Op 30 oktober zal het 25 jaar geleden zijn dat Dom Modest van Assche, abt der St Pietersabdij van Steenbrugge, stierf. Dit jaar wil Vlaanderen in liefde en piëteit aan zijn nagedachtenis hulde brengen en zich bezinnen over het leven van een man, die in dienst van vrede en verzoening stond en het mikpunt werd van de haat.

Alfons van Assche werd op 18 mei 1891 te Erembodegem geboren uit het kinderrijk gezin van Lodewijk en Hortensia van Varenbergh. Vader was winkelier, herbergier, landmeter en wat nog meer; hij stierf op 42-jarige leeftijd. Moeder van Assche, voor wie haar zoon zijn leven lang een diepe liefde zou koesteren, wist zich door het leven te slaan. Reeds zeer jong sloot de kleine van Assche een innige vriendschap met zijn jongere dorpsgenoot Jozef van Opdenbosch, de latere jezuïet.

Wanneer hij later in de gevangenis vernam dat zijn vriend op 13 oktober 1944 gevallen was als slachtoffer van de eerste vliegende bom op Antwerpen, schreef Dom Modest: « Als pater Moereels mij op het bureel van de heer directeur het nieuws kwam melden van het tragisch overlijden van pater van Opdenbosch, heb ik gesnikt als een kleine jongen. Want voor mij was hij sinds vijftig jaar de vriend met een vriendschap zonder ooit een schaduw ».

Als jonge knaap komt Alfons van Assche naar de abdij van Steenbrugge en wordt er leerling in het alumnaat. Als monnik doet hij zijn intrede in de abdij in 1906 en ontvangt er op 18 oktober mét de kloosterpij de naam Modest, een naam die hem heel zijn leven dierbaar zal blijven. Amper 22 jaar oud wordt hij priester gewijd in 1913 en op 7 januari 1914 zingt

hij te Erembodegem zijn eremis.

In augustus 1914 komt de oorlog. De jonge priester-monnik zou graag als vrijwilliger naar het leger gaan; zijn oversten beslissen dat hij de kloostergemeente van Steenbrugge, die voor het grootste gedeelte naar Engeland uitwijkt om zich te Ramsgate te vestigen, zal verzoegen. Hij wordt belast met een cursus in het kollege voor vluchtelingen dat daar is gesticht. En toch komt hij, na een eerste opleiding in franse opleidingskampen, als brankardier aan de IJzer terecht en wel in een uitsluitend waalse eenheid « Monsieur l'aumônier, vous étiez notre joie ». Dit eenvoudig dankwoord van een waals soldaat toont aan wat Dom Modest van Assche als priester-brankardier en aalmoezenier voor zijn jongens was.

abt van steenbrugge

Na de oorlog keert aalmoezenier van Assche naar zijn abdij terug. Andere abdijen bieden hem de abtstitel aan, maar hij oordeelt dat zijn plaats blijft in de abdij waar hij is ingetreden en die hij wil uitbouwen tot een burcht van vrede en een lichtbaken voor zijn volk. Bij de inwijding van de IJzertoren op de IJzerbedevaart in 1930 houdt hij de geestelijke rede. Zijn woorden maakten diepe indruk op de bedevaarders en

werden kort daarop gevolgd door een regen van schotschriften en belgische vlaggetjes, die zou eindigen met de bekende stormloop op de markt

Intussen had Dom van Assche zich als monnik ingezet voor de vredesbeweging, voor de liturgische beweging samen met mgr. Callewaert, Michiel English en andere priesters; hij werd redakteur van het « Liturgisch Parochieblad » en tevens proost van allerlei verenigingen op het gehucht Steenbrugge. Het is een teken van waarachtige grootheid, dat zij ook bekommerd is met de gewone noden van de mensen.

Een zonnedag was O.L. Heer Hemelvaart, 5 mei 1932, toen hij tot derde abt van Steenbrugge werd gewijd. Nu kon hij meer dan ooit zijn plannen verwezenlijken om van zijn abdij een centrum te maken van kristelijk vlaams diets leven.

Zijn liefde ging uit naar Frans-Vlaanderen; menigmaal was zijn goede vriend e.h. Gantois bij hem te gast. Zijn liefde ging uit naar Zuid-Afrika, het verwante Boerenfolk. Met Verschaeve en Robrecht de Smet hoopte hij daar een vruchtbaar apostolaat te kunnen vestigen.

une bonne prise

Dom Modest van Assche bleef wat hij was: de man van karakter, met de soldatengeest. Terwijl de gebeurtenissen van mei 1940 voor velen een onverwachte slag waren en zij het spoor bijster geraakten, bleef hij rustig bij het gebeurde, zoals wij lezen in het ontroerend boekje dat zijn opvolger, abt Isidoor Lambrecht, over hem schreef: « Met de serene blik van hem, die zijn grondvesten diep onder de oppervlakte heeft begraven en die zijn eigenlijke levenswaarden veilig heeft geborgen — geborgen waren zij immer in God — bleef hij zoals vroeger helpen en raden en troosten. Velen hielp hij de rechte weg terugvinden, die klaar in de oude leuze lag uitgestippeld: « Alles voor Vlaanderen en Vlaanderen voor Christus », onverduist, onverfranst, onverheidenst, onverknacht maar edel, vlaams en kristelijk ». Indussen keerde hij tot zijn studieboeken terug, om verder te werken voor God en het volk der Nederlanden.

In september 1944 « barstte de bevrijding los », zoals men het terecht heeft gezegd. Verdoken franskiljonisme hield de wacht om ook de abt van Steenbrugge te interneren. Hij had bij de beschietingsdagen, die de bevrijding van het gehucht voorafgingen, tientallen mensen uit de buurt een onderkomen in de abdij bezorgd en dezen zouden op dat ogenblik niet geduld hebben dat er een hand naar hem werd uitgestoken. De bespieders dropen af acht dagen later, op 20 september, keerden zij terug om hem aan te houden. « Une bonne prise », schreef 't « Journal de Bruges ». Want de enige oorzaak waarom Dom van Assche werd aangehouden, was zijn vlaamsgezindheid. Er werd natuurlijk een voorwendsel gezocht en gevonden. In 1943 waren twee lekebroeders der abdij aangehouden omdat zij samen met een industrieel in dienst stonden van de verzetsbeweging. Hun verklaringen leidden tot aanhouding van de industrieel, die samen met een der broeders werd terechtgesteld; de andere broeder stierf in gevangenschap. Nu had men de sleutel gevonden: vader abt had zelf zijn broeders aan de Duitsers verklikt.

Niemand heeft ooit die beschuldiging geloofd, zelfs niet de substituut die de zaak in handen had. Toen men hem later vroeg waarom de internering van de stervenszieke man

niet werd opgeheven, antwoordde hij ontwijkend « dat er nog vele redenen tot opsluiting waren ».

Eerst werd Dom van Assche overgebracht naar de Boomgaardstraat te Brugge.

Kort daarop werd hij overgebracht naar het interneringskamp van St Kruis. Hij werd er de raadgever van velen die bij hem troost en oplossing van zoveel problemen kwamen zoeken. Velen herinneren zich nog zijn eerste mis, toen hij vroeg te bidden voor vrienden en vervolgers, « ook voor hen die wij onze vijanden zouden moeten noemen ». Hij had echter « te veel succes » te St Kruis in de ogen van de officiële instanties en werd overgebracht naar de gevangenis van het Pandreitje te Brugge.

Hier schreef hij de sublieme brieven aan zijn kloostergemeente, waarvan deze geschreven op 4 oktober 1944 kort na zijn aankomst te Brugge, een aanvulling is van het Zonnelied van St. Franciscus: « Gezegend zijt Gij, o God, voor onze zuster de gevangenis, die herbergzaam is als een benediktijnerabdij; gezegend zijt Gij voor onze zuster de gevangenis, de tweelingszuster van de kloostercel... ».

De ziekte van zijn oorlogsleven, ten gevolge van een gasaanval, kreeg stilaan de bovenhand. In voorlopige vrijheid gesteld met het verbod naar Steenbrugge terug te keren, genoot hij enkele weken rust in de abdij Affligem en bij zijn zuster Martha te Erembodegem. Een absolute rust werd noodzakelijk. In plaats daarvan werd hij terug aangehouden; een aanhouding die, gezien zijn gezondheidstoestand, gelijk stond met een doodvonnis. « Zijn slachtoffers zijn ook dood », zei de ambtenaar. In de regeringskringen was er slechts één, die de aanvraag tot invrijheidsstelling daadwerkelijk steunde: minister Herman Vos.

Op 6 juni werd Dom Modest naar de geneeskundige afdeling van Vorst overgebracht. Hier werd hij op gruwelijke wijze behandeld en onteerd. Hij keerde terug naar Brugge als een wrak en werd op 17 september

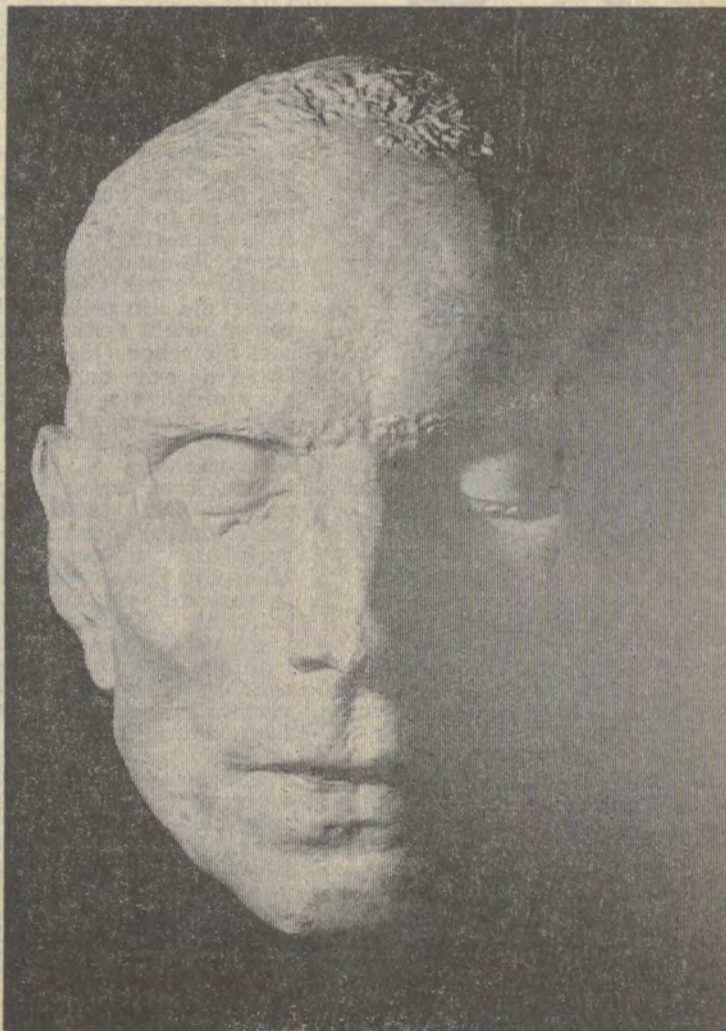
stervend overgebracht naar het St Jans hospitaal. In het aangezicht van de dood zegde hij rustig: « Ik heb nooit iemand kwaad gedaan. Ik vergeef alles en allen ». Men hield stipt de wacht voor de kamer waar hij stierf, want zijn familieleden en medebroeders mochten zonder toelating van de minister de stervende abt niet bezoeken.

Hier is hij vreedzaam en rustig, in de nacht van 29 op 30 oktober, de weg van de eeuwige vrede ingegaan.

Van Vlaanderen heeft Dom Modest van Assche geen eerherstel nodig. Telkenjare komt een groep getrouwen op de laatste zondag van oktober naar Steenbrugge voor de jaarmis en het bezoek aan zijn graf; het nummer van hun wagen wordt door de staatsveiligheid altijd gewetensvol opgetekend. Op 23 juli 1961 werd in zijn geboortedorp Erembodegem een standbeeld onthuld en door de VTB een gedenksteen aan zijn geboorte-erf onthuld. Er is een herinneringsvenster in de kripten van de nieuwe IJzertoren. Op zondag 31 oktober 1965 werd door het Davidsfonds van Steenbrugge in de gevel der abdij een gedenkplaat onthuld.

Ook dit jaar wil de plaatselijke Davidsfondsafdeling, bij de 25e verjaardag van zijn afsterven aan Dom Modest van Assche een treffende hulde brengen. Morgen, zondag 25 oktober wordt in de abdijkerk van Steenbrugge te 10 uur een eucharistieviering gehouden met kanselrede door p. dr. Wildiers. Daarna wordt een bezoek gebracht aan het graf op het kloosterkerkhof. Onmiddellijk daarop wordt een academische zitting gehouden in het Centrum rechtover de abdij waar dr. jur. Paul Daels, voorzitter van de Vlaamse Volksbeweging, de feestrede houdt. Wij hopen dat veel vlaamse vrienden te Steenbrugge op post zullen zijn!

A.V.B.

zijn dodenmasker.

(RSA) Aleksander Solsjenitsin (1918, Kaukasus) studeerde als beursstudent wis- en natuurkunde te Rostov aan de Don. Na zijn eindexamen in 1941 trok hij naar het front alwaar hij in de sektor van Leningrad een batterij artillerie kommandeerde. Reeds in 1945 kwam hij in aanraking met «het sterkste politieapparaat» ter wereld. Die onzalige omstandigheid dankte hij aan een paar brieven waarin hij zich geringschattend over de strategische en stilistische bekwaamheid van opperbevelhebber Stalin uitgelaten had. Terwijl hij bij Königsberg (hoofdstad van Oost-Pruisen) vocht werd hij gearresteerd en belandde in de Mavrino-gevangenis te Moskou waar nog andere van hun vrijheid beroofde geleerden en technici research moesten verrichten.

Op 5 maart 1953, drie dagen na Stalins dood maar acht jaar na zijn arrestatie werd hij ontslagen en naar Siberië verbannen. In een arbeidskamp werd hij ziek (diagnose: keelkanker) maar een chirurgische ingreep kon nog tijdig de metastase van de kwaal afremmen.

aleksander solsjenitsin

Na zijn rehabilitatie in 1957 schreef A. Solsjenitsin «Een dag uit het leven van Ivan Denisovitsj». De toenmalige hoofdredakteur van «Novy Mir», Aleksander Tvardovski had het manuscript gelezen en prompt aan Nikita Kroesjtsjev overgelegd. De ex-premier, die de destalinizatie op gang had gebracht en het anti-stalinistisch skript niet ongenegen was, wist van het prezidium van de KP het imprimatur te verkrijgen.

Na zijn publikatie in 1962 ging «Een dag uit het leven van Ivan Denisovitsj» eerst met honderdduizenden, later met miljoenen exemplaren van

zijn twee beruchte brieven naar het vierde kongres van russische schrijvers zond.

In die brieven, die intussen het Westen bereikten (Les Droits de l'Ecrivain, Editions du Seuil 1969) liep Solsjenitsin van stapel tegen de censuur en eiste publikatie van «De eerste kring der hel» en van «Kankerpaviljoen» (nooit vrijgegeven in de SU) die vandaag, via vertalingen, westerse bestsellers zijn geworden. Maar tegen de mensen die destijds (1958) tegen Nobelprijswinnaar Boris Pasternak hadden gefulmineerd had Solsjenitsin geen verhaal. De auteur werd eigenlijk het slachtoffer van de ruchtbaarheid die in het Westen aan zijn «geval» werd gegeven. In West-Europa was trouwens al ongunstig gereageerd op de veroordeling van de auteurs Daniël en Sinjavski.

De op 8 oktober jl voor het literaire wereldforum bekroonde faam van Solsjenitsin lijkt wel een tweesnijdend zwaard. In eigen land geldt de auteur als symbool van intellectueel verzet tegen herstalinisering, terwijl hij ook in het westen opgehouden heeft een louter literair begrip te zijn, hoe groot en gemotiveerd zijn literaire faam ook is. Solsjenitsin is in de russische letterkunde getreden op het ogenblik dat zich duidelijk een tweesprong aftekende in het openbare bewustzijn van het Sovjetvolk, een tweesprong die hierin bestaat dat de enen bij het verleden blijven zweren terwijl de anderen de blik op de toekomst gevestigd hebben. Het is uitgerekend die historische positie die de toestand van de auteur des te delikater maakt.

Aleksander Solsjenitsin is de vierde Rus die in de tweede hoofdstad als overwinnaar uit de stembus komt. Hiermede treedt hij in het roemspoor van A. Boenin (1933: «Een staatloze in Rusland geboren»), van Boris Pasternak (1958: «dr Zjivago») die zijn prijs niet in ontvangst mocht nemen, van Mikhael Sjolochov (1965: «De stille Don»), de even onvermurwbare als «officiële» vijand van de liberale tendensen.

Op dit ogenblik ligt de eerste betekenis van A. Solsjenitsin in de controverse rond zijn persoon. Die vaststelling doet geen afbreuk aan zijn onaanvechtbare literaire waarde. Maar zijn grote romans hebben in weerwil van hun esthetische betekenis (Tolstojaans-epische concentratie van de immense realiteit, meesterlijke controle over de expressiemiddelen, onvermoeibaar worstelen met de taal), zowel binnen als buiten de Sovjetunie, op de eerste etisch-sociale gevoeligheden gewekt: het besef van de onverwoestbare menselijke vijheidsdrang die terreur en prikkel draad overleeft, de les dat regimes alleen kunnen beoordeeld worden vanuit humanitaire bewogenheid, en dat het leninisme-marxisme in zijn stalinistische en post-stalinistische kontekst geen waarborg was voor vrijheid en broederlijkheid. Alleen de toekomst kan trouwens uitmaken of het etisch socialis-

me van Solsjenitsin verenigbaar is met het leninistische-marxistische postulaat van kollektieve prioriteit.

Voorlopig moeten alle commentaren kulmineren in de persoonlijkheid van Solsjenitsin, voor wie schrijven onveranderlijk apostolaat en belijding is. Via dit hoge besef van zijn roeping als schrijver heeft hij zich compromisloos tegen de censuur opgesteld. In zijn brieven aan de vereniging van Sovjetschrijvers — uit wier rangen hij gesloten werd door toedoen van M. Sjolochov, heeft hij haar aan de kaak gesteld als een ontoelaatbare verknechting als een middeleeuws-feodaal bezinsel, als een beslissing die vertrekt van efemere, morele oordelen, als een kweekschool voor wettelijk beschermd plagiaat en voor onduidelbare inspraak van literaire analfabeten.

In het Westen werd de beslissing van het Nobelkomitee onverdeeld gunstig onthaald, terwijl officieel Rusland (Literatoernaja Gazeta) nog niet reageerde. Toch zullen pas later de meer genuanceerde literatuur-esthetische commentaren loskomen o.m. rond de vraag of de bekroning van Solsjenitsins oeuvre (traditionele, realistische verhaalkunst, aanknappend met pre-revolutionaire stromingen) guhstig zal inwerken op het realisme, waaronder volgens Solsjenitsin literatuur niet kan bestaan. De uitverkiezing van Solsjenitsin heeft alvast bevestigd dat het traditionele verhaal, dat niets verwacht van vormtechnische vernieuwingen en artistieke «deformatie», nog voor de bekroning op het hoogste vlak in aanmerking komt. Zuiver literair bekeken (zeer moeilijk bij Solsjenitsin waar ethica en esthetica nagenoeg identiek zijn!) heeft het komitee van Stockholm het evenwicht hersteld dat verleden jaar door de bekroning van Samuel Beckett in het voordeel van de avant-gardistische aanpak werd verbroken. Dit vast te stellen kan voor de toekomst van de literatuur belangrijker zijn dan het antwoord op de vraag of de uitverkiezing van A. Solsjenitsin een compensatie is voor de in het Westen betreunde bekroning in 1965 van M. Sjolochov, de stalinist.

• «De Schuur», Zandkuil, Noorderwijk programmeert nog voor 24 okt. «Miek en Roel» en 31 okt. «Jan de Beer». Voor 7, 14, 21 en 28 november zijn resp. voorzien Joost Nuysl, Jonny Voners, Hans Otjes en Louis Verbeeck. Tentoonstellingen: oktober, Leonardo Torfs, november, Ado Hamelrijck en december, Resaerch Group •

• Galerij Roeland, Onzelievrouwbroerstraat 10 te Brussel heeft van 13 tot 31 oktober Marjet (M. Dooremont) te gast met schilderijen en beeldhouwwerken. Aanvankelijk gekoncentreerd op tekenen en beeldhouwen bracht het contact met Felix De Boeck haar tot de schilderkunst, wiens invloed qua sfeer en motief is na te gaan, echter niet in de stijl. Haar schilderkundig werk is nogal grafisch van inslag met als spanningselementen een mannelijke aandoende tekenhand en vrouwelijke tederheid in de kleurschakeringen. Behalve in de portretten is Marjet vooral een schilderes van een bizar aandoende wereld •

• Het oktobernummer van «De scene» is van de pers. Zoals steeds geeft het de lezer een interessant overzicht over het toneel, opera-, concert- en balletleven in Vlaanderen. Allerhande nieuwsjes, boekbesprekingen e.z.m. ronden het geheel af.

Een proefnummer van «De Scene» kan u vragen bij Teatercentrum, Jan van Rijswijcklaan 28, 2000 Antwerpen, tel. 03/37.61.82.

Abonnementsprijs: 50 fr (negen nummers, waarvan één dubbelnummer), te storten op prk 549.18 van Kredietbank n.v., Antwerpen. Op het overschrijvingsstrookje vermelden: banknummer 110/1313/38300, «De Scene», alsook uw naam en volledig adres •

• Het nederlandstalig toneel te Brussel vindt behalve in de eigenlijke schouwburgen ook «onderdak» in het Paleis voor Schone Kunsten, waar het Kunst- en Kultuurverbond in samenwerking met de Vereniging van Artistieke en Kulturele Verspreiding toneelvoorstellingen inricht. Gestart werd op 22 oktober met «Frau L» van H.G. Michelsen door het gezelschap Yvonne Lex, met Helene van Herck in de titelrol: 12 voorstellingen van 22 oktober tot 14 november telkens op donderdag, vrijdag en zaterdag. Van 26 november tot 19 december volgt de tweede reeks: «Een gezellig avondje thuis» drie eenakters door resp. Marnix Gijsen, Chris Yperman en Robbe d'Usmeth, zelfde dagen. Voor januari en februari verzorgen beide toneelgroepen opvoeringen van «Mazelen» van Walter van den Broeck en «Appels voor Eva» van G. Arouit naar Tsjechov.

Plaatsbespreking: PSK tel. 12.50.45 dagelijks van 11 tot 19 u. uitgenomen zondags, het inlichtingskantoor der stad Brussel, de Brouckereplein tel. 18.05.29 en alle agentschappen van de Bank Lambert, de Kredietbank en de Bank van Parijs en de Nederlanden •

• Roland Goeminnen stelt ten toon in de «Leihoeve», Veerstraat 9 te Zulte, tot 2 november. In «Caryatide», Vrijheidsplein te Brussel stellen ten toon Herman Fleisch en Anneke Westerdun, evenals Jan Debonnet, zelfde data. Hugo Keirens is te gast in de galerij Wouters, Emiel Jacquainlaan 126 te Brussel tot 29 oktober. Tot 31 oktober exposeert Rik Wegge in het kunstsalon Meyers A. de Langléstraat 4-6-8 te Niel •

• De Vlaamse Klub Kust programmeert op donderdag 5 november a.s. te 20.30 u. een concert door het Eugene Ysaye-Ensemble onder leiding van L. Bobeco. Eenheidsprijs 60 fr., jeugd- en kultuurverenigingen 40 fr. Kaarten Muziekconservatorium, Romestraat 36 te Oostende, alwaar dat concert plaats vindt •

KORT EN BONDIG

• Tot 10 november stelt Teresa van Gerwen ten toon in de Standaard Galerij, Kapellestraat 103 te Oostende •

• We vestigen nog eens de aandacht op het Malpertuis-kamertoneel te Tiel (St. Michielsstraat) dat het seizoen inzet met een kolderavond door Gerard Vermeersch en voor 30 november een voordracht- en muziekavond. Uit het programma lichten we nog voor november de opvoering van «Kleine Ella» door Hendrik Peeters en «Het rouwkleed» door Nestor De Tière, in regie van Bertien De Bels, opvoering dus van twee «ouwe draken» als vorm van kontestatie •

• Volgende werken werden naar aanleiding van de a.s. Poekenbeurs te Antwerpen bekroond, categorie vlaamse jeugdschrijvers: «Het meisje Sandrien» door Lie, «Erik Brand en de indiaanse amulet» door R. Struelens; «Het bonte Beekboek» door G. van Camp; «Sjiri zoekt de waarheid» door R. van eNrum; «De laatste van het regiment» door G. Staes. Deze bekroning — een zilveren legpenning — geschiedde op basis van een referendum •

de hand. Maar reeds op 8 mei 1962 stelde Kroesjtsjev in een opgemerkte rede dat «liberale» literatuur onder geen beding in kritiek op het systeem mocht uitmonden. En zijn opvolgers deden hun uiterste best om de door Kroesjtsjev moeizaam gestarte liberalisering in te dijken. In 1965 werd Stalin voor het eerst weer in de bloemen gezet, een stille onopvallende rehabilitatie van de gevreesde diktator was begonnen. Meteen was ook voor A. Solsjenitsin het gevaarlijke ogenblik aangebroken. Het is trouwens in die sfeer van officiële veronachtzaming, niets ontziende verdachtmaking en openlijke kritiek dat Solsjenitsin in mei 1967

Wij sport

vlaams nationaal

het publiek

Verleden zaterdag hebben wij op de tv een reportage gezien over de autorenport. We vonden de reportage goed, al hadden wij ze graag wat minder eenzijdig negatief gezien. Het is immers niet omdat wijzelf de autosport, zoals zij op dit ogenblik bestaat, kontesteren, dat wij vinden dat de andere opvatting in een tv-reportage niet aan bod zou mogen komen. Wat ons in die uitzending het meest getroffen heeft, naast het indrukwekkende doden-appel, was de uitleg van de ondervraagde fans. Zij wensen geen slacht-offers (leg de klemtoon maar vooraan), maar als er zijn gaan ze toch gretig kijken. Zij vinden de riziko's te groot, maar zijn van oordeel dat dit nu eenmaal bij deze sport hoort. Zij zien het nut van deze koersen niet in, maar willen ze toch behouden. Zij menen dat het enkel om sensatie en spektakel gaat, maar menen dat dit volstaat. In één woord: zij erkennen zich totaal onkritische konsumenten. Ook niet alles.

onbekenden

Wij veronderstellen dat er onder onze lezers niet veel zijn die de belgische UEFA-voetbalkampioenschappen volgen. De genen die dat wel doen zal misschien de naam van Paul Verdict, de midvoor van de Anderlecht-UEFA's niet onbekend zijn. De jongen scoort doelpunten als een mitraillette, en er is nu sprake van hem zijn kans te gunnen in het nationale UEFA-elftal. Tot hiertoe niets abnormaals. Opmerkenswaardig is misschien wel het volgende: Verdict is een speler die zijn jeugdopleiding kreeg bij Humbeek, een bescheiden klubje uit Brabant. Als hij post vat in de nationale ploeg, dan zal hij de derde humbeekse jeugdspeler zijn die, in korte tijd, deze eer te beurt valt, want vóór hem waren er al Verbelen en Broos. Leest u ooit de namen van de mensen die dat te Humbeek allemaal klaarspelen? De trainers Teugels en Lanckmans, en de jeugdleiders Muyldermans en Binst. Onbekenden van een klein klubje, maar ...

niet zo erg

Het gaat niet zo best met de franse konsumptiesporten. Men heeft geen enkele koereur

meer die nog eens een serieuze koers kan winnen. En wat de voetbalsport betreft is het al geen haar beter. Ondanks alle reeds getroffen maatregelen blijven zowel op gebied van klubvoetbal als op gebied van internationaal voetbal de uitslagen zeer bescheiden, zo niet bepaald slecht. Ook hier bij ons bestaat heel wat belangstelling voor de malaise in het franse voetbal en ook onze sportjournalisten gaan op zoek naar alle mogelijke oorzaken en remedies. Dit schijnt daarbij als een paal boven water te staan: er moet opnieuw een elite gevormd worden. Met ons «dweers» karakter zijn wij het daarmee niet eens. Als er in Frankrijk iedere zondag duizenden en nog meer jongens tegen een bal trappen en als dat enorme aantal nog steeds maar groeit, dan heeft het voor de rest, dunkt ons, niet veel belang hoever de franse topeltallen of nationale ploegen het in europese of mondiale competities schoppen. Daaraan heeft men niks. Wel aan sportbeoefening op grote schaal.

eigenaardig vonnis

Op 8 oktober heeft de rechtbank van Hasselt vonnis geveld in een zaak die moeder voetbalbond andermaal voor problemen stelt. Een tijdje geleden beweerde een scheidsrechter geld te hebben ontvangen van een klubafgevaardigde om de uitslag van een wedstrijd waarbij de klub in kwestie niet betrokken was, maar waarvan de uitslag voor haar van belang was, te «arrangeren». De bond achtte blijkbaar de poging tot omkoperij bewezen, want hij strafte zeer zwaar de klub en haar afgevaardigde. Het bestuurslid hield van zijn kant bij hoog en bij laag staande dat hij nooit iemand had willen omkopen en hij spande kort en goed een proces in wegens eerroof. De uitspraak van de rechtbank luidde: gevangenisstraf en boete voor de scheidsrechter. Wij vragen ons af wat de bond nu gaat doen voor haar trouwe dienaar, de arbiter.

wie was fout?

Willy Steveniers zou dus terug gaan basketten voor de nationale ploeg, en dit ondanks de levenslange schorsing die hij enkele jaren geleden opliep, en ondanks de grove woorden die hij in een recent artikel

(«Sport 70») overhad voor de leiders van de belgische basketbalbond. Voorwaarde om terug in belgische shirt aan te treden (schoon gezegd, hé?): die beleedigende woorden intrekken en met de steller van het boven zijn naam gepubliceerde artikel ten bondszetel verschijnen. Wij vinden het onzin. De hele kwestie is begonnen toen men Steveniers schorste omdat hij weigerde te spelen voor de nationale ploeg omdat een zeer pijnlijke gebeurtenis in zijn gezin zijn afwezigheid thuis onmogelijk maakte. Als de bondsbonzen toen het nodige begrip aan de dag hadden gelegd, dan was al de rest niet gebeurd. Wij zien dus heus geen reden waarom de bazen niet, en de speler wel met ekskuzes zouden moeten komen aandraven. Wat nog helemaal niet betekent dat wij de houding van Steveniers goedkeuren. Maar dat is een andere kwestie.

liever klare wij

Dat één van de redenen waarom Pol van Himst niet meer voor de belgische nationale voetbalploeg wil spelen dient gezocht in het feit dat over hem werd geroddeld, meer bepaald over zijn gezinsleven, is zeker geen geheim, want de Polle heeft het zelf neergepend in o.m. «Sport 70». Er wordt echter gefluisterd dat het niemand minder dan de bondsvoorzitter himself, meester Wouters, zou geweest zijn die zich heeft laten verleiden tot wat al te lichtvaardige praatjes over van Himst en zijn huishouden, misschien wel zonder kwade bedoelingen, maar

het rapport

De Belgische Voetbalbond kan er prat op gaan het onnozelleste rapport te hebben doen opstellen dat ooit over sportmanifestaties werd opgesteld, maar wanneer hij denkt dat hij met zijn rapport over de belze heldendaden in Mexiko een nieuwigheid heeft bedacht, dan

Wij hadden al meermaals de gelegenheid erop te wijzen dat Sporta de belgische sportfederaties, het olympische «dinges» inbegrepen, steeds enkele decennia vóór is. Ter illustratie: al wat Frans van Mechelen in zijn sportbiënnale propageerde, is grotendeels de Sporta-brains ontsproten... verschillende jaren geleden. Een nieuw bewijs levert Sporta nu weer met de uitreiking van de van Clé-prijs voor het beste wetenschappelijke werk over sport en lichamelijke opvoeding. Terloops gezegd: het was dr. J. Vrijens die de 50.000 frank kreeg. Waar we even de nadruk wilden op leggen is op het woordje: wetenschappelijk. In ons land is de sport nog grotendeels in handen van pittoreske en folkloristische figuren, die vaak niet eens weten waarom het gaat. Aan wetenschappelijke sportbazis hebben wij nagenoeg niets. Met de van Clé-prijs wijst Sporta andermaal de weg.

toch een beetje in de stijl die tegenwoordig «in» is, die der sensatie. Wij weten natuurlijk ook niet of het waar is, maar wij stellen wel vast dat men in de hoogste bondskringen zeer karig blijft met de kommentaar over het forfait van Pol. Vol-

gens ons zou het best zijn dat men maar eens klare wijnschonk. Zijn de grote bondsbonzen onschuldig, dat ze het dan zeggen. Zijn ze wél schuldig, dat ze het dan afrappen. Dan zijn ze niet op de hoogte van hun taak.

is hij er glad naast. De schriftelijke rapporten over de gedragingen van voetballers «te veld» werden al jaren geleden uitgevonden, door de ijverige sekretaris van onze geliefde voetbalclub, in de tijd toen wij furore maakten bij de reserven van deze tweede provinciale.

Iedere delegatie moest schriftelijk rapport uitbrengen over de ploeg die hij had geleid, en aan de hand van dat rapport kon 't selektiekomitee, waarin de delegatie zoals dat hoort geen zitting had, 's zondags nadien de ploeg opstellen. Of het selektiekomitee van onze reservenploeg eigenlijk veel steun had aan die dokumenten kan misschien betwijfeld worden, want doorgaans stelde het wel elf spelers plus twee invallers op, maar gewoonlijk speelden wij met negen of tien man, en terwijl wij dit schrijven pijnigen wij werkelijk onze hersenen om ons een geval te herinneren van een wedstrijd die wij met elf man hebben gespeeld. Er zijn er een paar geweest, maar waar?

Wat er ook van zij, op die heerlijke meimorgen waren wij in Merchtem maar met acht. Plus de Jef, onze legendarische delegatie, maar vermits die vanuit de kamion (wij verplaatsten ons per kamion) regelrecht de dichtstbijzijnde stamminee binnenvloog, kwam die niet in aanmerking voor 'n opdracht op het veld. Die had belangrijker werk te doen.

Onze kapitein, een hele «fijne», een taktikus van het zuiverste ras (het is heel per ongeluk dat hij later de «bak» is ingesukkeeld voor oplichterij en zo) had alrap een gepaste taktiek gevonden. Keeper in het doel, vier achterspelers in lijn (kwestie van off-side te zetten), één middenspeler (hijzelf) en twee spelers in punt, de Pol en wijzelf. Wij, de puntspelers, moesten dicht bij elkaar aanleunen, en met razend-snelle (ja, echt, zo zei hij het) één-twee's door de vijandelijke lijnes dringen. Wij moesten post vatten op het randje van de buitenspelval, en daar wachten

op zijn lange steekpassen.

Wij hebben gewacht gedurende vijf kwartier, zonder één van die steekpassen te zien. Zonder zelfs een bal in de buurt te zien. De mannen van Merchtem waren namelijk wél met elf en zij wilden winnen. Zij snelden ons langs alle kanten voorbij, en wij hoorden eigenlijk het strijdromeroer ver achter ons. Alleen als er weer een doelpunt was aangetekend konden wij even de bal raken om af te trappen, Pol naar ons, of wij naar Pol, en dan waren wij hem weer kwijt, en konden wij niets anders uitrichten dan met lede ogen de horden vijanden na te ogen die onze kapitein en zijn «mannschaft» tegen ons doel gingen nagelen, en onze keeper tegen zijn net.

Toen wij aldus negentien keren hadden afgetrapt zei de Pol, die in die tijd nog graag een frisse kerk ledigde: wilde geloven dat ik dorst heb. 't Was warm. Wij hadden ook dorst. Waren ook niet vies van een kerk. Wij zeiden: wij staan hier niks te doen wij gaan een pint pakken. Maar met heel onze voorhoede meens stamineewaarts trekken, dat vond de Pol overdreven. Eén kon gaan, één moest op post blijven voor het afrappen. Tussen de 21ste en de 22ste goal hebben wij strootje getrokken, om te zien wie op de bres moest blijven, en wie mocht inrukken. Pol altijd gelukkig in kansspelen, won, en hij verliet hinkend het veld. Recht het chalet binnen. Het laatste kwartier van de wedstrijd hebben wij aldus, onder de warme aanmoedigingen van het publiek, alleen voorhoede gespeeld.

Toen wij deze wedstrijd verloren hadden met 23-0, gekleed en gelaafd waren, vroeg de Jef, ondertussen weer opgedoken, wat hij deze keer «oep da papie» moest zetten. Onze kapitein heeft hem gezegd van erop te schrijven «dat het onze vooroede mangelte aan samen-spel». En aldus is geschied. Dat dokument ligt nog steeds ter inzage in het archief van onze klub.

Het «muurtje» dat het moest doen voor Verviers bleek heelwat konstruktiefouten te bezitten toen Daringman Ruhl een vrije schop nam... (Daring-Verviers 2-1).

Groepen en maatschappijen
allerhande !!!
Speciaal voor U bedacht

IEDER DORTMUNDER

THIER BRAU HOF

kan U op ieder ogenblik van
de dag van het jaar middag-
en avondmalen aanbieden.

INTERESSANT

**Avondmaal op vrijdag,
zaterdag of zondagavond
in een gezellige sfeer.**

Nadien krijgt U gratis gedu-
rende 5 uur een der beste
Oberbayern orkesten

Middag- en avondmaal in groep
gezellig, fijn, goed en goedkoop
De grote specialiteiten zijn: Ochsenschwanzsuppe - Hongaarse goelasi -
Eisbein mit Sauerkraut - Kip aan het
spit - Krachtvleeschotel beter dan in
Duitsland

LEUVEN, Tervuursevest 60
Tel. 016/286.72 - 1.500 plaatsen
ANTWERPEN, Groenplein 33
Tel. 03/31.20.37 mooiste zaal van de stad

LEUVEN (Bierkelder) Oude Markt 11
Tel. 016/268.69
Mooiste kelder van Europa

Tel. 02/18.74.89 - mooiste van Brussel

AALST (Klaroen) Autoweg
Tel. 053/228.53 (1.000 plaatsen)

HULSTE (Kortrijk) Brugsesteenweg 1
Tel. 056/715.36 (1.200 plaatsen)

KONTICH, Mechelsesteenweg (open)
(2.400 plaatsen)

TORHOUT, steenweg Torhout-Lichtervelde
(open) 2.000 plaatsen

DRONGEN, Autoweg Brussel-Oostende
(open)

BRUSSEL, Nieuwbrugstraat 28

BECO

BECO

levering van gas- en stookolie!

BECO

BECO

BECO verwacht ook Uw bestelling!
BECO verwacht ook Uw bestelling!
p.v.b.a. BECO, Krijgsbaan 236, ZWIJNDRECHT

Tel. : (03)52.81.73 - 32.02.10

VOOR EEN VEILIGE GELDBELEGGING

**VOOR EEN GOEDE BOUWGROND
VOOR AANKOOP EN VERKOOP VAN
ONROERENDE GOEDEREN**

via **"GROEP DE BONDT"**

Coremansstraat 22, Berchem-Antwerpen
Telefoon : 03/30.18.85

WALTER ROLAND
Gediplomeerd opticien, erkend door
alle ziekenfondsen.
KERKSTRAAT 58, ANTWERPEN
(Let op het huisnummer!)
Telefoon 35 86 62

**ALLE GLAZEN
ALLE MONTUREN**

Voor lezers van dit blad: 10% korting

Totale verkoop

DEKENS - LAKENS

BEDSPREIEN

aan WEGGEEFPRIJZEN

Schuttershofstraat 40

ANTWERPEN

5 % korting v.u.

Alle dagen open van 10 - 17u.

Zondag van 9 tot 12 u.

**BRILLEN
KONTAKT-
LENZEN
INTEROPTIEK**

pvba

**Fabrikant-Ontwerper
der RICHELIEU-
BRILLENKOLLEKTIE**
Hovenierstraat 9 Aalst

**Volledige terugbetaling
van alle ziekenfondsen.
LEDEN 20% KORTING**
Telefoon :
(02)18.78.44
(052) 288.70

DENK NU REEDS AAN UW VERLOF AAN ZEE!

vraag onze gratis catalogus met fotos met de te huur
aangeboden villas, appartementen en studies

**West
Littoral**

VERKOOP VAN :

- VILLAS
- APPARTEMENTEN
- GRONDEN

Leopold II laan 158, 8458 Oostduinkerke. T. 058/52629

Geniet van een
aangename
levensavond
in het rustoord

**HUIZE
LOREIN**

FAMILIALE SFEER
Paddegatstraat 133
TEL. 015.718.35

2921 Nieuwenrode
15 km van Brussel (4 km au-
tostrade Brussel-Antwerpen)

**Aanbevolen
Huizen**

PAPYRUS

Boek- en Papierhandel
Zaakvoerder: Fons Labeau
de Ribaucourtstraat 7
(nabij het Sint-Jansplein)
Sint-Jans-Molenbeek - Brussel 8
Telefoon : (02) 28.87.09

AL AL KEUKENS GLASAL

Fabrieken te Ramsdonck
tel. 015/714.47
Vochtbestand - Vuurvast
Matige prijs
Voor West-Vlaanderen :
DE MEYER Walter
Bruggestraat 136, Zwevezele
tel. 051/612.84

H. PELMAN-MARCKX,

Van Den Nestlei 16, Antwerpen

Tel. 39.19.27

T.V. - RADIO - ALLE ELEKTRI-
SCHE TOESTELLEN - HERSTEL-
LINGEN AAN HUIS
T.V. PELMAR 61 scherm,
11.995 fr. i.p.v. 16.995 fr.
Andere merken grootste korting

« PIET POT »

Antwerpen's gezelligste
Bierkelder
Grote Pieter Potstraat 4
(bij Suikerrui)
Open vanaf 8 uur 's avonds
Maandag en dinsdag gesloten

Bezoek « Gasthof
DE VEERMAN »

Kaai 26, St.-Amands a.d. Schelde
Mosselen - Palling
Tel. (052) 332.75
Uitbater: Jar Brugmans
3-2-68

Bezoek

GASTHOF LINDENHOVE
Koud en warm buffet
Lauwereys - De Bruyn
Gezellige vlaamse sfeer
wekelijkse rustdag: woensdag
Bellestraat 49 - Hekelgem
Tel. 053/687.40

VLAMINGEN

BOUWEN TE CALPE

(Alicante - Spanje)

App. 2 slpk, 370.000 fr.
App. 3 slpk, 429.000 fr.

mooi terras
Autobox - 50 m. v/ze
terreinen - villas

Naverkoopdienst
10% interest gegarandeerd.

Promocion Moulart, Lindenl. 5
Gr.-Bijgaarden - T. 02/65.10.12

DE BROUWERIJ MOORTGAT
2659 BREENDONK - TEL. (03)78.71.21

is bekend om haar beroemde en uitstekende
BIEREN en LIMONADEN
Breendonk ligt in Vlaanderen
dus UW streek, UW volksgeboten!
Depot Gent - Tel. 09/22.45.62

ELKE V.U.-AFDELING

LEIEN NIEUW

VOLKSUNIE

VORST

IK BEN LID

Publi Spiegel Antwerpen 8506

HAAR EIGEN LUCIFERS!

« PUBLI-SPIEGEL »

16, Belegstraat

2.000 ANTWERPEN

meester
kleermaker

VERMEESCH

KLEDING

STEENHOUWERSVEST 52
ANTWERPEN
Tel. 31.35.83

**NAAR
UW
MAAT....**

ZO' VEEL BETER

VERMINDERING VOOR
VULIEDEN

2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

Duitse Moezelwijn brengt stemming

« HUGO - SERVATY »

begrip van prima kwaliteit

Alleen invoerder :

MARCEL OMBELETS

Tel. 03/21.00.16 Gitschotellei 207

2200 BORGERHOUT

In het Antwerpse **VIER PROEFLOKALEN**

« ALCAZAR » met « HUGO-SERVATY WIJNKLUIS »
in 't centrum van Kontich. 2550 Mechelsesteenweg 22
Tel. 03/53.13.52 Maandag gesloten

« ODAL » met « WEINSTUBE LORELEI » aan Bell Telephone,
Ballaertstraat 80, Antwerpen 2000.
Tel. 03/38.01.21 Dinsdag gesloten

« HUIS TIJL », Bredabaan 298, Merksem 2060.
Zaal voor feesten
Tel. 03/45.89.76 Maandag gesloten

« VLEMINCKHOF », het lokaal met standing. Markt
plein 8, Wijnegem 2110.
Tel. 03/53.89.26 Dinsdag gesloten

PERS spiegel

De geluiden uit de brusselse pruttel-pot blijven het felst opklinken in de binnenlandse pers. Het front van de vlaamse reacties tegen de brusselse fransdolheid houdt nog stand, zij het dan al met bepaalde valse nevenklanken. De meest heldere sinteze en de aanduiding van het politiek enig mogelijk vlaams antwoord op zo'n Brussel vonden we in «De Nieuwe».

In dit overzicht is het ook de beurt aan andere weekbladen, die de uitslagen en hun schepenkollege-gevolgen commentariëren.

Rond het optreden van de franskanadese terroristen is het wel leerrijk om lezen hoeveel begrip voor de «achtergronden» franstalige kranten nu plots kunnen opbrengen.

vooruit

Ook de gentse socialistische «Vooruit» dreigt mee tegen de franstalige Brusselaars. Toen had Eyskens nog niet vergaderd met de franstalige brusselse socialististen...

«Wij hebben genoeg goede wil opgebracht en wachten er nu op dat anderen er evenveel betonen.

«De brusselse frankofonen moet aan het verstand gebracht worden, dat hun extremisme tot niets leidt en zeker niet tot het afdwingen van concessies die wij nooit meer zullen doen. Indien de hoofdstad van dit land niet de taak wil begrijpen die zij tegenover de twee gemeenschappen te vervullen heeft, maar haar eigen gang wil gaan, dan zal zij eerder dan zij denkt, daarvan de gevolgen moeten dragen en de rekening betalen.

«Veeleer dan een sukses zouden de verkiezingsuitslagen van vorige zondag te Brussel voor de hoofdstad wel eens een zware hipoteek op haar eigen toekomst kunnen betekenen!»

de standaard

Manu Ruys wordt bijna patetisch. Het doet een beetje denken aan de beruchte woorden van van Cauwelaert indertijd «Als ik ooit moet kiezen tussen Vlaanderen en België, zowaar ik leef, ik zal Vlaanderen kiezen». Ook voor Ruys gaat er een fundamentele keuze moeten gebeuren.

«Een politieke crisis hoeft niet noodzakelijk te ontfaan in een drama. Vijf miljoen Vlamingen hebben niets te vrezen van een stad die, met internationale normen gemeten, slechts tot de middelgrote centra behoort. Wordt Brussel dol en schopt het de Vlamingen tegen de schenen, dan zal het niet lang meer duren, of Vlaanderen wijzigt zijn vizie op de belgische toekomst. Het zou prettig kunnen zijn, samen met de Brusselaars, een Europese stad te bouwen aan de Zenne. Doen de franstalige Brusselaars het liever alleen en tégen de Vlamingen, voor ons niet gelaten. Maar het verdwijnen van de vlaamse inbreng zou Brussel uitschakelen als hoofdstad —

en veel macht, veel geld, veel invloed doen verloren gaan voor de pretentieuze stad. Wij willen geloven dat heelwat Brusselaars niet echt anti-vlaams hebben gestemd. Dat alleen de angst voor de «carcan» ze heeft misleid. Zij werden de jongste tijd zodanig bestormd met leugens! Niet de massa treft schuld. Maar de voorlichters en de leiders wisten en weten wat zij doen. Daar schuilt de haat tegen de Vlamingen.

«Nu die heren het voor het zeggen hebben, nadert het ogenblik van de fundamentele keuze.»

het belang van limburg

Deze verschrompelde zielen, die zich nooit aan de vlaamse beweging hebben geïnteresseerd, beginnen terug te zanken over de Volksunie die de grondwet heeft tegengehouden. De heren doen zelfs aan profetie voor het jaar 2.000. We raden hen de lezing van de elders aangehaalde tekst van «De Nieuwe», als ze oplossingen willen voor het jaar 2.000.

«De enige historische kans, om te Brussel ernstige waarborgen voor de nederlandsstalige volksgroep in de grondwet in te schrijven, is wellicht onherroepelijk verkeken.

«Wanneer in het jaar 2.000 de geschiedenis van de vlaamse beweging met het vereiste recul zal geschreven worden, zal eensgezind worden erkend, dat in juni 1970 de grootste strategische fout werd begaan niet door het gros der Vlamingen, doch enkel door de vlaamse taalextrémisten, die niet verder hebben gekeken dan hun neus lang is, en die zich naïefweg door de brusselse taalafnatie hebben laten misbruiken.»

pallietierke

Herinnert er de dwaze maagden van de CVP aan welke zware prijs zij moeten betalen, als zij de rode bonken nalopen. Zij worden opgevreten met huid en haar.

«Overigens indien de rode en gele kleurpartijen zo zeker zijn dat de Volksunie ter plaatse trappelt, wel, dat zij dan het bewijs leveren door nationale verkiezingen uit te schrijven!!! Maar dat durven zij niet!

«Wat zal ik vandaag tijdens deze eerste oefenvlucht boven het slagveld nog zeggen? Brussel, ja, natuurlijk dat komt nog. Maar vooraf iets anders. De mensen en zeker de politiekers hebben een slecht geheugen. Wie weet nog hoe in 1964 de toestand was in b.v. Schoten en Merksem bij Antwerpen? Daar kon de cevepe rekenkundig met de Volksunie een meerderheid vormen. Maar zij weigerde en betaalde een hogere prijs aan de socio's, een hogere en zoals nu blijkt een dubbele. Want nu worden de cevepekens in Schoten buitengebouwd en in Merksem knaagt de BSP aan de effectieven van de tedere koali-tiepartner. Wat betekent zulks? Niets meer dan dat de cevepekens in de gemeenten waar zij met de socialisten regeert, het gelag betaalt. Meer niet, maar dat is genoeg.

«De cevepe, krijgt nu een nieuwe kans om op vele plaatsen bondgenootschappen met de Volksunie te sluiten. Ze zeggen dat zij zullen weigeren omdat de Volksunie een «extremistische» partij is. Intussen hebben de BSP-kens zich reeds in vele brusselse gemeenten in de nacht van zondag op maandag in de armen van het FDF geworpen. Want het FDF is, van belgisch standpunt gezien, geen extremisme!»

de nieuwe gids

Van uw vrienden moet ge het hebben. Van Haverbeke vindt dat van Eynde best eens voor eigen drempel zou moeten vegen. Want zijn brusselse BSP-

vriendjes zijn de vriendjes van de FDF-«rexisisten».

«Wanneer in het vlaamse land vooralsnog een CVP-groep meende op het gemeentelijk vlak sloop te mogen gaan met de een of andere Volksunie-man — wat wij nooit hebben goedgekeurd — werd vanuit de socialistische hoek de CVP uitgescholden voor een anti-nationale, ja incivieke partij.

«Tans worden door diegenen die toch officieel de BSP vertegenwoordigen de aanhangers van de franse rattachisten à la Outers, Thiry en Lagasse (voor wie het een vernedering is een woord Nederlands te spreken) op het pinakel gezet in de Brusselse agglomeratie, die toch ook de hoofdstad is van de Vlamingen.

«Gewis trekt de vlaamse voorzitter van de BSP, de h. van Eynde, wiens gevoelens wij niet in twijfel trekken, hard van leer tegen zijn brusselse «partijgenoten». Maar het is niet met een dagbladartikel dat men de schandalige houding van socialisten tegenover geheel Vlaanderen kan rechtzetten. Ook de BSP heeft met haar naast elkaar leven gefaald. Zij is met het oog op een verdacht verkiezingsuikes te Brussel aan haar nationale plicht tekort gekomen.

«Vooralsnog heeft die partij zich in Vlaanderen nog beter dan de andere partijen kunnen handhaven.

«Wij vragen ons of of dit nog het geval zal zijn wanneer men zal beseffen dat de vertegenwoordigers van die partij in de hoofdstad de handlangers blijven van een reaktionaire beweging die zondag, zoals destijds voor Rex, voor het FDF heeft gestemd.»

de weekbode

En dat de BSP-kreten voor «zeteltje-meer hier en zeteltje-meer daar» na hun dieptepunt van 1964 wel sterk overschreeuwd zijn, toont ons de ontleding door dit westvlaams streekblad.

De socialisten behielden hetzelfde aantal zetels te Tielt (2) en te Torhout (4). Maar er waren ook schaduwzijden. De BSP verloor haar enige zetel te Diksmuide en speelde ook te Roeselare een zetel kwijt (nu 5 in plaats van 6). Het geval Roeselare is voor de BSP wel eigenaardig. In de gemeenteverkiezingen van 1932 behaalden de socialisten 4.450 stemmen en 5 zetels op de 19. Let wel, toen stemden de vrouwen nog niet, evenmin als de jongeren van 18 tot 21. 38 jaar later, in 1970, kreeg de BSP slechts 755 stemmen meer en nu slechts 5 zetels op... 27!

«En als men de resultaten van deze partij in de kleine gemeenten gaat uitspluizen, stelt men vast dat zij daar zeer moeilijk vaste voet krijgt.»

la libre belgeque

Om uit te knippen en onder de neus te leggen van elke franstalige Brusselaar, die vindt dat de Vlamingen in Brussel toch geen klagen hebben want de inscripties zijn «bilingues». Zo is het ook in Frans-Kanada, waar Montréal steeds verder verengelt onder een economisch-sociale en psychologische druk. «Officieel en bestuurlijk is Montréal een tweetalige stad, waar Frans en Engels op gelijke voet staan. Maar daar het Engels op heel het Amerikaanse vasteland een bredere internationale verspreiding heeft, zijn de meeste handelsopschriften in deze taal en zullen de mensen u natuurlijkerwijze in deze taal aanspreken.

«Op straat, aan de telefoon, in hotel en eethuis zal men u eerst in het Engels aanspreken, en als gij volhoudt gaat men dikwijls over naar een soort Frans, maar zelfs niet altijd. Slechte wil? Zelfs dat niet. Indien alle Frans-Kanadezen tweetalig zijn uit noodzaak, dan zijn de Engelsen en de nieuwe inwijkelingen het zelden. Wat helpt het Frans te leren als men zich overal kan behel-

pen met Engels? Zo komt het dat de «verengelsing» een «onomkeerbaar verschijnsel» zou kunnen worden (om het woord van Simonet aan te halen). Een weerwraak toch voor de «kultureel achtergestelden»: de katholieke kerken waar de grote meerderheid van de gelovigen franstalig zijn. Hier zijn de sermoenen in het Frans, met enkele woorden in het Engels... enkel om de omhaling aan te kondigen.

«Herlees deze enkele lijnen en vervang «Engels» door «Frans» en «Frans» door «Nederlands». Gij zult dan begrijpen waarom de Belgen in Montréal zich soms voelen als een Vlaming in Brussel... Met die bezwarende omstandigheid dat de Frans-Kanadezen in feite de meerderheid zijn in Montréal zoals in heel de provincie Québec trouwens.»

«Wij zouden aan de Libre willen zeggen. Goed zo, maar in België met die bezwarende omstandigheid dat het verfransingsregime hier te Brussel veel brutaler is verlopen en van een meerderheid een minderheid in een oorspronkelijk vlaamse stad heeft gemaakt.

«En dat wij moeten zeggen «Slechte wil? Zeer zeker!»

de nieuwe linie

«Met een openheid, die zelfs in weinig vlaamse bladen naar kan komen, schets het noordnederlandse weekblad de ware achtergrond van de soorten «extremisten» in de belgische politiek. Zij zien klaarder dan de grote «klein-hollandse» bladen.

«Een deel van de nederlandse pers, gewend om elke tegenstelling die in België te zien is, af te doen met woorden als «taalstrijd», «taalextrémisten», enz... beïjverde zich ook deze week weer om in haar berichtgeving van de belgische verkiezingsuitslagen alle nietlandelijke partijen op de grote hoop van de «extremisten» te gooien.

«Er werd dus weer eens geen onderscheid gemaakt tussen 't FDF aan de ene kant en de Volksunie (in Vlaanderen) en het Rassemblement Wallon aan de andere kant, twee partijen die wel bezwaren maken tegen onderdelen van de grondwetsherziening, maar die tevens konstruktieve plannen koesteren, ten aanzien van de hervorming van het staatsbestel. Met name de Volksunie, die sinds de parlementsverkiezingen van 1968 (na de leuvense kwestie) de derde grote partij in het vlaamse land is — ze boekte zondag in een groot aantal gemeenten stevige winst — heeft een federatieve indeling van het land als hofdpunt op haar programma staan.

«En dit niet wegens de taalstrijd, die trouwens in de serieuze politiek geen enkele rol meer speelt, maar vanwege de sociaal-ekonomische en kulturele belangen van de twee grote landsdelen.»

W. LUYTEN.

Restaurant WALLEBEKE

Rijksweg Gent-Kortrijk
ASTENE - DENZE

's Maandags gesloten

De nieuwe wintercatalogus van de Vlaamse Toeristenbond is zopas verschenen.

U zult er alle nuttige gegevens in vinden om Uw wintervakantie op punt te stellen. Schrijf vandaag nog naar de VTB voor deze brochure, die U gratis per kerende post zult ontvangen.

V.T.B. Sint Jakobsmarkt, 45-47 - 2.000 ANTWERPEN — Tel. 03.31.09.95 (10 l.)

Of in een der bijkantoren te: Aalst, Brugge, Brussel, Gent, Genk, Hasselt, Kortrijk, Leuven, Mechelen, Oostende, Roeselare, Sint-Niklaas, Turnhout, Vilvoorde. Kantoren open 's vrijdags tot 20 uur.

OFFICIEEL VERDELER
H. PELEMAN-MARCKX

RADIO «PELMAR»

Van den Nestlei 16
ANTWERPEN

Tel. 03.39.19.27

BIJZONDERE VOORWAARDEN
VOOR V.U.-LEDEN

TELETON · ANEX

- klasse TV toestel met doorsteekbeeldbuis
- gepolitoerd notenhout
- kanaalkiezer met voorselectie

TELETON-ANEX

1, Kwaadstraat · 9791 Elsegem

bewegingswijzer

Antwerpen

Antwerpen (Stad)

NA HET SUKSES

Het bestuur der afdeling dankt alle kiezers die hebben medegewerkt aan het succes van de Volksunie.

Het mag daar echter niet bij blijven. Deze overwinning moet verder uitgebouwd worden. Ook u kan daar toe bijdragen.

De basis van de partij moet groeien. Wordt lid : 80 fr. per jaar. Wie nu aansluit is in orde met zijn lidmaatschap tot eind 1971.

Duizenden kaarten werden in alle bussen der stad gestoken om aan de oproep tot lidmaatschap gevolg te geven. Blijf niet net achter.

Stuur deze kaart dadelijk terug naar het secretariaat : Wetstraat 12, Antwerpen.

« MAL-BOCK »-FEESTEN

Iedereen uit onze afdeling naar deze reuze-feesten in de grote Oberbayertent voor het overwinningfeest van de Volksunie onder het motto : « Feest der 5000 ». Nu zondag 25 oktober vanaf 14.30 u. in de geweldig grote tent (5000 zitplaatsen) te Ekeren, Zilverenhoek.

DIENSTBETOON

Op het secretariaat tijdens de openingsuren van 9 u. tot 16.30 u., donderdags tot 19 u., zaterdag en zondag gesloten. Wetstraat 12, Antwerpen. Voor speciale gevallen van pensioenen : woensdag rond 13 u. en donderdags van 18 tot 19 u.

SOCIAAL DIENSTBETOON : DR. BALLEE

Op maandag 26 oktober van 18.30 u. tot 19.30 u. bij hem thuis J. van Rijswijcklaan 72 te Antwerpen.

Berchem

VERGADERING

Algemene vergadering op donderdag 29 oktober te 20 u. 30 in het Vrijtijdscentrum te Berchem, Grote steenweg 66. Onderwerp : nabeschouwingen na de gemeenteraadsverkiezingen. Allen op post.

Edegem

ONZE VERKOZENEN

Ludo van Huffelen, Hilde De Wit-Jacobs, Renaat Dekeyser en Vera Smedts werden met veel voorkeurstemmen verkozen. Plaatsvervangers zijn : Emiel Claessens, Paul Wijns, A. Laenen-Saenen en Jef De Boel.

Onze afdeling dankt Jef De Boel voor zijn werk in de gemeenteraad gedurende de voorbije zes jaar. Het mag trouwens nog eens gezegd worden dat Jef op eigen initiatief zijn plaats op de kandidatenlijst afgestaan heeft aan een jonge kracht.

SCHITTEREND DANSFEEST

Ons overwinningdansfeest werd een reuze succes. Er waren 450 aanwezigen, onder wie opvallend veel jeugdigen. Het puik orkest « The May Jins », een stemmig versierde zaal en een originele start brachten dadelijk de geestdriftige sfeer. Hartelijk dank aan allen die hebben meegewerkt om dit dansfeest te doen slagen.

DANK

Het bestuur dankt allen die zich ingezet hebben om van de gemeenteraadsverkiezingen een succes te maken. Wij danken ook diegenen die door hun financiële steun de verkiezingscampagne hebben mogelijk gemaakt.

Ekeren

DANK

Wij danken al onze propagandisten en steunende vrienden die hebben bijgedragen tot het welslagen van de kiescampagne. Twee verkozenen voor de gemeenteraad is een succes

voor Ekeren. De VU heeft een coalitie aangegaan met de « Vrije Ekerse Gemeenschap » en de CVP en wij zitten meteen in het schepkollege.

OVERWINNINGSBAL

Noteer alvast 7 november ! Leden en simpatizanten worden hierbij uitgenodigd voor een gezellig samenzijn met bal in de zaal « De Boterham », Veltwijcklaan 23. Inkom gratis. Gelegenheidstoespraak : mr Hugo Schiltz.

Herenthout

VOLKSUNIEBAL

Op zaterdag 19 december gaat in zaal « Lux » Markt Herenthout ons derde Volksuniebal door. Zoals vorige jaren verwachten wij vele vrienden en simpatizanten. Eerste dans te 20 u. 30. Ruime parkeergelegenheid in de onmiddellijke omgeving.

Mortsel

DANK

Het mortsel VU-afdelingsbestuur en 21 kandidaten danken hierbij al de mortselse leden en simpatizanten voor hun spontane persoonlijke en/of financiële inzet. Nooit beleefden wij zoiets te Mortsel.

VU-Mortsel heeft niet alleen stand gehouden, doch haar positie goed weten te versterken. Een zeer bijzondere dank hiervoor aan de vele VU-kiezers en -kiezers. Onze vier verkozenen : mw De Ceuster, Jan Vandewalle, Jos Debackere en Wim Claessens zijn uw en onze waarborg voor de komende zes jaren. Vanaf 4 januari 1971 zullen zij hun kiezers degelijk en waardig weten te vertegenwoordigen en ons aller belangen verdedigen.

Brabant

Brussel (stad)

SOCIAAL DIENSTBETOON

Sociaal dienstbetoon in het lokaal Uilenspiegel, Pletinckxstraat, 38 op dinsdagavond van 20 tot 21 uur en zaterdagmiddag van 15 tot 18 uur.

Merchtem

V.U.-DANSFEEST

Vandaag 24 oktober om 20.30 u. in de zaal « Oberbayern », Stooftstraat, Merchtem. Orkest : Harry and his Peacocks en optreden van de kleinkunstgroep « De ark van Noë ».

Leuven (arr.)

NIEUW CENTRUM

Een arrondissementeel centrum voor gemeentebelief wordt opgericht om onze gemeenteraadsleden de nodige steun te geven.

In ieder kanton gaat een kantonale vergadering door. Telkens zal een inventaris opgevoerd worden van het bewegingsleven in het kanton en zullen de plannen vastgelegd worden voor verdere uitbouw. Als tweede luik zal een bespreking gehouden worden van de tipische lokale problemen en het standpunt van de Volksunie hierover. Volgende vergaderingen zijn voorzien : kanton Leuven-Zuid : 6 november ; Aarschot : 13 november ; Haacht : 20 november ; Tienen-Glabbeek : 27 november ; Diest : 4 december ; Landen-Zoutleeuw : 11 december.

Arr. raad op 30 oktober om 20 u. in café Opera.

Oost-Vlaanderen

Rupelmonde

Na de gemeenteraadsverkiezingen van 1964 hebben wij op deze plaats de reden opgegeven

waarom te Rupelmonde met geen VU-lijst werd opgekomen. De tijd was daarvoor nog niet gunstig. Wij hebben toen voorspeld dat wij bij de volgende verkiezing zouden opkomen met een flinke VU-lijst.

De tijd heeft niet stil gestaan en wij hebben niet stil gezeten en woord gehouden. Wij zijn opgekomen met een volledige en zeer goede lijst van 13 ernstige kandidaten waarvan de gemiddelde ouderdom 34 jaar en 5 maanden was. De uitslag is gekend : 352 stemmen en 2 zetels of zowat 16,5 % wat gelijk staat met de uitslag van de parlementaire verkiezing van '68.

De stemming is nu wel voorbij maar de harde praktijk staat voor de deur. Een praktijk die wij VU-ers, op de beste wijze moeten benutten en waarbij ons degelijk programma in werkelijkheid wordt omgezet in het belang van de rupelmondse gemeenschap. Zodat wij bij de volgende verkiezing met zuivere handen maar met een degelijk actief voor onze mensen zullen kunnen komen.

Maar de strijd heeft ons onvermijdelijk erg op kosten gejaagd. Dit door ieder best begrepen worden en daarom durven wij op onze leden en simpatizanten beroep doen ons te helpen met een milde bijdrage, volgens overtuiging en vermogen.

Daarvoor ook voegen wij hierbij het P.C. nr. van A. Claes, 694.061. Daarop kan men onder vermelding « Verkiezingsfonds VU-Rupelmonde » zijn milde bijdrage storten. Men kan ook, zoals er reeds enkelen zijn, een zeker bedrag in verschillende termijnen storten. Waarvoor bij voorbaat onze beste dank.

Oudenaarde

BAL

Zaterdag 7 november a.s. te 21 u. 11e bal in de zaal « Keizer Karel », Gelukstede, Oudenaarde. Befaamd orkest.

Na de doorbraak in Oudenaarde-Stad verwachten we stellig dat alle simpatizanten van het arr. Oudenaarde-Ronse zullen aanwezig zijn. Deze dansavond moet tot iets groots uitgroeien. Iedereen op post !

West-Vlaanderen

Adinkerke

VERKIEZINGEN

In het vorig nummer van « Wij » stond niets vermeld over onze gemeente. De lijst « Volksbelangen », waarop verschillende VU-kandidaten stonden, haalde twee verkozenen, allebei van de VU : Juul Haezebaert en M. Rabaey. Proficiat aan beide.

Alveringem

VRIENDENMAAL

Vandaag 24 oktober 1970 om 19 u. gaat een vriendenmaal door van de VU-afdeling Alveringem, gevolgd door dans in de zaal « De Drie Ridders », Gijverinkhove.

De Haan

DANK !

Wij danken langs deze weg om, alle leden die hun stem uitgebracht hebben op onze Volksunie-kandidaten zowel te Vlissegem als te Klemkerke. Hierdoor zijn wij erin geslaagd in de gemeenteraad van Klemkerke onze vriend J. Borny gekozen te hebben, die zeker zijn man zal staan !

VLASSEFEEST

De inhuldiging van onze afdelingsvlag zal plaatsvinden op 19 december a.s. Nader nieuws hierover zult ge nog krijgen langs « Westgalm ». Bij deze gelegenheid vragen we u alvast de datum vrij te houden voor ons afdelingsbal dat gehouden wordt op 6 februari a.s.

Diksmuide

OVERWINNINGSBAL

Wij nodigen al onze vrienden en leden uit op ons groot overwinningbal op zaterdag 24 oktober te 20 u. in het « Vlaams Huis ». Toegang 40 fr. Hulde aan de gekozenen.

Gistel

VERKIEZINGEN

Langs deze weg bedanken wij alvast van harte onze leden die zo actief meegewerkt hebben in de verkiezingsstrijd ! Proficiat aan Maurits Zwaenepool die een zeer groot aantal voorkeurstemmen gekregen heeft. De lijst « Volksbelangen » kon haar raadsleden verdubbelen, en een derde zetel was zeer nabij.

AFDELINGSBAL

Van nu af delen wij u mede dat ons jaarlijks afdelingsbal weer zal doorgaan in « Ten Putte », Stationsstraat 9 te Gistel. Datum : 14 november aanstaande.

Houthulst

VERKIEZINGEN

In het vorig nummer van

« Wij » stond verkeerd vermeld dat de VU de lijst « Gemeentebelangen » steunde. De VU steunde de kandidaten Martin Vanerven en Erik Desnoock op de lijst « Gemeentelijke Democratie ». Onze vriend M. Vanerven werd met klank gekozen. Proficiat.

Kortrijk

VU-BAL

Zaterdag a.s. gaat in de zaal Thrierbrauhof te Hulste het arrondissement VU-bal van de 21 gemeenteraadsleden door. Het wordt een knalavond ! Deuren te 20 u.

Oostende-Stene

VU-TRIOMF

Wij danken hiermede al onze leden die zich zo actief ingezet hebben om het groot succes van 11 oktober mogelijk te maken ! Een 5-koppige fractie. Op 13 november vindt een gezellige vergadering plaats met de plakkers en propagandisten en op 28 november plannen wij ons overwinningbal.

DOSFELINSTITUUT

Tweedaags colloquium van « Europa en het vredesvraagstuk » op zaterdag 14 en zondag 15 november 1970

Programma : Zaterdag

Voormiddag : begin te 10.30 u. stipt ; inleidende les : « Problematiek van oorlog en vrede als burger-maatschappelijke bewustwording », E. Troch, hoofdredakteur buitenland « De Standaard » ; Diskussie.

Namiddag : « Waar staan wij met Europa ? ». Enkele kritische opmerkingen door Prof. Dr. van Oudenhove. 1. Supranationaliteit in de praktijk ; 2. Balans na 20 jaar ; 3. De economische unie ; 4. Een meer democratisch Europa (rechtstr. verkiezing) ; 5. Interne versteviging (terug naar de wettelijkheid) ; 6. Externe uitbreiding (formules, voor en tegen) ; Besluit : Welk Europa ? — Koffiepauze — Diskussiegroepen — Avondmaal — Plenum — Einde omstreeks 21 uur.

Programma : Zondag

Voormiddag : begin te 10.30 stipt — « Waar staan wij met het Europees vredesvraagstuk ? » H. Butinx ; 1. Kollektieve veiligheid (oproep van Boedapest) ; 2. Gelijktijdige wederzijdse wapenreduktie — Diskussiegroepen en plenum — Middagmaal.

Namiddag : « Perspektieven voor vrede door integratie ». Dr. S.W. Courwenberg — Diskussiegroepen en plenum — Einde omstreeks 17.30 uur.

Praktische schikkingen

Deelnemingskosten : 300 fr. Hierin zijn begrepen : twee volledige warme middagmalen aan 90 fr., een broodmaaltijd aan 70 fr., koffie en sillabus.

Inschrijving geschiedt zo spoedig mogelijk, en zeker voor 7 november, door storting van de bijdrage op postrekening nr. 224.43 van Kredietbank 1000 Brussel voor rekening nummer 3300/13/83.555 van het Dosfelinstituut, Tribunestraat 14, 1000 Brussel met vermelding : colloquium « Europa en het vredesvraagstuk ».

Het colloquium gaat door in de VTB-zaal, Emiel Jacquainlaan 126, 1000 Brussel. Zaterdag 14 november : begin 10.30 u. en einde omstreeks 21 u. Zondag 15 november : begin : 10.30 u. en einde omstreeks 17.30 u.

Praktische richtlijnen

Dit programma is tevens een persoonlijke uitnodiging. Een dokumentatiemap wordt u ter plaatse bezorgd.

MEDEGEDEELD

Merelbeke

Vrijdag 30 oktober richt VOS-Merelbeke zijn eerste gespreksavond van dit winterseizoen in. Zoals steeds om 20 u. in « Het Wijnhuis », Hundelgemsesteenweg 286. Volksvertegenwoordiger dr. M. Coppieers, erkend werkweigeraar in de tweede wereldoorlog, zal zijn vizie komen geven over oorlog en vrede.

In het Wijnhuis zal bij deze gelegenheid een boekenstand met werken die verband houden met de oorlog 1940-1945 met het repressie- en amnestieprobleem zijn. Er is ook een fototentoonstelling over hetzelfde onderwerp.

IRMA LAPLASSE-AVOND

Vrijdag 30 oktober te 20 uur. Antwerps Koffiehuis, van Straelenstraat 8, Antwerpen. Inlichtingen : Luc Vermeulen, A. van der Meydenstraat 5, Bergerhout, tel. 03/32.15.69

T. van Overstraeten
Hoofdredakteur
Alle briefwisseling voor redactie naar
Rotatyp, Sylvain Dupuislaan
110 1070 Brussel Tel.
23.11.98
Beheer
Voldersstr. 71 Brussel 1000
Tel. (02)12.51.60
Alle klachten voor niet ontvangen van blad op dit adres
Jaarabonnement 300 fr.
Halfjaarlijks 170 fr.
Driemaandelijks 95 fr.
Abonnement buitenland
480 fr.
Steunabonnement 320 fr.
(minimum)
Losse nummers 8 fr.
Alle stortingen voor het blad op postrekening 1711.39
«Wij» Vlaams-nationaal weekblad
Verantw. uitgever Mr F. Van der Elst, Beizegemstraat 20
Brussel 1120

in de rand van de krant

CVP-BSP-KOALITIE TE MAASEIK

Uit « Het Belang van Limburg » (19 okt. jl.) konden we lezen dat de CVP (6 zetels) met de BSP (1 zetel) het schepkollege zal vormen. Het wonder is dat wij dit in de krant moesten lezen, aangezien er contacten bestonden tussen CVP en een afgevaardigde van de VU. Onze plaatselijke afdeling voorzag een ledenvergadering om over de gedane voorstellen te beraadslagen en te beslissen.

Blijkbaar is dit slechts een manoeuvre vanwege de CVP geweest, die intussen reeds een akkoord sloot met de BSP! De CVP-Maaseik doet slechts hetgeen die partij overal doet: systematisch de VU uit het schepkollege weren. Of de kiezer dit zal nemen, zal de CVP bij de volgende verkiezingen tot haar nadeel ondervinden.

Laten wij er nog aan toevoegen dat de VU-lijst Maaseik een bekwaame en homogene groep vormt die zeker waardig is aan het bestuur deel te nemen. Verder ware het duidelijk dat de maaseiker kiezers gekozen hebben voor een CVP en VU, die samen een voldoende ruime meerderheid zouden vormen.

De CVP-BSP mag zich te Maaseik aan een scherpe en radikale oppositie verwachten.

LUSTRUMVIERTING PUC

Het post-universitair centrum vierde te Hasselt zijn vijfjarig bestaan.

Hulde werd gebracht — waaraan wij ons gaarne bij aansluiten — aan de initiatiefnemers en verder werd gewezen op de

zoekertjes

Sociale assistente, 22 jaar, vl. nat. zoekt betrekking liefst omgeving Brussel - Halle - Vilvoorde - Antwerpen of West-Vlaanderen. Schr. bureel blad T 144

Jonge man - 3de economische beëindigd - zoekt kantoorwerk of licht werk Bij voorkeur Antwerpen-Geel Zich wenden: senator Wim Jorissen, Louisastr. 31, Mechelen. Tel 015/435.96 T 142

Te koop Kortenberg, Leuvensebaan 337: vila, 3 gev., 4 slpks, garage; alle komf. Nieuwbouw. T. 59.69.09. T 146

Een werfreserve van klerken voor de ministeriële departementen zal worden aangelegd. (aankondiging: zie Staatsblad van 16-10-70). Dege- nen die daar inlichtingen over wens- sen dienen deze dringend te vrag- en aan: Vast Wervingssekretariaat, Rijksadministratief Centrum, Esplanadegebouw 4, 1010 Brussel. T 147

Vrouwelijke bediende zoekt werk in het Brusselse. T 148

Jonge man, bediende, perfect drietalig (Ned., Fr., Duits), hulpboek- houder, stenodaktilo, zoekt betrek- king in de streek Antwerpen, Me- chelen, Brussel T 149

Jonge dame, humaniora, zoekt be- trekking als bediende in de streek Antwerpen, Mechelen, Brussel. T 150

Achtienjarige jonge dame, hoger middelbaar onderwijs, zoekt een betrekking als beginnelinge-bediende of hulp-laborante. T 151
Voor deze vier zoekertjes schrijven of telefoneren naar sen. Wim Jorissen, Louisastraat 31, Mechelen 2800 tel. 015/435.96.

Gevraagd bekwaam bediende, in staat leiding te geven. Eveneens gevraagd magazijnier. Zich in ver- binding stellen met sen. Bouwens, Eeuwfeestl., Lier. Tel. (03)70.11.52. T 152

groeïende belangrijkheid van dit centrum, nationaal en zelfs internationaal.

Ook de minister van Wetenschapsbeleid, de heer Lefèvre, voerde op dit lustrumfeest het woord. Hij onderstreepte dat Limburg reeds met dit centrum een start nam, daar waar zulke realisatie nu slechts elders in volle aktualiteit komt. Wat de minister niet zei dat het PUC geen enkele tegemoetkoming heeft uit het rijksbudget. Woorden blijven woorden, vooral voor Limburg.

Daarom kan de minister slechts op zijn dubbelzinnigheid gewezen worden: het initiatief naar waarde te schatten enerzijds en het totaal in gebreke blijven van enige rijkssteun anderzijds.

POLITIEK EN EERLIJKHEID

In het jongste nummer van « Europa één » (16 okt.) lezen wij een korte nota waarin met lof gesproken werd over de reportage « Wat is er aan de hand met Nederland » van de hand van Hugo Camps, journalist, verbonden aan « Het Belang van Limburg ».

« Europa één » spreekt over de « genuanceerde — we zouden haast schrijven federalistische benadering — » van Camps. Hetgeen ons meer dan de wenkbrauwen deed fronsen, want al wie de parlementaire en politieke verslagen leest heeft eerder de sterke indruk met een fanatiek en bevooroordeeld redakteur te doen te hebben. Zijn politieke artikelen hebben meer met wit-zwart te maken dan met een genuanceerd en/of federalistische benadering!

Uit de pen van Camps kan je zo zijn anti-federalistische gevoelens zien druipen. We hebben het reeds meermalen moeten vaststellen dat de informatie die Camps brengt over het politieke gebeuren allesbehalve « objectief » is. Zelfs het elementaire, nl. het weergeven van de feiten (les: de tussenkomsten van de VU in het parlement en de motivering van de boycot van de grondwetsherziening) blijft zelfs bij hem geregeld achterwege.

Men kan aannemen dat een journalist ons met politieke argumenten bestrijdt, maar in de krant van donderdag 15 oktober hebben we het bestaan, dat de VU niet met politieke, maar met een a-moraal slagwoord wordt aangevallen, het vuilste wat wij het jongste jaar in de pers hebben mogen lezen: «Als de Volksunie — die toch enkele eerlijke en verstandige parlementsleden telt — een tactische blunder wil toegeven en zich ook eens positief wil inzetten voor de vlaamse zaak in Brussel is er nog niets verloren ».

Hugo Camps laat duidelijk verstaan dat het merendeel der VU-parlementariërs oneerlijke en verderfelijke lieden zijn. Het is een a priori in twijfel trekken van iemands goede trouw en eerlijke strevingen.

Vrienden, dit is geen politiek argument, maar een term van iemand die tracht met alle mogelijke — ook de meest oneerlijke — middelen de VU te nekken. Waarvan akte. (J.C.).

medegedeeld DF-VLIJTINGEN

Davidfonds Vlijtingen nodigt allen uit morgen 25 oktober te 20 uur in de zaal Concordia, Mheer te Vlijtingen, voor de opvoering van het blijspel « De uil en de poessiekat ». (The owl and the pussycat) Een pittige en wereldberoemde komedie van Bill Manhoff, briljant vertolkt door het Groot-Limburs Toneel met Ronnie Bierman en Alex Wilequert. Een moderne liefdesgeschiedenis rond een meisje van lichte zeden.

Voorbehouden plaatsen: E. Mullens, Molenweg 63, Vlijtingen, tel. 012-516.97. Zaal vanaf 19 u. Bestel uw kaarten van nu af! Vermindering voor Davidfondsleden en hun familie.

bgjg-beringen vierde 50-jarig bestaan

Wij hebben de gelegenheid gehad om de slotdag van de zevendaagse feestelijkheden georganiseerd ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van de bond van grote en jonge gezinnen te Beringen, bij te wonen.

Het is niet onze bedoeling hier een overzicht te geven van al het mooie en goede wat te Beringen heeft plaats gevonden, of een samenvatting te brengen van de voorzitterlijke en ministeriële woordenstroom die daar te Beringen gevolgd heeft. Dat alles heeft u zeker in het bondsblad en in de krant kunnen lezen.

Laten wij slechts op een aantal aspecten van deze viering wijzen.

Voorreest is daar het feit dat precies in Limburg, nl. te Beringen, de eerste afdeling van de toenmalige bond van kroostrijke gezinnen in het land, dus nu 50 jaar geleden, werd gesticht. Het kroostrijke Limburg was een aangewezen voedingsbodem waar de bond vlug en snel zou uitbreiden.

Intussen is de gezinssituatie ook in Limburg veranderd. Hetgeen ons brengt tot een tweede aspect: de gezinssituatie en de politiek van de huisvesting.

Wanneer Limburg en zijn gemeenten verder willen bloeien en groeien moeten zij voorzeker op deze twee terreinen een vooruitstrevende en doortastende politiek voeren. En hier ligt een bijzonder waardevol en niet te versmaden activiteit voor onze gemeentelijke mandatarissen, die, in samenwerking met de gezinnen, voor vlaams welzijn op lokaal vlak kunnen zorgen.

Wij hopen dat onze raadsleden in deze een toonbeeld mogen zijn.

Hetgeen ons verder aangeenaam treft is het feit dat zoveel volksnationalisten actief zijn in het bondsleven. Zij leven met onze vlaamse mensen en kennen hun noden. In de afdeling Beringen, die één der sterkste afdelingen uit de provincie vormt, zijn onze mensen naast andere Vlaamsgezinden bijzonder actief. Met name mag zeker de heer Albert Jakobs (sekreteraris) en mevrouw Jacobs Maria (verbruikersklub) genoemd worden. Sedert jaren zetten zij zich in voor de beringse gezinnen. Ook op die manier krijgt de dienstbaarheid van de volksnationalist een reëel gelaat. Hetgeen er ons toe moet aanzetten om ons op lokaal vlak niet onbetuigd te laten. (J.C.)

ARR. RAAD

De arr. raad Tongeren-Maaseik zal vergaderen op vrijdag 30 oktober. Ook worden onze gemeenteraadsleden op deze belangrijke vergadering verwacht. Hun intrede in het gemeentebestuur is het belangrijkste punt op de dagorde.

Allen op post! (Uitnodiging volgt).

vujo

Aan alle afdelingsbesturen wordt nog de gelegenheid geboden om tot einde oktober lijsten i.v.m. VUJO-organisatie in te sturen bij de arr. sekretaris Willy Jorissen, Predikherenstraat 2, Tongeren.

Wat wordt verwacht?

Lijsten met VU-leden: tussen 16 en 25 jaar; tussen 25 en 35 jaar.

Ook kunnen er nog kandidaturen voor het arr. VUJO-bestuur tot einde oktober op hetzelfde adres ingestuurd worden.

parlementair

nieuws

herblossingswerken. De minister beweert het probleem ter studie te hebben. (6.10.1970).

voerstreek

■ De vlaamse militairen in Duitsland hebben nog altijd op verschillende vlakken te klagen. In dat kader vroeg Raskin aan de minister van Landsverdediging hoe het staat met de televisie-relaties in Duitsland. Deze zenders moeten er voor zorgen dat de belgische programma's ook door onze soldaten kunnen gevolgd worden. Het heeft er de schijn van dat de vlaamse soldaten voornamelijk in het Oosten van de Bondsrepubliek worden gekazerneerd, zodat zij het allerlaatst aan hun trekken komen (29.9.1970).

■ Bij de minister van Landbouw komt Raskin nogmaals terug op het probleem om de rijkdom aan bossen een sociale functie te geven. Hij verwijst ter zake naar de KB's getroffen op 22 juni 1970 in Nederland, die maatregelen treffen zowel voor de openstelling der bossen als voor de

Door een aantal vlaamsgezinde voortrekkers uit de Voerstreek werd op een perskonferentie de rechtmatige grieventrommel voorgesteld. Naast een analyse van de onderwijssituatie en het subsidiëeringsbeleid werden ook de verkiezingsuitslagen onder de loep genomen. Gewezen werd op de ergerlijke en onaanvaardbare toestanden betreffende de gemeentelijke administratie en regeling wanneer het de pro-limbursge mensen betreft. Dat heeft de vlaamse lijsten een flink aantal stemmen gekost, evenals de nog steeds sterk bestaande chantage en dreiging met broodroof. Tenslotte wezen de konferentiehouders op het hemelgrend spel van de regeringen die telkens in hun regeringsverklaring de Voerstreek voorstellen als een nog op te lossen probleem, hetgeen het verfransingsmachine alleen maar in hoge mate kan aktiveren.

mededeling dosfelinstituut

Een bestuur hoort de drijvende motor te zijn van een goed werkende vereniging.

Het belang van de kleine actieve kernen kan niet genoeg onderstreept worden. Zij kunnen bundelen wat leeft in onze gemeenschap.

Zij zijn echter meer: levende cellen van vlaamse en democratische bewustwording.

Ieder van U weet wel wat besturen en vergaderen is. U doet het misschien ook... te veel.

Kan het daarom niet wat korter, doeltreffender?? En vooral wat menselijker?? Zit het wel goed met de taakverdeling? Hoe breng je dat op dreef? Hoe krijg je er nog nieuwelingen in?

namiddag

— uitwisselingen van ervaringen uit rollenspel
— communicatie als basis
— evaluatie.

TWEDE DAG

voormiddag

— communicatiemoeilijkheden n.a.v. het rollenspel
OPDRACHTEN
— besturen als samen verantwoordelijk zijn.

namiddag

— discussievergadering
— inhoudelijke bespreking
— evaluatie.

PROGRAMMA

EERSTE DAG

voormiddag

— praktische inleiding
— rollenspel
— communicatie.

Deelneming: 75 fr., maaltijden, koffie en sillabus inbegrepen.

Plaats en datum zullen later precies medegedeeld worden.

Inschrijven: Men kan zich nu reeds inschrijven voor deze kaderdag bij J. Cuppens, Zandbergenstraat 22, Neeroeteren. PR. 858239.

SLUIT AAN BIJ EEN VAN ONZE VLAAMSE ZIEKENFONDSEN:

De Broederliefde, Ezelstraat 125, 8000 Brugge

Tel. 050/368.37

St.-Franciscus-Bijstand, Zandvekenvelden, 8, 2260 Nijlen

Tel. 03/82.82.76

Vlaamse Ziekenkas, Kipdorp 50, 2000 Antwerpen

Tel. 03/32.31.39

Vlaams Ziekenfonds Brabantia, Ninoofse steenweg 288, 1080 Brussel

Tel. 02/23.87.77

Ziekenfonds Flandria, Keizer Karelstraat 101, 9000 Gent

Tel. 09/23.52.27

Onderling Ziekenfonds V.E.V., Schoenmarkt 31/XIII, 2000 Antwerpen

Tel. 03/32.10.09

Als u aan bouwen denkt, moet u véél vragen. Vragen kost bij ons helemaal niets.

U kan echt niet zeker genoeg zijn voor u aan bouwen begint. Wat u wilt en hoe? Waar en wanneer? Hoe staat het met de grond? En de ideeën, kosten, uitwerking. Dan de vergunningen en... de leningen. Dit alles rekening houdend met uw gezinsomstandigheden. Wij vertellen u gewoon alles. En doen het dan ook voor u... als u het ons vraagt. Alles. Beter en veiliger. Omdat u alles weet. En daarbij voordeliger. Omdat we alles van elkaar weten. Precies. Het is echt wel een vraag waard.

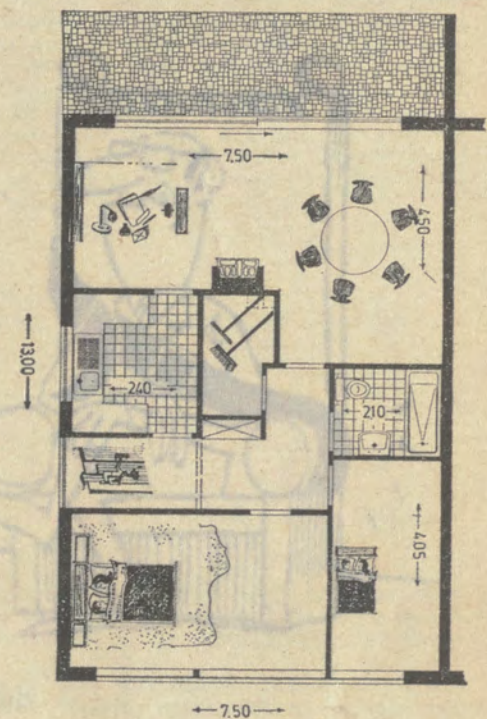
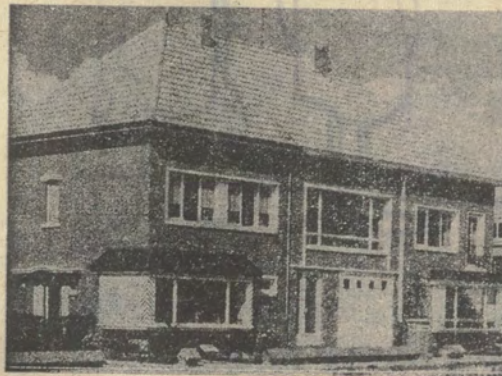
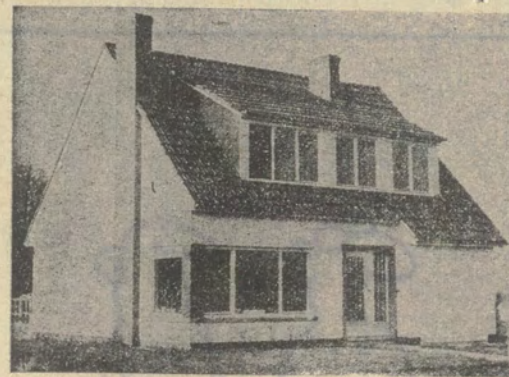
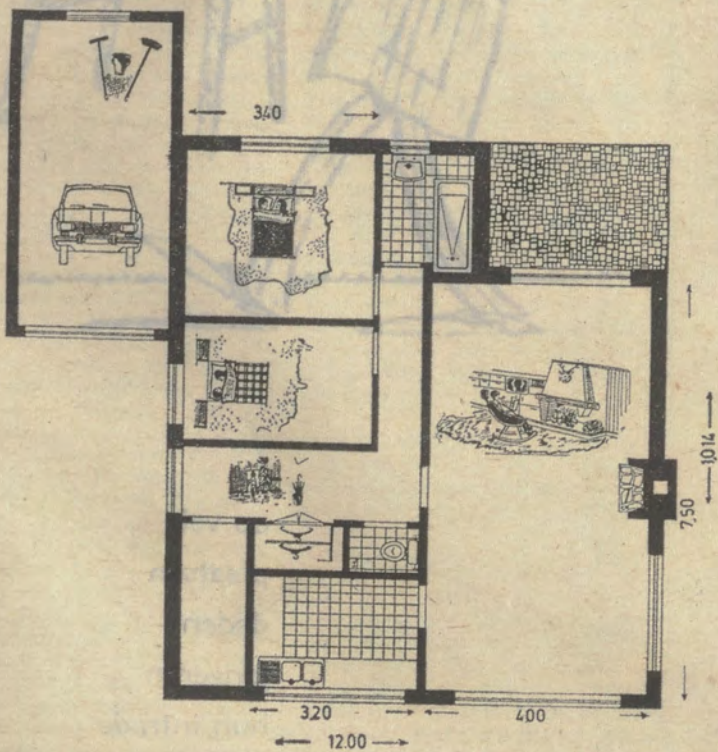
BON

NAAM : .....

ADRES : .....

- beschik over een bouwgrond Gemeente : .....
breedte : .....
en wens de voordelen te kennen die u mij kan bieden.
- beschik niet over een bouwgrond en verzoek u mij een aanbieding te doen voor 't bouwen van rijwoning, villabouw of half open bebouwing in volgende gemeenten : .....
- houdt mij ter beschikking van één uwer afgevaardigden of zal een bezoek brengen aan uw informatiecentrum te ..... op ..... te ..... u.

Handtekening

Bouwen met Kunnen... omdat u met Kunnen zoveel méér kan.

ALGEMEEN BOUWBEDRIEF KUNNEN

ANTWERPEN

Meir 18
Tel. 03/31.78.20

GENT

Onderbergen 43
Tel. 09/25.19.23

GENK

Winterslagstraat 22
Tel. 011/544.42

LEUVEN

Brusselsestraat 33
Tel. 016/337.35

600 ARBEIDERS...

1001 MOGELIJKHEDEN !

